

Et nyt system er den eneste løsning.

Den Internationale Fredskoalitions møde #97, fredag den 11. april 2025

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 97. møde i træk. Tak, fordi I er med, både dem, der har deltaget i 97 uger, og dem, der er med i dag. Vi har skabt dette forum for at samle mennesker fra hele verden for at diskutere, hvordan vi kan skabe ægte fred. Det er ligegyldigt, hvilken ideologi man har, hvis man ønsker at skabe ægte fred, er man velkommen her. Vi har haft folk fra 95 nationer, som vi kender til, til at deltage, og mindst 1.000 mennesker deltager hver uge i disse diskussioner. Så del dette med dine venner og organisationer, og få dem til også at deltage. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg er ordstyrer sammen med Dennis Small og Dennis Speed.

For at begynde i dag vil jeg gerne invitere Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet og initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition, til at tale til os. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig sige velkommen til jer alle sammen. Jeg tror, at alle er meget bevidste om, at verden befinder sig i en hidtil uset tumult. Til de mange kriser, vi har diskuteret i de sidste 97 uger, kommer nu et nyt stort chok. Det er, at præsident Trump først erklærede høje toldsatser mod praktisk talt hele verden; så kom der gengældelse, især fra Kina. Så accelererede Trump mod Kina

igen, og nu har USA importtariffer mod Kina på 145%; og Kina har tariffer mod USA på 125%. I løbet af få dage blev billioner af dollars udraderet på de finansielle markeder. Og det var sandsynligvis på grund af det, at nogle af præsident Trumps milliardærvenner overbeviste ham om at indføre en 90-dages pause for resten af verden undtagen Kina.

Man kan selvfølgelig diskutere, hvad præsident Trumps hensigt er; han siger, at USA blev plyndret af hele verden, at alle udnyttede USA, og at han ønsker at genindustrialisere USA. Det er måske hans ærlige hensigt, men hvis man spørger rundt omkring i verden, tror jeg, at næsten ingen ville være enige i den fortolkning, fordi vi ved, at IMF/Verdensbank-systemet skabte handelsbetingelser til fordel for især USA, men også Europa, og til ulempe for udviklingslandene. IMF's betingelser forhindrede faktisk den industrielle udvikling i det Globale Syd, og det er derfor, vi har dette oprør, som det kommer til udtryk i dannelsen af BRIKS og andre tilsvarende udviklinger.

Hvad bliver resultatet nu? Vi vil se, hvad der potentielt sker med denne optrapning af handelskrigen mellem USA og Kina, men det er ikke årsagen til finanskrisen. Den forårsager ikke den systematiske krise i det finansielle system. Men det kan udløse det endelige kollaps af hele systemet, fordi det system har været bankerot i meget lang tid. Vi cirkulerer lige nu internationalt på Schiller Instituttets hjemmeside og andre steder en erklæring, som jeg vil bede alle deltagere i denne opfordring om at hjælpe os med at distribuere. Overskriften er »[Hvad hver eneste nation må gøre nu: Wall Street gav os denne krise; LaRouche har svaret].« I papiret er der lange citater fra min afdøde mand, Lyndon LaRouche, som profetisk havde forudsagt det nuværende systemkollaps. Den foreslår meget klare foranstaltninger, som skal træffes, og som han havde døbt »[The Four Laws of Lyndon LaRouche].« Det starter med en Glass-Steagall-bankopdelingslov, præcis som Franklin D. Roosevelt indførte den i 1933. Det omfatter at bringe kreditgivningen tilbage under regeringers og parlamenters

suveræne kontrol – i USA er det Kongressen. Det vil kræve oprettelsen af et nyt internationalt kreditsystem som et nyt Bretton Woods-system, der skal afhjælpe underudviklingen i det Globale Syd ved at give langfristet kredit til lav rente. Og det skal indføre en massiv forøgelse af produktiviteten i verdens økonomiske system ved at fokusere på rumteknologi, fusionsenergi og lignende ting. I kan se det hele skrevet i denne erklæring, og jeg vil opfordre jer alle til at tænke over, hvilke institutioner i jeres land, der skal gøres opmærksom på dette dokument.

Det er naturligvis et åbent spørgsmål, hvad der vil komme ud af denne konfrontation mellem USA og Kina. Jeg vil gerne citere en artikel, som netop er udgivet af Wang Wen, der er dekan for Chongyang Financial Institute ved Renmin University i Beijing. Han skriver en artikel med overskriften [»Bliver der krig mellem USA og Kina?«] . Han siger, at dette spørgsmål pludselig er blevet populært på de sociale medier efter denne handelskrig, og han slår først fast, at det aldrig har været Kinas hensigt at betragte USA som en fjende. Der er heller ikke kommet nogen udtalelse fra nogen højtstående kinesisk embedsmand om denne handelskrig. Han nævner dette som et punkt for at sige, at Kina ikke ønsker en optrapning. Og den 17. januar, tre dage før Trump tiltrådte, var der en telefonsamtale mellem Trump og Xi Jinping, hvor de begge udtrykte et ønske om at samarbejde og håb om, at det ville være muligt, forudsat at de hver især respekterer hinandens kerneinteresser. Derefter fortsatte han med at pege på Kinas øgede militære styrke; at det har tre hangarskibe langs kysten, at det har mange langtrækkende missiler, at det har 70 % af verdens droneproduktion, og at USA ikke kunne besejre Kina i en militær konflikt. Han henviste til nylige krigsscenerier fra RAND Corporation og tænketanken CSIS, som kom til den konklusion, at USA ikke kan vinde, men kan lide et katastrofalt nederlag. Til sidst citerer han en tegneserie, der gik viralt i Kina for nylig, og som viser Trump klædt ud som enkekejserinde Cixi, Qing-dynastiets sidste herskerinde,

som i 1900 »erklærede krig mod de otte mest magtfulde lande på det tidspunkt«. Få år senere kollapsede Qing-dynastiet.« Dette er en åbenlys henvisning til det faktum, at USA er involveret i mange krige rundt om i verden. Han slutter artiklen med at sige, at hvis det kom til en krig mellem USA og Kina, ville det ende meget værre for USA end Koreakrigen. Jeg vil tro, at det bare er en udtalelse fra en ledende tænketanksperson fra Kina, men det peger på den faktiske situation.

Meget mere bekymrende er en [lækage, som netop er blevet offentliggjort af Tucker Carlson], som vi forsøgte at få bekræftet til dette møde; det har vi endnu ikke været i stand til. Men Carlson citerede en nylig Pentagon-vurdering, som siger, at Pentagon har dokumenter, der viser, at hvis de tillod Ukraine at affyre missiler dybt ind på Ruslands territorium, ville det medføre en 50% risiko for en optrapning til atomkrig. Og alligevel fik Ukraine den tilladelse. Tucker Carlson siger, at politikere, der føler sig trygge ved et sådant resultat, hører hjemme i et fængsel for kriminelle sindssyge. Vi vil naturligvis forsøge at få bekræftet, om der findes et sådant Pentagon-dokument, men jeg udelukker det slet ikke, for det var vores uafhængige vurdering af situationen mod slutningen af Biden-administrationen. Denne Pentagon-erklæring ville bare bekræfte det.

Ellers finder jeg situationen meget dramatisk. IDF i Gaza bombarderer flere steder i Gaza. Den humanitære situation er katastrofal. Smotrich sagde, at de ikke længere ville tillade, at der kom majs korn ind i Gaza, hvilket naturligvis betyder total hungersnød. Selv pensionerede IDF-soldater protesterede tilsyneladende mod Netanyahu, og FN's Sikkerhedsråd udsendte en erklæring, der fordømte den nuværende israelske politik. Det er lige til at gå til, og optrapningen med Iran står naturligvis stadig højt på dagsordenen. Det har potentialet til virkelig at bringe verden på kanten af en global konfrontation. Og på den anden store front, Ukraine, bliver situationen på landjorden i Ukraine mere desperat for hver

time, der går. Der er fuldstændig ødelæggelse; hæren er ikke længere i stand til at genopbygge sine rækker, og der var nogle højtstående kommandanter, der sagde, at de ikke kunne fortælle den ukrainske befolkning sandheden, fordi de ikke kunne klare det. Ukraine-kontaktgruppen mødes igen i Bruxelles lige nu, og Witkoff er i Sankt Petersborg.

Så det er nogle af parametrene i den ekstremt dramatiske situation. I mellemtiden bør jeg nævne denne meget vigtige afsløring fra New York Times, som den 31. januar offentliggjorde en artikel på 13.000 ord, der dybest set indrømmer, at fra midten af april 2022 og frem blev hele kommandoen over Ukraine-krigen ført fra Wiesbaden, Clay Barracks, hvor USA gav ordrerne, leverede den tekniske assistance, al sikkerhed og efterretning. Derfor er argumentet om, at krigen var uprovokeret, og at det var en krig mellem Rusland og Ukraine – som vi altid har sagt var en krig mellem USA og NATO og Rusland; det er nu blevet fuldstændig bekræftet. Jeg synes, at det anstændige ville være, at alle de mennesker, der gentog fortællingen om den uprovokerede angrebskrig, kom ud og anerkendte, at New York Times blandt andre har bevist, at det var en forkert fortælling.

Nu vi taler om en forkert fortælling, så er den nye tyske regering – den er ikke helt dannet endnu, men den har indgået en koalitionsaftale mellem CDU, CSU og socialdemokraterne. Den traktat indeholder den utrolige paragraf, at de fra nu af, mens denne regering sidder ved magten, vil forsøge at gennemføre en krig, der forbyder hvad? At lyve! Simpelthen at lyve! Det vil blive sat under straf, hvis nogen bevidst spreder misinformation. Selv Bildzeitung, den største tabloidavis i Tyskland, har i dag en leder, der kommenterer denne nyhed og siger, at de bør stoppe dette; det er meget farligt. Mange forfatningsmæssige og juridiske eksperter er citeret for at sige, at dette er på vej mod et diktatur, for hvem skal afgøre, hvad der er løgn, og hvad der ikke er? Og mange ting, som man troede var løgn, viste sig at være sande

kort tid efter, så de advarer mod det og siger, at det er vejen til et diktatur. Jeg tror desværre, at det er en stor fare i betragtning af, at redaktøren af et magasin i Tyskland allerede er blevet dømt til fængsel – ikke med det samme, men som en ventende straf, fordi han lavede et billede af indenrigsminister Nancy Faeser, der viste en plakat, hvor der stod, at hun er imod ytringsfrihed. En satirisk kommentar, som tydeligvis ikke er tilladt i Tyskland længere.

Jeg synes, vi er i en utrolig situation, som virkelig kræver mobilisering af den internationale fredsbevægelse og Den Internationale Fredskoalition, men også enhver anden gruppe, som er bekymret for verdensfreden. Jeg har nu i flere år sagt, at jeg ikke tror, at denne situation kan afhjælpes ved at klistre kosmetiske plastre på problemerne; men at vi er nødt til at have en grundlæggende korrektion af det fejlbehæftede system ved at skabe en international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som skal tage hensyn til hvert enkelt lands interesser i traditionen fra Den Westfalske Fred. Så vi bør diskutere dette i diskussionsperioden, og jeg giver ordet tilbage til dig, Anastasia.

Bemærkninger under diskussionen:

Jeg vil bare gerne takke Fuller for hans optimisme, som giver os et håbefuldt perspektiv. Jeg har mine tvivl, om det kan gå igennem, men jeg er glad for at høre det fra dig. Og jeg vil gerne takke professor Roberts for faktisk at tage spørgsmålet om en ny sikkerhedsarkitektur op, for jeg synes, at diskussionen om, hvordan vi kommer dertil, og hvad principperne for en sådan ny arkitektur skal være, er ekstremt vigtig. Men jeg vil sige, at vi har brug for noget bedre end både Jalta og de 100 års fred mellem Wienerkongressen og Første Verdenskrig. Det var en slags fred, men bestræbelserne på at udvikle republikanske principper i Tyskland mislykkedes f.eks. i 1848. Man havde dybest set stadig forskellige former for oligarkiske systemer. Jeg tror, vi er nødt til at finde på noget bedre, og jeg mener, at vi virkelig må starte en

diskussion om, hvad principperne for denne nye arkitektur skal være. Jeg har skrevet ti principper, som forsøger at berøre det, jeg mener er helt afgørende at tilføje til ideer som de fem principper for fredelig sameksistens eller FN's charter, som jeg mener skal spille en rolle i den nye arkitektur.

Men jeg tror, at den er nødt til at have noget, man næsten kan kalde et metafysisk grundlag; eller hvis man ikke vil kalde det metafysisk, vedrørende den faktiske lovmæssighed i det fysiske univers, for at give en slags forankring i noget, der ikke er en mening, men baseret på videnskab og principper for stor kunst. Men jeg tror, det ville være vigtigt virkelig at overveje, at det nye element i situationen er det faktum, at landene i det Globale Syd ønsker at have en ligeværdig stemme. På den ene side er man nødt til at have stormagterne til at garantere med al deres magt og militære styrke, men jeg tror, at det, der er brug for, er en orden, som giver alle lande en ligeværdig stemme, uanset om de er små eller store. Jeg tror, at BRIKS-landene har bevæget sig i denne retning og forsøgt at anvende disse principper. Men som sagt vil jeg bare gerne udtrykke min glæde over, at denne diskussion er blevet bragt til bordet igen af jer. Så måske kunne vi opmuntre nogle unge mennesker, nogle studerende, til at begynde at tænke over, hvad principperne for den nye økonomiske verdensarkitektur skal være. For den verden, vi forsøger at forme for at sikre menneskehedens overlevelse, vil i høj grad være den verden, I kommer til at leve i de næste 75 år eller mere. Så jeg synes, man skal have en stemme i det. Det ville også være min appel til yngre mennesker.

Senere i diskussionen:

Vi har fulgt perspektivet om, at vi ville komme til dette punkt i 54 år. For i 1971, da Nixon gik fra faste valutakurser til flydende valutakurser, erkendte min afdøde mand, Lyndon LaRouche, straks, at det ville betyde, at Bretton Woods-systemet var dødt. Bretton Woods-systemet var tiltænkt Franklin D. Roosevelt, men det blev aldrig helt gennemført,

som han havde tænkt sig, fordi han døde på det forkerte tidspunkt, og så blev det faktiske Bretton Woods i høj grad påvirket af Churchill og Truman. Derfor gjorde det en masse godt for den såkaldt avancerede sektor, men det forsømte fuldstændig ideen om, at Bretton Woods-systemet – ifølge Roosevelts hensigt – skulle overvinde fattigdom i udviklingslandene som en absolut prioritet. Ikke desto mindre betød Bretton Woods-systemet en meget stabil udvikling i to årtier, og det var ved at være slut. Lyndon LaRouche sagde på det tidspunkt, at hvis de vestlige lande holder fast i politikken med at lægge vægt på spekulationsgevinster og profitmaksimering, vil det absolut og nødvendigvis ende med en ny depression, en ny fare for verdenskrig og endda fare for en ny fascisme.

I hele sit liv fra det øjeblik analyserede han altid enhver væsentlig vending til det værre; han kom med ni grundlæggende forudsigelser i denne periode. Han tilbød altid, hvad der burde være alternativet. Det alternativ har udviklet sig fra forslaget om en ny international udviklingsbank, som han fremsatte i 1975, til det nuværende system med Lyndon LaRouches fire love. Der er blevet skrevet mange artikler om det af ham, og jeg mener, at den store tragedie for USA og verden er, at etableringerne på Wall Street, City of London og magthaverne frygtede, at Lyndon LaRouches ideer ville begrænse deres privilegier så meget, og at det ville fjerne deres magt til at skabe absolut profit; at de gik efter LaRouche på måder, som kun nogle gange er blevet nået af chikanen og forfølgelsen af Trump i hans første administration. Men den store tragedie er, at folk er blevet nægtet uhæmmet adgang til disse ideer. Så jeg vil faktisk foreslå dig og andre, der lytter til dette, at Anastasia måske kan lave en læseliste med mindst to, tre eller fire store artikler, som du absolut bør læse som følge af denne diskussion. Læg den i chatten eller i en e-mail efter denne diskussion.

For lige nu tror jeg, at det, verden har mest brug for, er de rigtige økonomiske principper for fysisk økonomi. Der er en masse forvirring; folk tror på kryptovalutaer og Bitcoin og alle mulige charlataner og fupmagere. Jeg tror, at det, der er brug for lige nu, er en masse mobilisering af mennesker, som kræver de rigtige løsninger.

Til professor Roberts vil jeg bare sige, at selvom jeg er enig i, at en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur er et spørgsmål om stater, kan det kun være stater, der gennemfører det. Men hvad gør man, når i hvert fald nogle stater – dem i Vesten – har vist sig at være helt ude af stand til at rette op på de fejl, der førte til den nuværende situation? Man har BRIKS-processen, som er den Globale Majoritet, der forsøger at sammensætte et nyt system baseret på gyldige principper om et win-win-samarbejde, der giver alle lande mulighed for at udvikle sig. Men landene i Vesten, som har holdt fast i den neoliberale politik både med hensyn til økonomi og finans, men også den såkaldte regelbaserede orden, som har været en fuldstændig fiasko, der har ført til den nuværende verdenskrise. Etablissermenterne har ikke været villige til at indrømme, at det er resultatet af deres politik. Derfor er vi nødt til at få folk udefra til at gribe ind; folk med god vilje, eksperter som dig selv, historikere, akademikere, folk, der seriøst har studeret forskellige vidensområder; til at danne et Fornuftens Råd, for hvis de nuværende regeringer ikke er i stand til at løse problemet, må rådet komme fra et velinformeret flertal af befolkningen. Vi forsøger at inspirere til netop det.

Lidt senere:

Jeg vil bare tilføje, at opmærksomheden ikke kun går til selve problemet, men også til en hidtil uset militarisering. I Europa vil EU bruge 800 milliarder euro på at opruste Europa; Tyskland vil bruge 400 milliarder euro eller mere uden et loft. Og desværre har Trump netop annonceret et militærprogram på 1 billion dollars. Den nye rumkommando sigter mod dominans

i rummet. Der er mange aspekter, som viser, at vi er meget langt fra den form for økonomisk system, som ville bringe det tilbage til at tjene det fælles bedste. Jeg tror, at militærudgifterne er de mest kontraproduktive; det er det militærindustrielle kompleks, som er en slags sidste fase af denne profitmaksimering. Det er en lov, som kan bevises i historien; først bruger man pengene på våben, så kalder man de unge til fronten, og til sidst kalder man børnene til fronten, som det er sket i alle større krige. Vi er meget tæt på det i Ukraine, og i Tyskland går Bundeswehr-officerer ud på skolerne og forsøger at rekruttere 17-årige til at slutte sig til Bundeswehr. Så jeg vil eftertrykkeligt sige, at hele dette fremstød for militarisering af økonomien skal opgives, fordi det er en selvopfyldende profeti, der fører til en katastrofe. Det har ikke noget som helst at gøre med Hamiltons økonomi.

Med hensyn til Balfour-aftalen og Sykes-Picot-traktaten:

Jeg tror, det var aftalen om opdeling af Mellemøsten i 1916. Det var grundlæggende mellem franskmændene og briterne. Den trak grænserne op på en sådan måde, at den ville give plads til fremtidig manipulation. Jeg tror, at det er det korte af det lange. Alle disse traktater mellem begyndelsen af Første Verdenskrig og afslutningen af Første Verdenskrig – Versailles var en af dem; Trianon-traktaten var en anden. Der var en række af sådanne aftaler, som opretholdt det Britiske Imperiums og det Franske Imperiums evne til hele tiden at bruge Mellemøsten som et cockpit for det store spil. Jeg tror, at det stadig er problemet i dag, fordi briternes indflydelse i Israel eller i den nuværende syriske regering er levn fra det. Hele historien om de såkaldte befrielsesbevægelser, der blev til officielle regeringer, udviklingen af al-Qaeda, til ISIS, til al-Nusra; alt dette var en del af den indflydelse, der kom ud af sådanne manipulationer. Det er det korte af det lange.

Afsluttende bemærkninger

Jeg vil gerne bringe det tilbage til det, jeg sagde i

begyndelsen, for vi har en verden i hidtil uset uro. Jeg tror ikke, at nogen lige nu kan forudsige, hvor denne nuværende optrapning mellem USA og Kina vil føre hen. Den kan på kort sigt udløse den form for kollaps, som i sidste ende vil finde sted, medmindre man foretager en reorganisering af et nyt Bretton Woods i forbindelse med en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Så vi sidder på en komplet krudttønde. Jeg kan kun bede alle deltagere om at tage dette dokument, som I så på skærmen, som vil være i chatten, og som I kan finde på Schiller Instituttets webside, og bruge det. Alle kan tage denne erklæring og kontakte deres parlamentariker, kongresmedlem, senator, delstatssenator, folkevalgte, borgmester, andre råd af forskellig art og kræve, at de handler. Vi er nødt til at sætte denne løsningsmodel ind i denne debat meget hurtigt. Tidligere har vi haft mobiliseringer, hvor delstatslovgivere overvejede at gennemføre og foreslå love til Kongressen som Glass-Steagall. Denne gang har vi brug for hele pakken. Hvis vi gør det i alle lande samtidig, tror jeg, vi kan få stor indflydelse. Den anden ting er, at jeg gerne vil pege på, at vi i det mindste i Europa har påskeperioden med de berømte påskemarcher. Der vil være fredsdemonstrationer, hovedsageligt arrangeret af fagforeningerne. Jeg ved ikke, om der er sådanne ting i USA, men uanset hvor man har disse påskemarcher, bør man absolut printe et stort antal af dette dokument ud, tage derhen og distribuere det bredt.

Vi er nået til et punkt, hvor menneskehedens håb afhænger af enkeltpersoners mod og af mennesker, der træder ud af deres almindelige livsstil og adfærd og tager ansvar for udfaldet af denne historiske periode. Det er, hvad denne IPC handler om, og det er, hvad jeg beder jer om at gøre. Hjælp os med virkelig at udvide denne indsats. I næste uge vil vi gerne have mindst dobbelt så mange mennesker med. Vi er nødt til at gribe ind i denne periode med den viden, at vi har vejen ud af disse problemer. Det giver os et enormt historisk ansvar.

Fra asken til ilden: Den Internationale Fredskoalitions møde #96 med Helga Zepp-LaRouche, fredag den 4. april 2025

Ikke korrekturlæst

[HZL] [AMB] [SSU]

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition, og dette er vores 96. møde i træk. Tak, fordi I er kommet. Mit navn er Anastasia Battle; jeg er jeres ordstyrer i dag, og Dennis Small og Dennis Speed er medordstyrere. Vi skabte dette forum for 96 uger siden for at samle folk fra hele verden for at diskutere, hvordan vi kan skabe ægte fred. Som mange mennesker er klar over, har det været meget dysfunktionelt at forsøge at bringe forskellige fredsgrupper sammen, fordi der altid er noget, der trænger sig på. Vi ønsker at bringe folk sammen for at få en moden dialog.

Du vil måske opdage, at der er folk, du ikke er enig med; det er fint, vi vil gerne have den dialog med folk, så vi kan forstå, hvordan vi kan skabe en ægte fredsproces. Jeg synes, det er meget tydeligt med det, der er sket i de sidste par uger, at de mennesker, vi har organiseret os imod, vil have denne krig; de vil have en atomkrig på den ene eller anden måde. Uanset om det drejer sig om Ukraine, Palæstina eller Iran, er der tiltag fra briterne og andre for at få det til at

ske. Vores indgriben i denne proces lige nu er af afgørende betydning. Vi vil have en indledende dialogproces med en håndfuld talere, ledere fra hele verden, og så vil vi åbne op for diskussion med deltagerne.

Så jeg vil gerne have Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition, til at åbne for os i dag. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til jer alle sammen. Verden bevæger sig hver dag ind i nye konfrontationer, overraskelser og chok. På nuværende tidspunkt tror jeg ikke, at nogen kan sige, om det vil ende galt, eller om vi kan flytte verden ind i et nyt paradigme for internationalt samarbejde. Lige nu synes jeg, at krigsskyerne over Mellemøsten er blandt de mest bekymrende elementer. Der er denne kontrovers, hvor Trump har stillet et ultimatum til Iran om at gå med til at afvikle hele sit atomprogram, hvilket er uacceptabelt for Iran, fordi de har ret til at have et fredeligt atomprogram som ethvert andet suverænt land. Der er en såkaldt fatwa fra Khamenei, den øverste leder, om, at Iran ikke ønsker at have atomvåben, fordi det ville være i strid med islams ånd.

Uanset dette gentager Trump sit ultimatum, og samtidig bliver B-2 stealth-bombefly sendt til Diego Garcia-basen i Det Indiske Ocean. Desuden er tre amerikanske hangarskibsgrupper på vej til regionen generelt. Iran har reageret på alt dette ved at sige, at hvis der kommer et angreb på Iran, vil det blive besvaret med et meget alvorligt modangreb. Efter vores mening er det naturligtvis en fælde for præsident Trump, for hvis det kommer til en sådan krig, kan det ikke kun føre til en eksplosion i oliepriserne og i den allerede ekstremt spændte situation, især efter at toldkrigen er startet; det

kan føre til et kollaps af det finansielle system. Og det kunne ikke føre til et sammenbrud af Iran, men til et sammenbrud af Trump-administrationen i stedet. Det er den fare, vi ser, og det er derfor, vi advarer mod sådanne tiltag. Helt ind i præsident Trumps base er man ved at blive ekstremt utilfreds og nervøs, fordi Trump vandt valget på et løfte om, at han ikke bare ville afslutte alle eksisterende krige, men heller ikke ville starte nye. Nu er angrebene på Yemen allerede en overtrædelse af det, og mange MAGA-folk er ekstremt oprørte over det. Det er ikke, hvad de havde håbet på at opnå med valget af Trump.

Der er mange andre kriseudviklinger. NATO er tydeligvis stadig fast besluttet på at gøre fjendebilledet af Rusland til det primære fokus. EU's forsvarsministre har lige mødtes i Polen og er blevet enige om at gå videre med ReArm Europe-programmet til 850 milliarder euro og betragte Rusland som den primære trussel. Det er det ikke, og det vil jeg komme ind på om lidt. Desuden siger NATO nu, at de vil sende NATO-fredstropper efter en eventuel våbenhvile i Ukraine; noget, som Rusland allerede har afvist som fuldstændig uacceptabelt. Det afspejler klart NATO's hensigt om at bevare et permanent konfliktpunkt der.

Ellers kan jeg kun sige, at EU er i centrifugal uorden, hvor de nordlige lande – Storbritannien, de skandinaviske lande, de baltiske lande, Tyskland, Polen og Frankrig – er på vej til at opbygge konfrontationen med Rusland, mens de sydlige lande, Balkanlandene og de østeuropæiske lande hurtigt er på vej i en anden retning. Så der er helt klart sprækker i EU. Det forhindrer ikke EU-Kommissionen i at gøre sin indflydelse gældende, og den seneste chokerende oplevelse viser, at J.D. Vance, da han talte på sikkerhedskonferencen i München og sagde, at Europa ikke længere er et demokratisk kontinent, skabte et enormt postyr. Men EU beviser det dag for dag, og det seneste eksempel er dommen mod Marine Le Pen. Hun er leder af Rassemblement National (RN), og i meningsmålingerne fik hun 37% af stemmerne, hvilket er næsten det dobbelte af, hvad

Macron får i disse dage. For at eliminere hendes passive stemmeret ved at finde hende skyldig i at have brugt EU-penge til sit personlige personale i den franske kampagne, trådte hoveddommeren i Rene Hænder-skandalen i Italien for mange år siden, Di Pietro, frem og sagde, at da han var medlem af Europa-Parlamentet, kunne han bevidne, at det er helt umuligt at skelne fuldstændigt mellem, hvornår man bruger sit personale til EU-formål, og hvornår man gør det til nationale formål. Det er en bedragerisk bøde, siger han.

Husk, at da Christine Lagarde var fransk økonomiminister, blev hun beskyldt for at have sendt 450 millioner euro til en fransk forretningsmand på bekostning af den franske regering. Og retten afgjorde, at hun ikke skulle have en bøde, fordi hun var en person med international prestige. Le Pen har helt sikkert også international prestige. Men af de politiske kræfter, som EU-Kommissionen ikke kan lide, så det tæller ikke, og Le Pen er kun anklaget for at have misbrugt værdien af 5 millioner euro – det er ca. 10 % af, hvad Lagarde gjorde. Så det viser tydeligt, at der er en dobbeltmoral, og at alle, der ikke makker ret i Europa lige nu, får en »rumænsk behandling«, især hvis de kommer tæt på magten. Så forholdene i Europa er yderst problematiske.

Men jeg ville gerne gøre et andet emne til hovedfokus for mine indledende bemærkninger; og det er den absolut betagende chokerende artikel, som blev offentliggjort af {New York Times} i en 13.000 ord lang artikel, som var resultatet af en årelang undersøgelse af krigen i Ukraine. Den var baseret på interviews med 300 forskellige personer fra forskellige lande. Jeg mener, at alle, der kæmper for fred, bør se denne artikel i {New York Times} som den absolutte grund til, at fortællingen om Ruslands uprovokerede aggressionskrig mod Ukraine ikke længere kan opretholdes. Denne artikel siger, at der ikke kun var 12 hemmelige spionbaser i Ukraine tilbage fra 2014 – hovedsageligt fra kort efter Maidan-kuppet – men at især efter den oprindelige særlige militære operation var

kommet til et håbefuldt punkt med Istanbul-forhandlingerne, hvor Zelenskyj og Putin grundlæggende var blevet enige om en våbenhvile og en løsning på krisen; så tog Boris Johnson som bekendt til Kiev og fortalte Zelenskyj, at han absolut skulle fortsætte med at kæmpe og sagde, at de ville få al opbakning fra NATO. Nu viser det sig, at {New York Times} afslører, at der i Wiesbaden af alle steder, i Clay Barracks, som er hovedkvarteret for de amerikanske styrker i Europa og Afrika, var en kombination af generaler og officerer på højt niveau, og kun to måneder efter, at krigen i Ukraine startede, tog ukrainske generaler på højt niveau dertil uden uniform for at diskutere operationer sammen med CIA og amerikanske militærstyrker.

Derefter beskriver artiklen i detaljer alle de mange operationer, der blev udført fra Wiesbaden i Ukraine. For eksempel at hjælpe ukrainerne med at gå efter Ruslands berømte 58. armé, hvor de flere gange slog ledelsen ud. Så flyttede hæren, og ved hjælp af amerikansk rekognoscering blev den nye placering opdaget, og den nye ledelse blev dræbt. Det skete mange gange. CIA var også involveret i angrebet på Sevastopol og i jagten på den russiske flåde i Sortehavet. Der står også, at Biden-administrationen, selv om den officielt ikke gav tilladelse til visse offensive operationer, i al hemmelighed gav grønt lys og hjalp Ukraine med at gennemføre disse operationer. Så der er ingen tvivl om, at det var, hvad russerne hele tiden havde sagt, at dette ikke var en konflikt mellem Ukraine og Rusland, men at det var en stedfortræderkrig mellem USA og Rusland og mellem NATO og Rusland. Hele den amerikanske efterretningstjeneste – CIA, NSA, DIA og NGA – var alle involveret, og de drøftede, hvordan man kunne operere med plausibel benægtelse. De sagde, at hvis man nogensinde bliver spurgt, om man ramte et russisk mål, skal man ikke kalde det et mål, men et interessepunkt. Så når man bliver spurgt, kan man sige nej, man har aldrig ramt noget i Rusland. CIA var også involveret i bombningen af Kerch-broen og så videre og så videre.

Jeg tror, at alle, der kæmper for fred, bør opfatte denne {New York Times} artikel som en bekræftelse på, at den russiske version af det, der blev sagt, var den rigtige. Og at hele historien om den uprovokerede krig ikke kan opretholdes, og derfor bør de politikere, der har kolporteret den i de sidste tre år, officielt korrigere deres opfattelse for ærlighedens skyld. Jeg mener, at kun hvis sandheden om, hvad der skete, bliver etableret igen, og at man også tager fat på de grundlæggende årsager til krisen – hvilket man opdager, når man ser på manipulationen af denne fortælling – så kan man finde en løsning. Hvis man ikke gør det, vil man blive holdt fast i dette spind af løgne for evigt, indtil det er for sent.

Så mit forslag til dette møde i IPC er, at alle deltagere bruger denne artikel fra New York Times til at kræve af deres politikere, uanset hvor de befinder sig, at de skal rette op på det, de har sagt om det. Det skal være en reel korrektion af, hvad der faktisk skete, i parlamenter og andre fora. For hele historien falder sammen med afsløringen af denne løgn. Jeg synes, det er noget, vi alle bør være optaget af, og hvis folk ønsker at diskutere det, bør vi gøre det.

{Bemærkninger under diskussionen:}}

Jeg har normalt stor respekt for professor Starrs militære arbejde, men også for Scott Ritter. Jeg synes dog, at han overser noget på dette punkt, især da han gentog, at dette ville være katastrofalt regionalt. Jeg tror, han overser, at dette er et større spil. Iran er naturligvis vigtig for iranerne, og hele Mellemøsten er vigtig for alle de mennesker, der bor der. Men set fra de store geopolitiske magter i verden har Mellemøsten altid kun været cockpittet i deres geopolitiske spil. Lige nu er det eneste relevante spil i byen ud fra et strategisk udviklingssynspunkt den begyndende fornyelse af forholdet mellem USA og Rusland; det faktum, at Putin og Trump er begyndt at føre en dialog, og at der er

nogle første skridt, der går i den rigtige retning. Jeg tror, det er det, der er målet. Så jeg vil gerne have, at Scott Ritter virkelig genovervejer det. For jeg ved, at han er meget vidende om Rusland og så videre. Jeg synes, han overser det mest afgørende punkt, og jeg vil virkelig gerne have, at vi diskuterer det.

Briterne, som er de klart dokumenterede anstiftere af den ukrainske krig igen og igen; det var Boris Johnson, der afviste muligheden for at nå frem til en løsning i marts-april 2022. Og lige nu er de anstiftere af fortsættelsen af både koalitionen af de villige, men også af presset mod Iran. Den tidligere MI6-chef Sir Richard Dearlove sagde som bekendt, at Iran er den største trussel mod jøderne i Storbritannien. Han opmuntrer USA. Så jeg tror, at det, jeg kort sagde i mine indledende bemærkninger, er, at hele denne operation ikke kun potentielt har til formål at halshugge den iranske regering; den er designet til at halshugge Trump-administrationen og slå dem ud af kurs i forhold til deres nuværende dialog med Rusland. Uanset hvilken advarsel vi kan give Trump-administrationen om at gennemgå dette hurtigst muligt, er det nødvendigt, for jeg tror, at de af alle de grunde, som professor Starr nævnte, har deres egne religiøse og andre overbevisninger, som jeg overhovedet ikke vil begynde at kommentere på. Men jeg tror, at den strategiske fælde er at ødelægge dialogen mellem USA og Rusland. Det er efter min mening det vigtigste strategiske spørgsmål på bordet...

Jeg vil bare gerne tilføje et element. Hvis Trump gjorde det, der blev beskrevet her, ville det ødelægge hans omdømme for altid. Alle landene i det Globale Syd ville ... det ville være dødsstødet til hans image; og jeg tror, at det ville være det værste, han kunne gøre for sin egen skyld og America First-interessen. Det ville være ødelæggende for de amerikanske interesser.

{Senere i diskussionen:}}

Meget kort sagt mener jeg, at situationen med Iran simpelthen illustrerer, at sikkerheden skal være udelelig og er udelelig. Hvorfor forsøger Iran at lege med muligheden for altid at kunne udvikle atomvåben? Det er, fordi Israel har atomvåben. Jeg synes slet ikke, at det faktum bliver taget med i diskussionen. Jeg har mange gange argumenteret for, at Den Westfalske Fred fungerede, fordi den tog højde for alle landes interesser. Når man forsøger at få en fredsaftale, som udelukker et eller to eller tre lande, er det optakten til den næste krig. Et eksempel på det er Versailles-traktaten, som var uretfærdig over for Tyskland og Kina, og derfor var den næste verdenskrig praktisk talt allerede indregnet. Det er den ene pointe.

Den anden, jeg ville sige, er, at på trods af at vi ikke talte så meget om det i dag, foregår der en meget vigtig organisering for Oase-planen blandt mange repræsentanter. Vi taler med mange diplomater og andre institutionelle kræfter. Jeg ville bare nævne det, for hvis hr. Schenker eller hr. Baskin ville være i stand til at indgå i en diskussion med os om, hvad vi skal gøre for at fremme Oase-planen som en fredspolitik, måske tilføje den til Olmert-planen, tror jeg, at det ville være yderst nyttigt.

{Senere i diskussionen:}}

Set i bakspejlet tror jeg, at det er en fuldstændig godkendelse af Oase-planen. Jeg tror, at Martin Luther King er tilhænger af Oase-planen, så jeg tror, at vi kan være sikre og sige det.

{Senere i diskussionen:}}

Jeg er i det mindste enig i den sidste konklusion [at Helgas plan for en ny demokratisk arkitektur er meget forskellig fra Trump-planen], fordi jeg har argumenteret for dette mange gange. Hvis man ser på den lange bue i menneskets historie, i den universelle historie, er vi nu nået til et punkt, som aldrig har eksisteret før. Da andre kulturer og civilisationer kollapsede, som da Romerriget kollapsede, var der en renæssanceperiode i Indien på samme tid – Gupta-perioden. Men folk vidste ikke noget om det, fordi det nogle gange tog år at rejse og komme tilbage. Det var som en fuldstændig opdelt udvikling. Jeg kunne komme med mange andre eksempler.

Denne gang er det meget anderledes. Vi sidder virkelig i samme båd; på grund af atomvåben, på grund af internettet, på grund af pandemier. Man kunne tilføje kunstig intelligens og alle mulige andre ting, som gør os så absolut forbundne, at det længe har været min opfattelse, at vi kun kan løse menneskehedens problemer på én gang. Man kan ikke forsøge at løse problemet i Ukraine og tro, at det løser problemet, mens Mellemøsten ligger i ruiner; eller løse problemet i Afrika og lade Ukraine være i fred. Nej, vi er nødt til at bringe retfærdighed ind i hele arkitekturen, hvilket kun kan ske ved at hæve hele diskussionen over geopolitik. Jeg tror ikke, at ideen om, at et land eller en gruppe af lande har en legitim interesse over for en anden gruppe af lande, kan fungere længere. Geopolitik er en sygdom, som i det 21. århundrede vil føre til en katastrofe.

Hvad er så alternativet til geopolitik? Det er helt klart, at man først skal se på menneskeheden som en enhed, som noget, der hænger sammen. Man siger, at man først skal gøre, hvad der er i den ene menneskeheds interesse, og derefter kan man definere de nationale interesser i overensstemmelse med denne højere Ene. Det er naturligvis kun muligt, hvis man indfører en udviklingsdynamik; for hvis man bare flytter rundt på brikkerne i puslespillet på et statisk bord, kommer man ikke frem til en løsning. Men hvis man indfører en reel udvikling,

som er i alles interesse, så kan man finde frem til alle
delløsninger. Jeg tror også, at den idé i en vis forstand er
påtvunget verden, for hvis der sker et finansielt sammenbrud i
det transatlantiske finanssystem, vil det påvirke hele verden.
Det vil forstyrre produktionskæderne fuldstændigt; det vil
føre til sammenbrud i strømmen; det vil føre til
massemigration osv. osv.

Derfor skrev jeg disse ti principper, som er principper; de er
ikke det sidste ord om det detaljerede program, men de peger
på det absolutte minimum af ideer, som skal gennemføres for at
nå frem til en sådan ny arkitektur; inklusive de sidste tre
filosofiske punkter, som er introduktionen til principperne
før.

Så jeg vil på det kraftigste foreslå ... jeg venter stadig på,
at flere mennesker rent faktisk engagerer sig i en diskussion
om dette, for jeg mener virkelig, at vi har brug for en proces
som den Westfalske Fred. Og efter min mening kan den kun
starte nu, hvor universiteter, tænketanke og andre mennesker
med god vilje begynder at diskutere, hvordan vi kan sætte
menneskehedens grundlag på en holdbar platform, hvor
menneskehedens overlevelse er garanteret. Vi kan begynde at gå
videre derfra, for hvis jeg ikke troede på, at vi som
menneskeart er den kreative art – jeg elsker dyr, jeg nyder
blomster, planter og træer – men vi er den eneste intelligente
art, der er begavet med kreativ fornuft. Derfor mener jeg, at
vi burde være i stand til at finde en løsning ud fra vores
fornuft. Og jeg er ret optimistisk med hensyn til, at det er
en klar mulighed, som bør styre vores aktiviteter, især i en
situation som nu.

{Afsluttende bemærkninger:}}

Jeg tror, at det nuværende politiske lederskab i store dele af
Europa – ikke alle, men nogle lande som den øverste regering i

Storbritannien, i Frankrig. Heldigvis er Merz endnu ikke kansler; det bliver han måske ikke. De løber ind i en masse interne stridigheder og uenighed. Men jeg synes, at de alle fortjener en klinisk undersøgelse; lad mig sige det på denne måde. Der er så mange love nu, at man ikke kan sige en enkel ting. Under alle omstændigheder mener jeg, at de er nødt til at bekymre sig gevaldigt om deres helbred i meget bred forstand, så ingen kan kritisere mig, hvis jeg vil opfordre dem til at passe på deres hoveder, men I ved, hvad jeg mener.

Det er fuldstændig sindssygt. Nu går Bundeswehr ind i skolerne, og ungdomsofficerer forsøger at rekruttere 17-årige til at gå ind i hæren. Der er hele denne vanvittige militarisering, som om to verdenskrige ikke ville have fundet sted i Europa. Det er, som om folk har afskrevet enhver erindring om, at hvis man begynder at investere store summer i våben, så tager det bare lidt tid, og så er der krig. Det er logikken i det. Jeg tror, vi har brug for en meget stærkere fredsbevægelse, for jeg tror, vi har en dyb krise i Europa. Jeg tror, at krisen er økonomisk, den er militær, men vigtigst af alt er den kulturel. Det er også mit svar til Alberto Portugheis. Hvorfor er det, at folk ikke lærer, at vores børn og børnebørn i sidste ende vil dø i denne krig? Måske vil vi også dø, afhængigt af hvor hurtigt det går. Jeg tror, at den eneste måde er, at vi i Europa må tage fat på den kulturelle krise. Jeg tror, vi er faret vild; vi har underkastet os et oligarki, som udspiller Romerrigets slutfase – dekadencen, det kulturelle forfald.

Der er ingen forskel på Romerrigets sidste fase og det, der sker nu: den seksuelle perversion, pornografien, volden for voldens skyld. Jeg tror, at det, vi har allermost brug for, er en kulturel renæssance. Vi er nødt til at vende tilbage til den klassiske kultur. Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, sagde altid, at et samfund, som ikke kan tænke på, hvordan klassisk musik og klassisk poesi bliver komponeret, ikke er i den virkelige verden. De kan ikke tænke. Hvis man ser på

debatterne, så er de ikke en sokratisk dialog; de er talkshows. Du siger en idiotisk ting, og din nabo samler et ord op af det, du sagde, og vender det om, og den anden vender det om. Der er ingen bestræbelser på at nå frem til sandheden; der er bare tale for talens skyld. Vi er nødt til at gå tilbage til de store komponisters musik, til poesien skrevet af de store digtere og dramatikere i hele verdenshistorien; for de havde en metode til at tænke. Nogle af de asiatiske lande gør det faktisk, og vi er nødt til at slå os sammen med store dele af det Globale Syd.

Jeg tror, at hvis Merz bliver valgt til kansler – hvilket måske ikke sker, fordi de virkelig er i problemer – men hvis han bliver valgt, tror jeg, at han er ude hurtigere, end nogen kan forestille sig, i betragtning af at forskellen mellem CDU, CSU og AfD kun er 1 %. Hvis han går videre og gør disse ting, tror jeg ikke, at hans regering holder ret længe.

Europa er i fuld gang med at omstille sig lige nu. Det er faktisk en god ting, for det, von der Leyen repræsenterer, er bare en fortsættelse. Det, som Le Pen bliver beskyldt for, gjorde von der Leyen en million gange, da hun var forsvarsminister. Hun gav en masse penge væk til entreprenører, utrolige summer, for hvad? For ingenting, for at producere totalt affald.

Jeg vil gerne understrege, at vi har brug for en kulturel renæssance af den klassiske kultur. Det var Schiller Instituttets program, da vi startede for 41 år siden, og det er absolut mere påtrængende i dag end nogensinde før.

DENNIS SPEED: Der er en konference med titlen »A Beautiful Vision for Humanity in Times of Great Turbulence«. Du gav konferencen den titel. Den finder sted om syv uger. Har du noget, du gerne vil sige om, hvorfor du gav den titel, og hvad du tror, den konference skal bruges til?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at vi virkelig befinder os i en revolutionær periode, hvor den gamle orden er ved at gå i opløsning, og det bliver den mere og mere for hver dag, der går. Hvordan den nye orden kommer til at se ud, vil udelukkende skyldes indsatsen fra mennesker med god vilje. Jeg synes, det er et optimistisk perspektiv, at der kan komme noget meget bedre ud af den nuværende uro, for tanken om en unipolær verden eller en verden, der er domineret af kun én nation med 300 millioner indbyggere, som regerer som en slags verdenspoliti over resten af verden, har aldrig været en holdbar idé.

I den umiddelbare efterkrigstid var der et betydeligt element af det, men det blev meget stærkt efter afslutningen af den kolde krig. Francis Fukuyama sagde, at historiens afslutning er kommet, fordi hele verden vil adoptere den neoliberale demokratiske model. Det var den korteste forkerte prognose, jeg nogensinde har set, for nu er der et enormt bagslag. Men jeg tror, vi er nødt til at gribe ind; der er så mange mennesker, der nu er i opløsning, bange for krig, bliver skubbet ud på sidelinjen økonomisk, og der er mange dårligdomme, som folk lider under. Jeg tror, vi er nødt til at skabe et nyt økonomisk verdenssystem, der er styret af helt andre moralske principper, som er baseret på naturvidenskab og på store kunstneriske opdagelser fra alle tiders store klassiske kunstnere.

Derfor er jeg helt sikker på, at hvis vi får en masse mennesker til ikke at sidde på sidelinjen, ikke sidde på sofaen som en sofakartoffel; men faktisk begynder at tage ansvar som statsborgere for deres land og for menneskeheden som helhed, så er jeg meget optimistisk med hensyn til, at det kan lade sig gøre. Jeg tror, at alle de store komponister og kunstnere og digtere i særdeleshed havde dette meget optimistiske billede af mennesket. Schiller siger i dette digt om håb, at menneskeheden er født til noget bedre [gentager linjen på tysk]. Det er min overbevisning. Hvis vi fremkalder

den ånd, som er overalt – Martin Luther King blev lige citeret i dag i denne ånd. Der er mange kræfter i verden, som forsøger at genoplive Bandung-ånden, udviklingslandenes absolutte inspiration til at overvinde fattigdom for altid og få normale liv for alle deres folk.

Alle disse ting kan lade sig gøre, hvis vi omdanner det militærindustrielle kompleks til nyttig produktion, så kan vi løse sulten på et år. Jeg er helt sikker på, at det kan lade sig gøre. Så hvorfor ikke mobilisere verdens unge til at sige: Skal vi virkelig gå i retning af civilisationens ødelæggelse? Risikere at bruge atomvåben, som ville være enden på os alle? Måske skulle vi skabe en ungdomsbevægelse af unge mennesker, som siger, at vi ønsker at være en del af denne utrolige historiske situation, hvor størstedelen af verden allerede er i gang med at opbygge et nyt og mere retfærdigt system? Lad os overbevise amerikanerne og europæerne om, at de skal gøre det samme. Det er det, denne konference handler om, så du bør helt sikkert tilmelde dig den, og hvis du kan, bør du deltage personligt. Hvis du ikke kan, fordi du er for langt væk, så deltag i det mindste virtuelt, men deltag.

At undgå krig kræver ægte statskunst, ikke bare gode intentioner.

**Den Internationale
Fredskoalitions møde nr. 93,**

fredag den 14. marts 2025

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen; tak, fordi I er kommet i dag. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 93. møde i træk. Mit navn er Anastasia Battle; jeg vil være jeres ordstyrer i dag sammen med Dennis Small og Dennis Speed.

Vi skabte dette forum for 93 uger siden for at samle den internationale fredsbevægelse, som ærligt talt har været meget dysfunktionel. Der er så mange interne stridigheder og skænderier, som er med til at forhindre ægte fred i at ske. Vi ønsker at bringe folk sammen på tværs af deres ideologier for at diskutere, hvad vi kan gøre for at opnå ægte fred i verden. Hvis du er for fred, er du velkommen her.

Vi vil have et panel af forskellige fredsledere fra hele verden. Jeg vil bede Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition, om at starte os. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen, god dag til jer alle sammen. Jeg tror, vi er ved at nå et afgørende vendepunkt i situationen. Alle øjne er rettet mod løsningen af Ukraine-krisen, efter at de vestlige medier og politikere virkelig har forsøgt at narre Putin ved at lokke ham ud i en situation, hvor han ville afvise Trumps såkaldte tilbud om våbenhvile. Men Putin håndterede det meget smart, så dagens gode nyhed er, at præsident Trump på sin Truth Social-kanal fortæller, at han så sent som i går havde en meget god diskussion med Putin, og at han på den baggrund mener, at der er en meget god chance for, at krigen vil slutte. Der er dog stadig tusindvis af ukrainere omringet af russiske tropper i Kursk-regionen, som er i en meget dårlig position. Trump har på det kraftigste bedt Putin om at skåne deres liv. Men det er tydeligvis på

bordet nu, og det, Putin havde sagt før, var, at han ikke svarede nej til anmodningen om en våbenhvile, men han pegede på mange vanskeligheder, som skal løses. Nemlig at der er en 2000 km lang frontlinje, og at hvis våbenhvilen kun bliver brugt til at omgruppere og genopruste ukrainerne og træne nye rekrutter, så vil det naturligvis være meget kontraproduktivt, og derfor skal der arrangeres sikkerhedsgarantier.

Men ikke desto mindre er dette et stort gennembrud, for det faktum, at Trump og Putin taler direkte, og at den særlige udsending Witkoff tilsyneladende var i Moskva i går for at briefe Putin om detaljerne i diskussionen i Saudi-Arabien. Så jeg synes, det er et ekstremt lovende tegn. Det er selvfølgelig stadig en meget vanskelig situation, da det for det ukrainske militær kun er et spørgsmål om tid, hvornår denne krig slutter på grund af ren og skær mangel på soldater og våben. Men jeg vil gerne understrege, at det kun er den værste del af den strategiske krise, som er faldet til ro. Det betyder slet ikke, at vi er ude af den dynamik, som er ekstremt farlig.

Nogle af elementerne i den er det utrolige pres for militarisering i Europa, som jeg synes er helt betagende. Det har mange elementer – for eksempel kræver den polske præsident Duda nu atomvåben til Polen. Han vil fordoble den polske hær fra de nuværende 250.000 til 500.000 soldater, men mere grundlæggende er von der Leyens bestræbelser på at opruste Europa. Det er tanken, at de den 19. marts vil udstede en slags euroobligation for at finansiere alt dette.

Det er interessant, at chefen for det italienske forsvarsmagasin *Analisi Difesa*, Gianandrea Gaiani, korrekt sagde, at oprustning af Europa ikke er en forsvarsstrategi, men en finansiel plan for at overføre offentlige og private midler – inklusive sparernes investeringsfonde – til systemer, der fodrer forsvarsindustrien. Han sammenlignede det dengang med de italienske fascisternes kampagne i 1935 for at donere deres guldbesiddelser for at hjælpe med at finansiere Italiens

krig mod Etiopien.

For blot et par timer siden i dag stemte Forbundsdagen i Tyskland, og CDU/CSU, Socialdemokratiet og De Grønne blev enige om militærbudgettet på betingelse af, at der nu indledes koalitionsforhandlinger. Jeg har ikke de nøjagtige detaljer endnu, men det er en plan på 400 milliarder euro til militære udgifter, 500 milliarder euro til infrastruktur – hvoraf en stor del er afsat til at opbygge logistikken for militæret. Der var også et større beløb på 50 milliarder euro eller mere til De Grønne til klimatiltag, som var betalingen til De Grønne for deres støtte. Det er alt sammen meget tvivlsomt, fordi det hele er vedtaget af det gamle parlament, som netop er blevet stemt ud. De Grønne er blevet bestukket, fordi de ikke er med i den nye regering. I dag kommer der en afgørelse fra forfatningsdomstolen om, hvorvidt dette er lovligt eller ej. Der blev anlagt adskillige sager ved forfatningsdomstolen for at udfordre lovligheden af denne procedure.

Men hele den europæiske situation er virkelig gearet til denne militarisering. For eksempel har Rheinmetall, som er den største tyske våbenproducent, lige meddelt, at de sandsynligvis overtager en fabrik fra VW, som skulle have været lukket i Osnabrück på grund af krisen i bilindustrien. De vil producere tanks og andre ting på denne fabrik. Gæt, hvem der er den største aktionær i Rheinmetall? Det er naturligvis BlackRock, som Merz tidligere var bestyrelsesformand for i den tyske afdeling, før han nu er kanslerkandidat og sandsynligvis bliver kansler i den næste tyske regering. Det er virkelig von der Leyen med hendes militarisering; det er Macron, der tilbyder den franske atomare paraply til hele Europa. Jeg kan kun sige, at der er et hysteri i Europa, som er uden fortilfælde, og jeg tror, det er ved at blive et stort problem. Det er helt klart en operation, som vi er nødt til at undersøge nærmere, for hvem er det, der skubber på?

For eksempel er der nu et nyt åbent brev fra 18 højtstående

akademikere, som siger, at den store trussel nu ikke kun er Rusland, men også Trump-administrationen. USA er ved at forvandle sig fra at være en allieret og beskyttende magt til en sikkerhedsrisiko for Europa. De mennesker, der har skrevet under på det – blandt andre – er Christian Mölling, Carlos Masala, Claudia Major og Herfried Münkler; alle er de rasende militarister, som tidligere var transatlantiske talsmænd. Men nu, hvor Trump er i embedet, er de tydeligvis på den britiske linje. Så vi er nødt til at se på disse menneskers afstamning. De optræder i talkshows hver eneste dag i Tyskland og opildner virkelig befolkningen.

Jeg tror, at vi er kommet et stort skridt videre, og hvis Trump og Putin kan løse Ukraine-krisen, vil det selvfølgelig tage en masse vind ud af sejlene på disse mennesker. Men der har allerede været advarsler om, at hvis europæerne forsøger at lokke ukrainerne imod denne Trump-Putin-fredstilgang og forsøger at fortsætte krigen, så er vi virkelig i en ny situation.

Det er indlysende, at det andet store krisepunkt er situationen i Gaza. Vi har begge små skridt i den rigtige retning med den egyptisk-arabisk-støttede genopbygningsplan for Gaza, som nu er blevet godkendt af *Haaretz*, fordi den israelske regering straks afviste den. Men samtidig fortsætter de forfærdelige begivenheder i Gaza og på Vestbredden. Der er nu kommet en ny rapport fra FN's undersøgelseskommission, som blev offentliggjort i går. I denne rapport står der, at Israel med vilje angreb og ødelagde det palæstinensiske områdes vigtigste fertilitetscenter, indførte en belejring og blokerede for hjælp, herunder medicin til at sikre sikre graviditeter, fødsler og neonatal pleje. Så dette foregår tydeligvis. Det afspejler tydeligvis den situation, at krisen i Mellemøsten absolut ikke er overstået.

De andre ting, man skal se på, er, at præsident Trump i Panama meddelte, at han endda ikke udelukker den militære mulighed for at tage kontrollen over kanalen tilbage; og med hensyn til

Grønland, som lige har haft et valg, hvor et parti vandt, som ønsker mere uafhængighed for Grønland, også af Danmark. Men præsident Trump sagde igen, at USA har brug for Grønland; at det vil ske; at han har talt med Danmark. Danmark ønsker naturligvis ikke at afgive myndighed over Grønland. Så det er stadig bekymrende, for jeg tror ikke, at USA har brug for Grønland, og princippet om suverænitet bør respekteres overalt, uanset om et land er stort eller lille eller har mange eller få mennesker.

Der er én god ting, og det er, at vores utrættelige kampagne for en løsning på et højere niveau – nemlig en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur – tydeligvis giver genlyd. Jeg tror, at det faktum, at *Global Times* i går havde en leder, hvor de skrev »en ny sikkerhedsvision, der er fælles, omfattende, samarbejdsvillig og bæredygtig«, er påkrævet. »[D]et ene lands sikkerhed kan ikke bygges på andres usikkerhed. Det er vigtigt at fremme og gennemføre denne nye sikkerhedsvision for virkelig at opnå langsigtet fred og stabilitet på det eurasiske kontinent og i verden.« Så jeg tror, at det virkelig er en afspejling af IPC-processen i det sidste års tid; præsident Xi Jinpings tre initiativer; det faktum, at præsident Putin på sit FSB-møde den 27. februar også havde sagt, at han mener, at et europæisk sikkerhedssystem og endda et globalt system nu er muligt. Så du har kineserne, Rusland og naturligvis Schiller Instituttets kræfter, der kæmper for et sådant omfattende nyt niveau, hvor alle krigens parter og interesserede parter vil sætte sig ned og blive enige om principper, som de gjorde i den Westfalske Fred. Så kan man arbejde videre med detaljerne, de territoriale udfordringer og krav, etniske konflikter, religiøse konflikter og alt muligt andet. Men først bliver man enige om, at menneskeheden er det, der tæller som den ene menneskehed, og at vi alle sidder i samme båd. Vi er den kreative art, og derfor bør vi være i stand til at finde en løsning på enhver konflikt på planeten.

Jeg tror, at det med få ord er, hvor vi er, og jeg synes, at

det er meget lovende, men det kræver meget mere aktivering af mange mennesker.

Bemærkninger under diskussionen:

Der er mange ting, men jeg vil gerne svare Graham, for jeg synes, at opdelingen af Europa er lidt anderledes, heldigvis. Jeg tror, at etableringen af Europa, som var en NATO-plukket og NATO-domineret etablering i al den tid, nu med Trump i Det Hvide Hus, skiftede de straks til briterne. Og EU har i den forstand altid været den lokale eller regionale version af det Britiske Imperium, og den farve kommer nu frem hos dem, der er på denne militariseringskurs. Men i modsætning til det er der mange andre tendenser. Hvis du ser på Østeuropa, er det ikke så forenet, som du sagde, for der er Ungarn, Slovakiet, Rumænien – de forsøgte endda at annullere valget. Ikke desto mindre er den præsidentkandidat, der fik flest stemmer, anti-EU og pro-Rusland. Og endda i Georgien har man en meget blandet situation. På trods af at der er Maidans i gang i mange af disse lande, er der en meget højroestet befolkning, som ikke tænker i EU-baner. Kroatien har lige vundet et valg med et overvældende flertal for den samme profil. Serbien er ikke medlem af EU, men ikke desto mindre en del af kombinationen; og Østrig har også en kandidat, som faktisk har den samme NTEU-profil, og ved hjælp af intriger forhindrede de ham i at blive den nye statschef. Så dynamikken er meget blandet, og jeg tror, at Italien sidder på hegnet; Meloni har givet udtryk for, at hun ønsker at være en bro mellem USA og Europa. Så det er meget langt fra at være forenet.

Derfor opgiver jeg ikke håbet om Europas identitet. En af grundene til, at jeg synes, det er værd at kæmpe for Europa, er, at hvis man ser på historiens lange bue, har Europa noget vigtigt at bidrage med. Det er i høj grad den europæiske klassiske kultur; alt fra den italienske renæssance til den tyske klassiske periode, den danske klassiske periode. Der var mange lande, endda mellem Polen og Litauen, du havde Jagiellonian Act, som kæmpede for en forfatning 300 år før den

amerikanske revolution, som havde mange af de samme principper. Det eneste, jeg siger, er, at der er en rig tradition, og hvis den går tabt, vil det være en skam for hele menneskeheden. Derfor er vi nødt til at kæmpe for at få europæernes sande identitet tilbage på dagsordenen. Til det har jeg en stor bøn til folk som dig, Graham, og også Ray og andre, der måske er med i dette opkald. Jeg tror, at en svag flanke er, at hele den militariseringsplan, som nu tager fart, er baseret på den linje, at Putin vil angribe Europa; at han ikke er tilfreds med Ukraine. Han vil gå ind i Baltikum og Polen og derfra endog angribe andre NATO-lande. Det er min bedste observation – og jeg er helt sikkert ikke Putin-agent; jeg synes, det er en fornærmelse at kalde mig det – men jeg tror, det ville være ekstremt vigtigt at udvikle et argument, som overbeviser de stakkels vildledte mennesker, der tror på mainstream-medierne; de er virkelig utroværdige. I Tyskland kan man ikke tænde for en nyhed, et familieprogram, en sæbeopera eller et religiøst program; overalt har de indsat noget forfærdeligt om Rusland og noget pænt om Ukraine. Det er en 24-timers hjernevask, der foregår.

Jeg tror, at hvis man fra et efterretningssynspunkt – og eftersom I er professionelle – kunne udvikle et argument, som ikke kan imødegås, fordi det er faktisk og så indlysende overbevisende, at det ikke er i Ruslands interesse, ikke i Ruslands hensigt at angribe Europa. Jeg tror, der er mange militæranalytikere i Frankrig, Tyskland, Sverige, Schweiz og Italien, som er enige i, at det er latterligt, men de har ikke en stemme lige nu. Hvis der var noget i retning af »verdens efterretningsfolk forenes«, tror jeg, at det virkelig kunne gøre indhug i hele denne fortælling. Det ville være mit forslag.

[Et par minutter senere] Jeg tror, det ville være godt, hvis en masse mennesker internationalt kommenterede de neoliberales seneste opførsel. For jeg tror, at vi lige nu ser en meget hurtig nedbrydning af demokratiets smukke ansigt, og at

diktaturets mere grimme ansigt kommer frem. Det har en tendens til at bekræfte både Platon og Thukydid, som tidligt sagde, at demokratiet har en anden side, som er tyranni. Jeg tror, at det mest åbenlyse eksempel er Rumænien, hvor Georgescu vandt valget; så annullerede de det. Så var der en protest fra det rumænske folk, og der bliver nu udskrevet nyvalg til maj. Georgescu forsøgte at anmelde sin deltagelse, og så afviste de ham af en absurd teknisk grund om, at der manglede en underskrift eller sådan et latterligt påskud. Så nu er han udelukket fra at deltage. Hvor er EU's ramaskrig over denne afvisning af demokratiet?

På samme måde har du nu et stort udbrud over, hvad vicepræsident Vance sagde i München, at der ikke er nogen ytringsfrihed. Men hvis du vover at sige noget, som ikke er den officielle fortælling ... de havde razziaer mod pensionister kl. 6 om morgenen, fordi nogen skrev noget på de sociale medier, som ikke var særlig undergravende, det var bare en mening. Jeg tror, at det ville være en stor hjælp, hvis flere mennesker kommenterede det faktum, at der ikke længere er noget demokrati i Europa. Jeg er enig i, at neoliberalisterne er de virkelige diktatorer; de ønsker at indføre deres paradigme. Og mange lande rundt om i verden bryder sig ikke om det. For eksempel bryder Rusland sig ikke om det, Ungarn bryder sig ikke om det, Kina bryder sig ikke om det, afrikanerne bryder sig ikke om det. For når europæiske politikere rejser rundt i alle disse lande – i det omfang de stadig kan, for de er ikke så velkomne længere – fortæller afrikanerne dem, at de ikke vil have LGBTQ-værdier, fordi det er i strid med deres traditioner. Så jeg tror, at jo mere vi diskuterer, om demokratiets sværd virkelig afspejler demokratiet, eller om det er det modsatte, jo bedre er det.

[Senere i diskussionen] Jeg vil faktisk foreslå, at de af os, der er med i dette opkald, og som har adgang til at gøre det, virkelig gør en indsats for at få nogle relevante talere fra det Globale Syd med til det næste møde i IPC. Og at vi fra nu

af har spørgsmålet om BRIKS som et dominerende og fremtrædende emne. For jeg har længe ment, at hvis man ser på europæerne og amerikanerne og russerne og kineserne, så ser det helt fastlåst ud. Men hvis man inddrager det Globale Syd, BRIKS-Plus, så er det lande, som er meget langt fra at være det – Indonesien vil for eksempel snart overgå Tyskland som den tredjestørste økonomi i verden. Det er en stor faktor. Så er der andre lande, som er meget store; hele det afrikanske momentum. Så vi inddrager BRIKS mere som en bevidst beslutning og får deres stemme hørt. Jeg tror, de er helt afgørende som et nyt element i den strategiske ligning. Europæerne lader, som om de ikke eksisterer, eller siger nogle gange: »Åh ja, der er disse BRIKS-lande. Hvorfor indleder vi ikke diplomatiske forbindelser nu for at presse russerne og kineserne ud?« Det tog har for længst forladt stationen, fordi landene i det Globale Syd har gjort op med sig selv, hvem der er hvem på hvilken side af historien på nuværende tidspunkt. De har en lang historie om, hvad Sovjetunionen gjorde i deres kamp for uafhængighed, og hvad europæerne gjorde. Så jeg tror bestemt ikke, at det kommer til at fungere.

Men jeg tror, at hvis vi inddrager den tredje verdens blok, som i dag er reinkarnationen af den Alliancefrie Bevægelse i form af BRIKS-Plus og lignende organisationer, så skal de høres. Som Nehru og Sukarno sagde på Bandung-konferencen, har de ret til at have en stemme, for hvis det nogensinde kommer til atomkrig, vil de være lige så døde som folk i Vesten, måske to uger senere, men de vil også være døde. Derfor har de ret til at tale og give deres besyv med. Ifølge nogle hjemmesider fra Oxford University udgør de 85 % af verdens befolkning. Jeg synes, at det skal inddrages meget mere i ligningen.

Jeg vil også på det kraftigste opfordre alle til at hjælpe med at få en masse underskrifter under min appel. For jeg skrev denne appel som reaktion på militariseringen i Europa, men den slutter med at sige, at måden at komme ud af denne fælde på er

ved at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til interesserne i hvert eneste land på planeten. Med andre ord, i betragtning af at kineserne og russerne allerede taler om en international orden, som jeg sagde i begyndelsen, mener jeg, at tiden nu er inde til virkelig at fremføre det argument. Vi befinder os absolut i et historisk øjeblik, hvor vi er nødt til at overvinde geopolitikken. Geopolitik var kimen til verdenskrige to gange i det 20. århundrede; det førte til forfærdelige verdenskrige. Vi er nødt til at overvinde ideen om, at et land eller en gruppe lande kan have en legitim interesse mod et andet land eller en gruppe lande, og at de kan forfølge den interesse med alle midler, herunder militære. Det er en meget dødbringende idé, som vi må overvinde ved virkelig at definere et nyt paradigme i internationale relationer baseret på freden i Westfalen, at man altid skal respektere den andens interesser, og at vi er menneskeheden først, og at nationale interesser kun er legitime, hvis de er i overensstemmelse med menneskehedens interesser som helhed.

Jeg vil virkelig opfordre jer alle til at hjælpe med at gøre denne appel til en meget hurtigt voksende appel, og få mange mennesker fra hele verden til at underskrive den.

Afsluttende bemærkninger:

Først og fremmest vil jeg gerne takke alle deltagerne i denne diskussion. Som svar på det spørgsmål, som Sophie fra Sverige og Dorian rejste, tror jeg, at forskellen mellem det, som et mindretal af mennesker ved er sandt, og det, som mainstream-institutioner, partier, medier osv. faktisk gør, bliver større dag for dag. På en eller anden måde må vi finde en måde at løse det på. Derfor vil jeg foreslå, at vi tilføjer lidt mere fri energi til det, vi gør. Problemet er nemlig, at det, I roser, Ray og Graham, med hensyn til mere adgang til ægte efterretninger og viden og så videre, kaldes desinformation. Og EU er lige nu i gang med en stor kampagne for at beskytte befolkningen mod forfærdelige elementer som os selv, der

spredter »fake news« og desinformation. Jeg tror, at vi på en eller anden måde er nødt til at lægge en strategi. Så jeg vil foreslå, at vi danner en arbejdsgruppe med repræsentanter for de forskellige grupper inden for IPC, og at vi holder et lille møde i løbet af de næste par dage og virkelig tænker over, hvad der er nødvendigt for at få et gennembrud. Jeg tror, at hvis vi sætter os sammen, vil vi komme frem til mange flere flanker. Derfor vil jeg bede dem af jer, der føler, at de gerne vil være en del af det, om at kontakte Anastasia efter opkaldet, og at vi sætter det op på meget kort sigt.

Ellers tror jeg, at vi befinder os i et utroligt potentielt øjeblik. Igen, vær venlig at sende min appel rundt, for jeg synes, det er en meget konstruktiv løsning. Det var alt, hvad jeg ville sige. [hzl/amb] [ssu]

Vi skal overvinde voldens cyklus for altid: Den Internationale Fredskoalitions møde #92, 7. marts 2025

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg vil være jeres ordstyrer i dag sammen med Dennis Small og Dennis Speed. Dette er vores 92. møde i træk. Jeg vil gerne takke alle vores faste deltagere fra hele verden; ledere af forskellige organisationer, diplomater, forskellige

repræsentanter for mange forskellige organisationer og også nye mennesker, som er med os i dag.

Vi oprettede dette forum for 92 uger siden for at forene fredsbevægelsen i hele verden, fordi mange forskellige koalitioner helt åbenlyst er brudt sammen og er blevet ret dysfunktionelle. Hvis vi skal opnå ægte fred på planeten, er vi nødt til at bringe folk sammen på tværs af deres ideologier for at opnå dette. Vi har koordineret i 92 uger, hvilket er noget af en bedrift.

Vi har et åbningspanel med meget interessante mennesker; jeg lægger dagsordenen op i chatten. Jeg vil gerne have Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet og initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition, til at indlede mødet i dag. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag. Vi befinder os i en virkelig dramatisk situation, hvor der næsten hver dag sker et nyt jordskælv. Det er endnu ikke klart, hvor det vil bevæge sig hen, men det er utroligt. Mens situationen omkring Ukraine har været i højsædet i den sidste uge, især efter Zelenskyjs dramatiske optræden i Det Hvide Hus i fredags, er tingene virkelig ved at gå helt amok. Den europæiske reaktion på præsident Trumps insisteren på, at han ønsker at afslutte krigen i Ukraine, er forbløffende. For et par dage siden var der et særligt EU-rådsmøde, hvor Ursula von der Leyen, formanden for EU-Kommissionen, meddelte, at de havde godkendt 800 milliarder euro til noget, der kaldes »Rearm Europe Plan«. Det er meningen, at der skal stemmes om det på det næste formelle møde i Det Europæiske Råd den 21. marts. Det er et enormt beløb – 800 milliarder euro. Men det er ikke nok, for i mellemtiden er det på en uge lykkedes den udpegede nye tyske kansler Friedrich Merz at lave en 180 graders kovending, for før han blev valgt, lovede han og fortalte vælgerne mange gange, at CDU ville være imod ændringen af den såkaldte gældsbremse. Gældsbremsen er en mekanisme, hvor det er skrevet ind i den tyske forfatning, at regeringen ikke kan overskride

en bestemt grænse for nye kreditter. Han sagde, at fordi der er ekstraordinære omstændigheder, må det opgives. Derfor foreslår han nu et militærbudget på 400 mia. euro og derudover 500 mia. euro til infrastruktur. Men de 400 mia. euro er ikke et loft, men han sagde, at han vil gøre, hvad der skal til. Det er en tydelig henvisning til Mario Draghis berømte bemærkninger midt under eurokrisen, hvor han sagde, at Den Europæiske Centralbank ville mobilisere al den likviditet, der var nødvendig; hvad der end skulle til for at redde euroen. Så det bruger Merz nu, hvilket betyder en ubegrænset vilje til at finansiere Tysklands oprustning. EU har 800 milliarder euro, og Tyskland har 400 milliarder euro til fri afbenyttelse. Det er som sagt en 180-graders ændring på en uge! Manden har lige vundet valget med et løfte om, at han ikke ville ændre på det. Derfor støttede mange vælgere ham, og endda mange mennesker i selve CDU, fordi de er imod socialdemokraternes og de grønnes idé om bare at løsne gældsbremsen for alle mulige investeringer. Endda *Bild Zeitung*, som er den største tabloidavis i Tyskland, havde på side tre i dag en hel side med citater fra folk, der udtrykte, at de mener, at dette er et forræderi mod vælgerne, for hvis Merz en uge efter afstemningen gør præcis det modsatte af, hvad han gik til valg på, er det helt klart et forræderi.

Hvad er påskuddet for alt dette? Naturligvis reaktionen på den hurtige række af begivenheder. Først Hegseths tale i Bruxelles; så vicepræsident Vances tale på sikkerhedskonferencen i München, hvor han beskyldte EU for ikke at have noget demokrati, ingen ytringsfrihed; efterfulgt af mødet mellem udenrigsminister Lavrov og udenrigsminister Rubio i Riyadh; så telefonsamtalen mellem Putin og Trump. Og som kronen på værket flippede det hele ud i Det Ovale Kontor, da Zelenskyj var på besøg, og han kom op at skændes med Trump og Vance og blev uden varsel smidt ud af Det Hvide Hus. Dette efterfølges nu af en hel række begivenheder. Zelenskyj tog straks fra Det Hvide Hus til London, hvor han blev modtaget med åbne arme af Keir Starmer. Macron truede med at sende

franske tropper ind i Ukraine for at åbne den franske atomparaply for hele Europa. Det blev straks besvaret af udenrigsminister Lavrov, som sagde, at Macrons forslag om at sende tropper ind i Ukraine er helt uacceptabelt. Det ville være en direkte indsættelse af NATO mod Rusland, og det ville naturligvis få passende konsekvenser.

Det, der er sket, er, at europæerne tydeligvis var så fast besluttede på hele deres strategi om at ødelægge Rusland, at forårsage et strategisk nederlag for Rusland, som har været dagsordenen i de sidste tre år, at de ikke kunne indstille sig på, at Trump ville sige: »Lad os afslutte denne krig og få en aftale med Rusland.« Det er klart, at europæerne ikke på noget tidspunkt forsøgte at løse konflikten gennem diplomati; på intet tidspunkt foreslog de at forhandle om noget som helst. De talte altid kun om, at Ukraine skulle vinde på slagmarken, og at Rusland skulle besejres. Det var deres eneste mantra. Nu, hvor de er konfronteret med denne indsats fra Trump, som endnu ikke er afgjort; det er bare de første spæde skridt i forhandlingerne nu. Naturligvis har mange ting fulgt efter. Trump er holdt op med at sende militært udstyr til Ukraine – det er måske kun en pause – og afskærer Ukraine fra militær efterretning. Nogen sagde, at det er som at bruge en 2 x 4 mod et muldyr bare for at få dets opmærksomhed. Under alle omstændigheder er det, hvad der skete.

Der er også trusler om, at USA kan skære ned på efterretningsudvekslingen med briterne og Five Eyes. Det har skabt en helt ny situation, fordi hele briternes atomarsenal kun er operationelt med amerikansk teknisk støtte og efterretningsstøtte; de kan ikke bruges uafhængigt. Det er kun det franske atomarsenal, som har en suveræn eller uafhængig evne til at fungere. Det, som hele denne sag har forårsaget, er en hidtil uset og på overfladen næsten uforståelig reaktion fra europæerne. De siger, at dette er en fuldstændig afbrydelse af den vestlige alliance; nu er Europa på egen hånd og må sørge for sit eget forsvar og kan ikke længere stole på

USA. Det er som et fuldstændigt brud. På det europæiske topmøde i London, mens de løb rundt som en kylling uden hoved, indså de, at EU plus briterne ikke er militært i stand til at klare sig selv uden NATO. Det faktum, at de stadig er med i NATO, betyder naturligvis, at franskmændene end ikke frit kan bruge deres nukleare arsenal uden tilladelse fra NATO-strukturen generelt.

Der kommer også mange rapporter, f.eks. fra Keeler Economic Institute, som siger, at den tyske hærs tilstand er fuldstændig latterlig. De siger, at for at komme tilbage til niveauet for Bundeswehr, som det eksisterede i 2004, for at få det samme antal kampfly, er man nødt til at bruge 15 år. For at komme tilbage til niveauet af kampvogne fra 2004 er man nødt til at bruge 40 år. Og for at have en lignende mængde haubitser, er man nødt til at bruge 100 år. Det er selvfølgelig et tvivlsomt spørgsmål, så det er derfor, de går efter dette massive militære oprustningsprogram med de tal, jeg nævnte i begyndelsen. Der må man sige, at hvis de nu vil finansiere denne form for militær oprustning på europæisk og tysk niveau – og det er op til de andre lande, hvad de vil gøre – så kan det ikke finansieres inden for budgettet. Derfor ønsker de at skabe denne separate mekanisme, som har et historisk fortilfælde i Hjalmar Schachts Mefo-lovforslag. Det var sådan, det lykkedes Schacht at få gang i våbenindustrien igen. Der dukker nu forskellige artikler op, bl.a. i den britiske presse, som siger, at det var sådan, USA kom ud af depressionen; det var ikke New Deal, det var krigsmobiliseringen. Det er en meget almindelig historie. Men det, disse mennesker udelader, er, at det logiske resultat af denne Mefo-lovs mobilisering var at gå i krig; for man kan ikke realisere denne boble i faktiske fysiske økonomiske termer, undtagen når man går efter fuldstændig ødelæggelse i en krig.

Det er det, der truer, og det er faren. Og det er det, vi skal mobilisere imod for at få noget helt andet på dagsordenen.

Hvis dette fortsætter, opstår der en fuldstændig katastrofe.

Det er ikke en ensartet godkendelse fra europæerne. I de forskellige lande er mange mennesker ved at få øjnene op for det enorme i det, der sker. Det er ikke 100 % klart, at Merz' nye koalition kan skabes, for nogle folk i Socialdemokratiet har ondt i maven over denne form for oprustning; endda nogle af CDU-folkene er meget kritiske. Men naturligvis var Orbán, Ungarns premierminister, den eneste, der stemte imod, og han brugte sit veto mod en sådan plan. Han sagde, at dette langt overskrider EU's muligheder for at gøre dette. Jeg mener, at dette er noget, verden må tage i betragtning som en strategisk grund til alarm af højeste prioritet. Det historiske fortilfælde er Hjalmar Schacht, og folk bør se på historien for at erkende, hvad resultatet blev af en sådan mobilisering.

Årsagen er indlysende: Det europæiske etablissement er så skræmt over Trump, fordi han repræsenterer en diskontinuitet i forhold til den tidligere imperiale politik. De har nemlig endnu ikke set på, hvorfor Trump blev valgt, nemlig fordi de amerikanske vælgere afviste den politik, der fulgte med det unipolære verdensherredømme, globaliseringen og alle dens aspekter. Hvis europæerne var kloge – hvilket de tydeligvis er meget langt fra at være – ville de reflektere over det faktum, at Trump blev valgt på grund af den tidligere regerings politik; i særdeleshed Obama og Biden. I stedet for at drage den konklusion, at hvis de ikke tager sig sammen og retter op på den fejlslagne politik, kan de måske holde fast i magten i en meget kort periode, men det vil helt sikkert give næring til lignende opposition i alle de europæiske lande, fra Geert Wilders til Meloni til Le Pen, til AfD og mange andre lignende bevægelser i andre lande også. Det er en fuldstændig kortsigtet og dum reaktion, men den repræsenterer det faktum, at disse politiske eliter i Europa ikke er villige og ikke i stand til at reflektere over den fejlslagne politik, der er blevet ført i de sidste 35 år efter afslutningen af den kolde krig og forsøget på at etablere en unipolær verden med alle de

forudsætninger, det indebærer. Så det betyder, at vi har en meget dramatisk situation i Europa.

Ikke at sige, at den ikke er lige så alvorlig og dramatisk, for ikke at nævne, hvad der sker i Sydvestasien. Vi havde det ret vigtige og vellykkede topmøde i Cairo den 4. marts, hvor der blev vedtaget en plan for genopbygning af Gaza. Egypten har nu forpligtet sig til at organisere en stor all-arabisk konference for at realisere denne plan. Så det er et lille skridt i den rigtige retning for Oase-planen. Men i selve Gaza ser det meget sort ud, for nu på sjette dag blokerer IDF igen Gaza og lukker ikke mad og humanitær hjælp og andet udstyr ind. Det fører igen til enorme krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden, som en FN-embedsmand netop har udtalt i situationen.

Vi er nødt til at forny vores bestræbelser på at få oase-planen på bordet som en del af en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur. På grund af situationens alvor møder vi mange palæstinensere, som siger til os: »Glem oase-planen. Vi har brug for retfærdighed; vi har brug for en tostatsløsning. Intet andet tæller.« Jeg tror, at vi i denne diskussion om IPC mange gange har argumenteret for, hvorfor det ikke fungerer, fordi man ikke får en tostatsløsning, hvis man ikke ændrer hele dynamikken i regionen og derudover hele den strategiske situation på verdensplan. Det er i allerhøjeste grad muligt, fordi Kina tilbyder det, der svarer til en ny sikkerhedsarkitektur. Putin sagde i sin diskussion med FSB den 27. februar, at han nu ser potentialet for et europæisk sikkerhedssystem og endda et globalt sikkerhedssystem. Så disse muligheder er i horisonten, men de kræver, at vi og andre, der forsøger at bevare freden, tager målrettede skridt.

Endelig har Vatikanets repræsentant i FN igen rettet en dramatisk appel til verdenssamfundet om at standse denne krigsførelse, advaret om Hiroshima og Nagasaki og appelleret til verden om at gå i en anden retning. Man kunne ønske, at

især de partier, der har et C i deres navn, som Kristendemokraterne, ville lytte til dette.

Jeg tror, det er her, vi er; og jeg tror, vi er nødt til absolut at optrappe vores mobilisering for det nye paradigme, for som man kan se, løser opsplittningen af den vestlige alliance, som den har fundet sted, ikke problemet, men har en tendens til at øge faren.

Bemærkninger under diskussionen:

Jeg kan kun være enig med dig i, at det ikke kun er uger og måneder, hvor europæerne ikke vil være klar til krig; det vil være år. Faktisk kommer forskellige efterretningsvurderinger fra Sverige, Danmark, Holland og Tyskland ud af det blå og siger, at Rusland vil være klar i 2029 eller 2030 til at føre endnu en storkrig mod et land i Europa eller måske hele Europa. Det er der ikke et eneste bevis for; det er en antagelse, der skal motivere den nuværende oprustningspolitik. Hvis man ser objektivt på Ruslands politik, har jeg ikke fundet og har ikke set beviser fra nogen anden på, hvorfor det skulle være i Ruslands interesse at gå den vej og forberede sig på krig i 2029 eller 2030. Det er bare en komplet løgn.

Jeg synes, det er vigtigt, da du sagde, at der igen vil være plads til debat, som lige nu er meget begrænset. Folk som tidligere medlemmer af efterretningstjenesterne som dig kan gøre verden og udsigten til fred en stor tjeneste ved at analysere. Er det et realistisk skøn? Er der noget bevis for, at Rusland har sådanne planer? Det samme gælder beskyldningen om, at Kina forsøger at erstatte USA som en imperialistisk magt. Det er der ikke noget som helst bevis for. Hvis man ser på den kinesiske regering og det kinesiske system, er det faktisk helt anderledes end i Vesten; det er sandt. De siger, at de er kommunister; man kan sige, at det er en meget specifik kommunisme med kinesiske karakteristika. Men det er i langt højere grad 5.000 års kinesisk tradition, som altid har været mere optaget af det fælles bedste end af individuel

frihed. Mange af de ting, som Vesten nu kritiserer for at være så forfærdelige, er kinesisk kultur; en kultur, som har tjent dem godt. Hvorfor tror du, at Asien trives lige nu, mens Vesten er ved at kollapse? I det mindste er den europæiske del af det i frit fald. Jeg tror, vi er nået til et punkt, hvor vi absolut er nødt til at se på, hvad der i Vestens tankegang stadig er kolonialt? MI6 blev nævnt af både Bhadrakumar og Garland Nixon. Det er en kendsgerning, at den britiske rolle i anstiftelsen af denne krig har været helt ubestridelig. Boris Johnson ødelagde Istanbul-aftalen; Starmer opildnede Trump til at sende flere våben og våben med større rækkevidde. Briternes rolle er uden for enhver tvivl for enhver, der ønsker at se, hvad der foregår. Og nu tilbyder Macron en atomar paraply for hele Europa, hvilket jeg ikke synes er en god idé; også idéen om franske tropper i Ukraine. Er det ikke utroligt, at de tidligere kolonimagter fra Sykes-Picot-traktaten nu er de største anstiftere af krigen i Ukraine? Der er tydeligvis en rest af kolonialisme i disse europæeres politik. Jeg ved godt, at de helt arrogant vil skubbe det fra sig, men jeg tror desværre, at det er noget, der er nødt til at blive diskuteret. 2 x 4 er ikke mit yndlingsinstrument til dialog, men nogle gange er det nødvendigt.

Spørgsmål: Håndterer de nuværende europæiske ledere dette på eget initiativ, eller må vi antage, at der er større kræfter bag scenen uden for dagslyset, som driver og styrer dem?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det er begge dele, for hvis man ser på, hvordan det europæiske system har udviklet sig, er det i Tysklands tilfælde mest indlysende, fordi hele Tysklands eksistens i efterkrigstiden har været som et besat land. Suverænitet er endnu ikke opnået. 2+4-aftalen efter genforeningen gav teoretisk eller praktisk suverænitet til Tyskland, men vi ved, at den ikke blev gennemført. Hele strukturen for, hvordan DDR blev overtaget, hvordan folk blev indsat af Vesten i henhold til checkhæftet og pengene og så videre, var en slags blåkopi af det, der skete med

Vesttyskland efter Anden Verdenskrig af besættelsesmagten. De indsatte udvalgte politikere, som de havde valgt i eksil i henhold til den profil, der passede bedst til besættelsesmagtens interesser.

Hele strukturen er sådan, at folk, der følger programmet, gør karriere, og dem, der afviger, gør ikke. De eneste, der bryder med det, er naturligvis AfD og BSW, men BSW blev effektivt smidt ud af parlamentet. Vi har et reelt problem med det parlamentariske system i Europa. Det er virkelig degenereret næsten som det amerikanske valg, som i høj grad er blevet et plutokrati. Penge fra Wall Street og det militærindustrielle kompleks har virkelig muliggjort mange kongresmedlemmers og senatorers karrierer. På samme måde er det i høj grad et spørgsmål om, hvem der bliver opstillet i det parlamentariske partisystem i Europa. Passer de til profilen for oligarkiets interesser? Det er et stort problem.

Det betyder, at mange mennesker, som ellers ville handle anderledes, ikke ønsker at miste deres privilegier, og derfor følger de med. Hvis du spørger, hvad de andre uhyggelige kræfter er, så er det systemet; oligarkiets system. Man behøver ikke nødvendigvis at sætte folk på en lønningsliste; det er at være en del af klubben at følge med for at følge med.

Derudover tror jeg, at der er nogle mennesker, som helt klart er det, som British Integrity Initiative plejede at kalde klyngeagenter; folk, som bliver sat i positioner for at udbrede historien. De er meget tydelige, fordi de er åbenmundede og klare, men nogle af disse mennesker er så meget med i det, at de også er deres egne drivkræfter. Det er virkelig en mangel på demokrati, en mangel på statskunst. Jeg har længe sagt, at vi har brug for flere statsborgere – folk, der forsøger at blive kompetente, så de kan være kansler, økonomiminister, uddannelsesminister og kulturminister. Men det går imod dovenskaben hos folk, der hellere vil have banal underholdning end at tænke selv. Jeg synes, vi har en kæmpe

krise i Vesten; folk prøver ikke længere at forbedre sig selv. Jeg tror virkelig, at det er en rest fra slutningen af Romerriget. Men Schiller Institutet forsøger naturligvis at modvirke det ved at få folk overbevist om, at vi har brug for en kulturel renæssance. At tænke og forbedre sig selv for det fælles bedste er et meget højere mål end bare at have det sjovt.

[Lidt senere] Jeg er helt enig i det, Jack siger, for Oaseplanen var en plan, som blev foreslået af Lyndon LaRouche i 1975 på grund af et meget specifikt potentiale, som eksisterede dengang. Vi har genaktiveret den på grund af de forfærdelige begivenheder, der foregår i Gaza og på Vestbredden og så videre. Jeg har sagt mange gange, at jeg mener, at det er vigtigt at organisere mange mennesker for det perspektiv; for det er kun, hvis man har en vision for en bedre fremtid, at man kan overvinde voldens cyklus. Men jeg har også altid givet udtryk for min tro på, at det kun vil være muligt, fordi der vil opstå en situation, hvor USA, Rusland og Kina bliver enige om noget, der går i retning af en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. For kun hvis man stopper geopolitikken, for hele Mellempøsten er en stedfortræderkrig for kolonimagterne, inklusive USA i den forstand. Kun hvis disse magter stopper det geopolitiske spil og tillader et system, hvor alle lande på planeten får deres interesser opfyldt, kan man få sådanne løsninger.

Jeg tror, at dette allerede er den dominerende dynamik i verden, for hvis man ser på den seneste kongres i Kina, de såkaldte to sessioner, så har de et utroligt optimistisk perspektiv for på den ene side at opbygge hjemmemarkedet i Kina, som allerede er meget mere moderne end i noget andet land i Vesten. Men samtidig fokuserer de meget på det Globale Syd, på Afrika, på Latinamerika. Latinamerika nævner de ikke så meget på grund af den nuværende politik. Hvorfor er det Globale Syd så meget mere venligt stemt over for Kina og også over for Rusland? Hvorfor afviser de at blive inddraget i

NATO's fortælling om Rusland? Det er, fordi de oplever, at Kina og Rusland giver dem reelle fordele i deres egne bestræbelser på at udvikle sig. Det er derfor, de har opbygget disse venskaber. Den tidligere kombination af Vesten, som nu er ved at gå i opløsning, forsøgte at have mere end 800 militærbaser rundt om i verden. Hvad får udviklingslandene ud af det? I bedste fald får de sikkerhedstræning til deres soldater og en vis mængde industri omkring det. Men infrastruktur, industri, landbrug? Nej, absolut ikke.

Jeg tror, at det mentale spring, Vesten skal tage, er at sige, hvorfor vi ikke slår os sammen med Rusland, Kina, Indien, Japan, Brasilien, Indonesien og andre lande, som allerede er vækstøkonomier, og lader os forene vores bestræbelser på at løfte alle disse lande. Så vil vi have en global Marshall-plan, som du kalder det, eller vi kalder det »Den nye Silkevej bliver Verdenslandbroen«. I 2014 offentliggjorde vi planen for en sådan global Marshall-plan, som vi kaldte »Den nye Silkevej bliver Verdenslandbroen«. Den er til dels allerede ved at blive realiseret, men den kan blive den absolutte plan for, hvordan alle nationer kan arbejde for at løfte landene i det Globale Syd med det samme. Jeg tror, det er fremtidens krav, og jo flere studerende, der begynder at diskutere disse spørgsmål, jo bedre. Man er nødt til at have unge mennesker til at lægge pres på de eksisterende institutioner for at kræve en sådan ændring.

Spørgsmål: »Både Storbritannien og Frankrig vil gøre alt, hvad de kan, for at bevare deres imperiale rolle. Jeg ser det største brændpunkt i disse to nationer. Forhandlingerne må gå deres gang der, så Frankrig og Storbritannien kan finde en ny rolle.« Jeg går ud fra, at hun siger, at diskussionerne om krig skal have en indvirkning der.

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror bestemt, det er sandt. Jeg ville ikke undervurdere hollænderne og belgierne. Europa har desværre en historie med kolonialisme. Jeg tror, at selv om den nuværende befolkning nok helt vil afvise tanken om, at de stadig udøver

kolonialisme, så tror jeg, at det er et faktum. Se på Afrikas tilstand. De klager nu over kinesernes rolle i mange afrikanske stater, men har europæerne gjort noget for at udvikle Afrika i alle disse årtier? Nej, det gjorde de ikke. Jeg synes, at den koloniale tankegang kom tydeligst til udtryk i det, Josep Borrell sagde med sit latterlige billede af, at Europa er en have, og alle de andre er en jungle. Man skal sørge for, at jungleplanterne ikke vokser ind i den smukke have. Det var det mest latterlige udsagn, men det er illustrativt. Se på den stadigværende udenrigsminister, som forhåbentlig er ude om et par dage og løber rundt i verden og prædiker, hvad folk skal gøre. I en vis forstand synes jeg, at koloni-feberen er noget, folk bør blive bevidste om.

Hvis man taler med den almindelige borger og fortæller dem, at det historiske momentum allerede er flyttet til landene i det, der tidligere hed Den Alliancefrie Bevægelse, men som nu hedder Den Globale Majoritet, så synes jeg, at de har meget mere menneskelighed og stræben efter en bedre epoke for menneskearten, end man finder i Vesten lige nu. Men for at finde folk i Vesten, som endda indser det, skal man bruge et forstørrelsesglas. Derfor mener jeg, at det Globale Syd skal tale med store bogstaver; de skal inddrages i alle komitéer. Jeg tror, at det historiske momentum på nuværende tidspunkt er at inddrage vægten af 85 % af den menneskelige befolkning i alle komitéer, herunder reformen af FN for at afspejle det. Jeg tror, at det skal diskuteres meget mere, for det er tidens trend, som kan blive en meget positiv indflydelse.

Afsluttende bemærkninger:

Jeg vil gerne komme ind på det, jeg startede med, nemlig det faktum, at Europa nu udsteder utrolige summer til militær produktion. Man kan diskutere, om det er det samme som Hjalmar Schachts Mefo-sedler, men det er pengeskabelse uden et produktivt grundlag. Derfor er det i sidste ende en inflationær forøgelse af en boble. Det samme kan siges om kryptovalutaer og andre Bitcoins og lignende ikke-

regeringskontrollerede private valutaer. Jeg tror, det er en af akilleshælene i hele systemet.

Men siden du nævnte spørgsmålet om unge mennesker og ungdommen, synes jeg, at alle deltagerne i IPC-opkaldet bør kommunikere ideen om »Lad os ikke gentage historien« til alle de unge mennesker, du kender. Resultatet af en sådan bestræbelse var to forfærdelige verdenskrige, men især Anden Verdenskrig. Lad os ikke gå ned ad den vej igen. Hvis jeg var et ungt menneske lige nu, ville jeg reagere på det, for hvordan kan man have en fremtid, når faren for en ny fascisme truer? Det er også implicit tilfældet.

Ellers er jeg helt enig i den idé, Bernie nævnte, om at vi har brug for en international konference med alle regeringer. Jeg tror, at FN's generalforsamling ville være det perfekte sted at afholde en sådan konference. Den kunne udspringe af generalforsamlingen. Den Westfalske Fred afsluttede 150 års religionskrig, og den eneste grund til, at folk fra forskellige lande mødtes, var, at de indså, at hvis krigen fortsatte, ville ingen være i live til at nyde sejren, fordi så mange mennesker allerede var blevet dræbt. Jeg tror, det er en stærk motivation.

Jeg tror, at vi lige nu befinder os i en periode med utrolige forandringer fra et paradigme til det næste. Den nye orden er endnu ikke sikkert formet, men det er perioder, hvor ideer betyder noget. Engagementet fra mennesker med god vilje har en meget større indflydelse end i tider, hvor alting går ad rene veje, som det har gjort i årtier. Dette er en periode med revolutionære forandringer. Næste tirsdag har vi et internationalt ungdomsopkald for at forberede deltagelsen i Schiller Instituttets konference i maj. Hvis du kender nogle unge, som gerne vil lære unge fra andre lande at kende og udveksle ideer om denne kamp, så kontakt Schiller Instituttet og bliv registreret som deltager i den kommende diskussion på tirsdag

[<https://schillerinstitute.nationbuilder.com/youthdialoguemarc>

h2025]. Jeg tror, det bliver kl. 10 på østkysten. Husk, at der bliver skiftet til sommertid i løbet af weekenden, så du bør helt sikkert forsøge at opmuntre unge mennesker til at komme til den samtale. Jeg kan kun sige, at historien på nuværende tidspunkt bevæger sig i et så betagende tempo, at jeg tror, folk er klar over, at det er nu, de bør blive aktive. Tænk over, hvad dit liv handler om. Vil du bare være en forbruger, eller vil du være en, der ved slutningen af dit liv kan sige, at du har bidraget med noget til at forbedre den menneskelige arts vilkår? Jeg synes bestemt, at det er et mål, vi alle bør have. I den ånd, kom tilbage i næste uge til IPC-mødet og tag to eller tre venner med. [hzl/amb] [ssu]

**Afskrift: At afslutte
voldsspiralen i Sydvestasien
kræver,
at der skabes en fremtid for
alle indbyggere.
Med Dr. Naledi Pandor,
Sydafrikas fhv.
udenrigsminister.
Den Internationale**

Fredskoalitions møde #89, fredag den 14. februar 2025

Ikke korrekturlæst

[HZL] [NP] [ssu]

14. februar 2025 (EIRNS) – [Det følgende er bemærkningerne fra både Helga Zepp-LaRouche og H.E. Dr. Naledi Pandor i den rækkefølge, de forekommer, men uden de andre samtalepartnere imellem].

ANASTASIA BATTLE: Jeg byder alle, nye som gamle, velkommen til Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 89. møde i træk. Jeg vil gerne byde jer alle sammen velkommen til denne særlige diskussion i dag. Mit navn er Anastasia Battle; jeg vil være jeres ordstyrer sammen med Dennis Small og Dennis Speed. Som jeg gerne vil minde alle om, skabte vi dette forum for 89 uger siden for at forene fredsbevægelsen over hele verden. Uanset hvilken ideologi du kommer fra, er du velkommen her, hvis du går ind for ægte fred. Hvis vi vil nå dette mål, er vi nødt til at forene så mange mennesker som muligt på planeten for at få det til at ske.

Vi har en fremragende række af ledere i dag. Det er noget helt særligt. Her er dagsordenen: Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet; Hendes Excellence Dr. Naledi Pandor, tidligere minister for internationale relationer og samarbejde i Sydafrika; tidligere præsident i Guyana, Donald Ramotar; og repræsentant for Eisenhower Media Network Dennis Fritz. Jeg vil også gerne rette en særlig tak til Sydafrikas ambassadør i Mexico, Hendes Excellence Beryl Sisulu, for at deltage i samtalen i dag.

Til at starte med vil jeg gerne give ordet til Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet, som vil introducere diskussionen. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Først og fremmest vil jeg gerne sige velkommen til jer alle sammen. Det er naturligvis en særlig ære, at vi i dag har besøg af Dr. Naledi Pandor, som helt klart er en af de fremtrædende ledere fra det Globale Syd – som er den Globale Majoritet – hvis stemme skal blive meget stærkere, hvis verden nogensinde skal nå frem til en fredelig orden. Så jeg vil gerne byde dig særligt velkommen, men naturligvis også alle de andre prominente talere.

Jeg tror, at vi befinder os i den mest dramatiske tidsændring, en ændring af en epoke, som på den ene side er fyldt med utrolige farer – og faren for en global atomkrig er stadig ikke helt af bordet. Men på den anden side tror jeg absolut, at der er håb om, at hvis vi forener vores kræfter, kan vi flytte menneskeheden ind i en bedre æra med et nyt paradigme. Hele verden reagerer lige nu tydeligvis på den omvæltning, som valget af præsident Trump har medført. Ved at foretage et telefonopkald sammen med præsident Putin har han – i det mindste i den transatlantiske verden – forårsaget et fuldstændigt jordskælv og freak-outs og nervøsitet af hidtil usete dimensioner. Men jeg synes, at en del af det, han gør, er ekstremt lovende, og det repræsenterer et ægte gennembrud.

Ifølge den russiske talsmand Peskov er et møde mellem Trump og Putin aftalt og under forberedelse på kort sigt. Stedet er endnu ikke afgjort, men han sagde, at der er meget at tale om. Trump har allerede sagt, at han ønsker at genstarte forhandlingerne om kontrol med atomvåben med Rusland og Kina. Dette blev bredt rapporteret af de kinesiske medier, og den kinesiske talsmand sagde, at USA burde gå foran ved at være et eksempel på atomnedrustning, da USA og Rusland har de største atomarsenaler. På den måde kan andre lande følge efter. Han sagde også, at han har en plan for at løse krisen i Ukraine ved at forsikre Rusland om, at Ukraine ikke kan blive medlem af NATO, og på den måde tage fat på en af de vigtigste årsager til krigen. Han sagde også, at Ukraine ikke kan forvente at have det samme territorium og de samme grænser som før 2014.

Han sagde også, at Biden-administrationen fremprovokerede konflikten. Han sagde også, at han stoler på Putin. Han tror, at Putin ønsker fred, og han ønsker, at Rusland kommer tilbage i G8.

Så for det første er det et meget velkomment brud med den tidligere politik. Hvis man ser på de britiske medier, er de helt ude af den og hysteriske og siger, at Trump har solgt Ukraine, og at det er eftergivenesshed. Så de kan ikke forlige sig med det. Det er klart, at det rammer sikkerhedskonferencen i München, som starter i dag, som et lyn.

Den anden store krise, som vi er ekstremt bekymrede over, er det, der sker i Mellemøsten. Her var præsident Trumps første bemærkninger ret forfærdelige; da han foreslog at omdanne Gaza til en ny, smuk riviera, skulle alle palæstinenserne dog flyttes til Jordan, Egypten og andre lande, hvilket naturligvis er helt uacceptabelt for palæstinenserne og det meste af verden med dem.

Vi gik straks i gang med en mobilisering og sagde, at vi nu må aktivere oase-planen, for man er nødt til at have en tostatsløsning, men i betragtning af ødelæggelserne i Gaza og også på Vestbredden er man absolut nødt til at kombinere det med en økonomisk udviklingsplan. Da Trump fik besøg af kong Abdullah II af Jordan, gentog han sit forslag om at forflytte alle palæstinenserne, hvilket kong Abdullah ikke umiddelbart imødegik, men sad stille og roligt. Men efter mødet udsendte han en erklæring om, at hvis USA forsøgte at gøre det, ville Jordan erklære krig mod Israel. Det er meget indlysende, for allerede nu er 60 % af den jordanske befolkning palæstinensere, og det ville true med at destabilisere ikke bare kongeriget Jordan, men også, hvis en sådan politik blev accepteret, ville det være en trussel mod stabiliteten i hvert eneste land i regionen. De andre berørte lande – især Egypten – er heller ikke enige i denne plan. De afviste den ligesom alle andre arabiske naboer. Egypten afholder nu den 17. februar, om tre dage, en konference i Cairo om en alternativ

plan. Denne plan er meget god; den foreslår genopbygning af Gaza, men med palæstinenserne tilbage i deres hjemland. Vi synes, det er et skridt i den rigtige retning, men jeg vil komme ind på, hvad jeg mener, der er brug for om lidt.

De NATO-allierede sikkerhedsfolk i verden, eller i store dele af verden, mødes lige nu i München til en tredages konference. Jeg vil gerne sige, at den såkaldte »{Wehrkundetagung}«, som er det navn, sikkerhedskonferencen i München plejede at have, da Ewald von Kleist og Horst Teltschik var lederne. På det tidspunkt var det et forum for en reel dialog mellem nationer om sikkerhedsproblemer i deres lande og relaterede spørgsmål. Men desværre er sikkerhedskonferencen i München, efter at Horst Teltschiks efterfølgere tog over, blevet til en PR-begivenhed for NATO og det militærindustrielle kompleks. Så lige nu er disse mennesker – europæere af forskellig slags, som de har inviteret for første gang, vigtige talere fra det Globale Syd, ikke første gang, men mere vægt på dem denne gang – i fuldstændig opløsning, fordi de har indset, at den gamle liberale orden er ved at gå i opløsning. Med Trumps ankomst til Det Hvide Hus er det slut med deres såkaldte regelbaserede orden. Naturligvis er der stor opstandelse over, at præsident Trump lukkede USAID, som havde et budget på 40-60 milliarder dollars om året; og ud over såkaldt humanitær bistand var det det vigtigste redskab for USA's såkaldte bløde magt, som med ikke så pæne ord betød politisk destabilisering, manipulationer, farvede revolutioner og lignende. De mennesker, der brugte disse værktøjer til at opretholde deres regelbaserede orden, er nu i vildrede over, at den er afbrudt. Men det er meget godt.

J.D. Vance, USA's vicepræsident, har lige talt på Münchenkonferencen for en time siden. Han gav europæerne en lektion i demokrati ved at sige, at problemet med europæerne er, at de er bange for vælgerne. Han opfordrede dem til ikke længere at udstøde valgte oppositioner, som er udbredt over hele Europa lige nu.

Når man ser på dette billede, som helt klart er involveret, og i betragtning af at den gamle orden er ved at bryde sammen – selv om den nye orden endnu ikke har taget form – mener jeg, at det er ekstremt påtrængende, at vi sammen med Den Internationale Fredskoalition og alle relaterede kræfter forsøger at lægge et nyt paradigme på bordet. Som jeg har sagt mange gange før, mener jeg, at alle verdens problemer kun kan løses effektivt, hvis man bliver enige om en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle verdens landes interesser, i traditionen fra Den Westfalske Fred. For konklusionen på den fred var, at medmindre man tager hensyn til alle andres interesser, er fred umulig.

Så det betyder for Mellemøsten, som lige nu er det mest påtrængende spørgsmål, at vi skal kæmpe for at få kombinationen af en arabisk fredsplan, som den fremmes af Egypten og andre arabiske lande, men med den tilføjelse, at tostatsløsningen skal omfatte en Oase-plan. Kun hvis man har et bredt udviklingsperspektiv for hele Mellemøsten – ikke bare Israel og Palæstina, men for alle de lande, der er blevet ødelagt af tidligere interventionskrige, som Syrien, Irak, Afghanistan, Yemen og mange andre lande i regionen: De har brug for udvikling hurtigst muligt og Oase-planen, som foreslår at skabe nye store mængder ferskvand gennem kanaler, kunstvandingssystemer og store mængder havvand, der skal afsaltes ved hjælp af atomkraft, som grundlag for infrastruktur og industriel udvikling af hele denne region, som lige nu overvejende er en ørken. Det umiddelbare spørgsmål er naturligvis, at den humanitære hjælp skal ind i Gaza, for folk dør, mens vi taler her. Men hele denne pakke skal sættes på dagsordenen under ét, hvis den skal lykkes.

Dette er mine indledende bemærkninger, og jeg giver ordet tilbage til dig, Anastasia.

BATTLE: På vegne af Den Internationale Fredskoalition vil jeg gerne takke Hendes Excellence Naledi Pandor for at slutte sig til os. Hun er tidligere minister for internationale

relationer og samarbejde i Sydafrika og har været en helt fantastisk ledende stemme for fred og retfærdighed i verden. Mange tak, Deres Excellence, fordi De kom. Værsgo at gå i gang.

H.E. DR. NALEDI PANDOR: Mange tak for invitationen til at deltage i jeres drøftelser. Jeg mener, at de er meget vigtige. Jeg synes, at oase-planen præsenterer en række meget nyttige forslag, som de stridende grupperinger kan se på som grundlag for yderligere diskussioner. Fra vores egen erfaring i Sydafrika, hvor vi for 30 år siden blev enige om at indlede forhandlinger med dem, der havde undertrykt os i mange, mange årtier, ved vi, at når man først sidder ved bordet, er det de tidligere undertrykte, der skal afgøre, hvilken fremtid de gerne vil se. Og derfor er det meget vigtigt, at vi aldrig antager noget på vegne af dem, der har det svært. Og vi er nødt til at finde måder at få deres synspunkter på bordet for at sikre, at uanset hvilket resultat vi når frem til, så er det et, der har legitimitet i form af støtte fra de tidligere undertrykte. Så selv om jeg grundlæggende er enig i, at en central del af det, der skal tages fat på, når vi går ind i fremtiden, er spørgsmålet om genopbygningen af det område, hvor det palæstinensiske folk bor, mener jeg, at det er bydende nødvendigt at engagere det palæstinensiske folk: deres ledelse, deres civilsamfund og spørge dem: »Hvordan ser man fremtiden?« Og selvfølgelig er »fjenden« (i anførselstegn), som vi plejede at kalde vores undertrykker, det, de mener at tale til, folket og især Israels regering samt de allierede, der har støttet Israel så kraftigt i dets undertrykkelse af det palæstinensiske folk. Så vi er nødt til at se på, hvordan vi gennem Den Internationale Fredskoalition kan samle disse grupperinger og faktisk få dem til at give os en fornemmelse af, hvilken slags fremtid de forestiller sig.

Jeg vil gerne antyde, at hvis den fremtid omfatter vedvarende fornægtelse af menneskerettigheder, vedvarende fornægtelse af frihed, manglende respekt for suverænitet, så er det ikke

noget grundlag for en politisk løsning. Så der er visse, tror jeg, nøgleaftaler, som er nødt til at være et accepteret grundlag. Jeg bifalder tanken om en tostatsløsning. Det har været den holdning, som vi alle har støttet, flertallet af os, i FN's Generalforsamling. Men tostatsløsningen, som vi forestillede os den, da resolutionen først blev vedtaget, har ændret sig fundamentalt i forhold til, hvad der eksisterede på det tidspunkt. Det øgede antal israelske bosættelser har gjort det usandsynligt, at man kan have et suverænt palæstinensisk territorium. Det kan kun opnås, hvis der er enighed om, at de personer, der har besat palæstinensisk territorium, skal genbosættes på anden jord. Du har set i det sidste halvandet års konflikt mod Gaza, at temperaturen er så høj, at fjendtligheden endda mellem almindelige civile er af så ekstrem karakter, at det bliver meget, meget svært at få en diskussion – en rationel, meget omhyggeligt konstrueret diskussion – i gang. Bosætterne er endda gået så langt som til at angribe lastbiler med humanitær hjælp og dræbe civile palæstinensere. Så det er gået langt ud over Israels tidligere væbnede styrker. Desuden må Hamas og andre grupperinger i Palæstina acceptere, at der skal findes en løsning mellem de to, og at man ikke kan ødelægge den ene eller den anden.

Så jeg tror, at de internationale fredsprocesser kunne begynde at etablere koalitioner gennem en række nøglesamtaler. Den første ville være at teste sandsynligheden for et engagement mellem israelere og palæstinensere. Vi er nødt til at forstå, om palæstinenserne er klar til at sidde omkring et bord, hvor der også sidder repræsentanter for Israel? Er israelerne på samme måde klar til at sidde med ved det bord? Hvad ville være de vigtigste spørgsmål, der skulle tages op ved det bord? Og hvem kunne være de ærlige samtalepartnere, som man ville have tillid til kunne facilitere en meget kompleks proces af denne art? Jeg tror, der skal gøres et stort stykke arbejde.

Jeg tror også, at vi befinder os i en meget farlig tid, fordi vi taler gennem overskrifter snarere end gennem rationalitet.

Så vi har brug for lederskab. Vi er nødt til at finde en måde, gennem Schiller Instituttet, at identificere, hvem der er de voksne i rummet. Hvem kan rent faktisk leve uden at være på en overskrift hver dag? Hvem er klar til at engagere sig på en seriøs måde for rent faktisk at løse verdens problemer? Det er ikke godt for kloden, at USA og Kina går i kødet på hinanden med handelsaftaler. Det skader vores mindre økonomier og gavner slet ikke verden. Så vi har brug for voksne. Vi har brug for ledere. Jeg har endnu ikke været i stand til at identificere, hvem der er lederne. Så jeg tror, at Schiller Instituttet sammen med andre organisationer med lignende styrke kunne begynde at påtage sig den lederrolle, primært med henblik på at indkalde, indlede samtaler og udvikle en dagsorden.

Jeg tror, at der er ledere i Syd, som kunne spille en rolle. Du ved, at Sydafrika har været et af emnerne for en nylig bekendtgørelse fra USA's præsident. Vi mener, at der har været en hel del misrepræsentation af vores politik og vores politiske intentioner, og endda de mennesker, som præsident Trump har tilbudt tilflugt i Amerika, har sagt, at de ikke har noget ønske om at forlade deres land, Sydafrika. Så der er helt klart misinformation derude, og denne bekendtgørelse blev underskrevet uden ordentlig research, uden konsultation med den sydafrikanske regering, og den har virkelig sat os i et meget negativt lys, helt unødvendigt.

Derfor vender jeg tilbage til mit synspunkt om, at vi har brug for voksne i lokalet. Og måske kunne Den Internationale Fredskoalition begynde en række møder med forskellige grupperinger med henblik på at nå frem til den større globale konsultation, hvor vi så kunne begynde at udvikle en dagsorden, der gør det muligt for os at tage fat på de nøgleproblemer, der påvirker kloden og forårsager den uorden, vi er vidne til i øjeblikket.

Når vi taler om Mellemosten, må vi også nævne Sahel i Afrika, vi bør nævne Sudan, som er under stort pres, samt meget

fattige afrikanske lande, som bærer en betydelig byrde af flygtninge og fordrevne personer, men som ikke får megen opmærksomhed fra verden eller kommentarer til deres situation.

Så der er meget at gøre for os, og jeg ser frem til, at Den Internationale Fredskoalition identificerer disse mennesker, som jeg kalder »voksne«, og overtaler dem sammen med andre organisationer. Så det første skridt er, at vi etablerer en global fredskoalition; og så arbejder vi os igennem den og bliver mere ambitiøse, indtil vi når frem til et punkt, hvor et af de kritiske spørgsmål, vi ønsker at tage op – som jeg mener har førsteprioritet, er konflikten i Mellempøsten – virkelig får fokuseret opmærksomhed, og vi forsøger gennem vores forskellige ressourcer at nå frem til en løsning.

Jeg vil gerne have, at FN også bliver involveret. Jeg mener, at der i de sidste par år har været et ægte og ret ondsindet forsøg på at mindske FN's status som den førende multilaterale institution. Og derfor mener jeg, at uanset hvad vi gør, bør vi ikke bekræfte den hensigt, men tillade FN, som er vores globale organ, at indtage sin plads i støtten til løsningen af globale problemer.

Så jeg vil holde en pause på det punkt. Lad mig slutte af med at sige, at selvom jeg er enig i, at dette øjeblik giver Syd mulighed for at komme til sin ret, så er Syd ikke en sammenhængende, koordineret politisk formation. Endda inden for BRIKS er der forskellige filosofiske orienteringer, forskellige økonomiske styrker. Så selv om der er fælles perspektiver og mål, er det vanskeligt og måske ikke nyttigt at forestille sig Syd som en koordineret, sammenhængende politisk formation. Men det er en nyttig ramme, som vi kan trække på.

Mange tak skal du have. Jeg håber, jeg har givet mening. Jeg håber, det gav mening.

ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest vil jeg gerne takke Dr. Pandor for at have vist IPC-processen, herunder Schiller

Instituttet, tillid til at sammensætte den slags indledende grupperinger til at udforske dette. En af dem: Kan vi få israelere og palæstinensere til at acceptere at sætte sig ved samme bord, hvilket vi lige har hørt Dennis Fritz være meget pessimistisk omkring. Og der er faktisk nogle ekstreme bekymringer, for vi er blevet kontaktet af mange palæstinensere, som sagde: »Kan du bringe os sammen med nogle israelere, fordi de nægter at tale med os?« Så vi er godt klar over, at det er svært. Men jeg mener ikke, at man skal lade sig afskrække af fortidens problemer. Jeg tror, at vi befinder os i en så tektonisk forandring af alting, at der opstår nye åbninger. En af dem, som skal udforskes, er, at den nationale sikkerhedsrådgiver Waltz havde sagt, at Trumps forslag om Gazas riviera er det bedste forslag på bordet, men hvis nogen har et bedre forslag, skal de komme frem. Og nu blev dette endda gentaget af udenrigsminister Marco Rubio, som også sagde, at hvis nogen har en bedre plan, bør de komme frem med den.

Jeg tror, det skaber en åbning. I betragtning af, at egypterne har taget føringen ved at foreslå deres version af genopbygningen af Gaza, vil jeg virkelig opfordre alle deltagere i dette panel til at hjælpe os med at fusionere de to bestræbelser – det egyptiske forslag med Oase-planen. For jeg tror, at hvis de arabiske regeringer ville – og jeg ved ikke, om det er et spørgsmål om kommunikation – men det, vi foreslår, er ikke bare – lad mig først sige det negative. Hvis det går galt, er det ikke kun en generel krig i Mellemøsten, der er mulig, men oberst Macgregor, som også er en ekstremt vidende og vigtig analytiker, mener, at en generel krig i Mellemøsten vil finde sted i begyndelsen af marts, og han er også meget pessimistisk. Det kan føre til en atomkrig, for når man først har en generel krig i Mellemøsten – inklusive Iran, et muligt forsøg på at ødelægge Irans atomforskningsfaciliteter – har den potentiale til at komme helt ud af kontrol. Så det er den ene fare.

Den anden er, at hvis der bliver gjort et forsøg på at jage palæstinenserne ud af Gaza og Vestbredden – det er også i gang – vil der være en umiddelbar mulighed for, at 6 millioner nye flygtninge vil strømme til hele regionen, hvilket, som allerede nævnt, kan destabilisere hver eneste regering i Mellemøsten; eller til Europa, som lige nu er ved at blive revet i stykker på grund af det såkaldte »migrant«-spørgsmål, for det er et kompliceret emne. Der var igen en massakre i München i går, og hele landet er i oprør. Migrantspørgsmålet har tydeligvis været et af hovedpunkterne i Trumps beslutning om at bygge en mur mod Mexico. Og igen, jeg tror grundlæggende på, at verden hænger sammen på en sådan måde, at vi alle sidder i samme båd på en måde, som det aldrig er sket i historien før, på grund af atomvåben, på grund af pandemier, på grund af internettet: Vi er virkelig i samme båd, og derfor er man nødt til at søge løsninger, der tager fat på alt på én gang! Derfor kræver vi en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvor hele oase-planen for hele Mellemøsten, regionen fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Golfstaterne, er ét udviklingsområde; hvor ørkenen skal omdannes til landbrug, skovbrug og beboelig jord.

Og håndteringen af migrantspørgsmålet, hvor vi har udgivet en rapport, der siger, at den eneste menneskelige måde at håndtere migrantspørgsmålet på i USA og Europa er, at de europæiske lande og USA skal gå sammen med BRIKS om at udvikle de lande, hvor flygtningene kommer fra. For de flygter ikke og risikerer deres liv for sjov, men fordi de ikke har noget at leve af. Så genopbygningen af Mellemøsten som et fælles projekt for Europa, for USA, hånd i hånd med BRIKS, er vejen til at løse alle problemerne på én gang. Og at bringe udvikling til Afrika, hvilket er i overensstemmelse med Den Afrikanske Unions plan, 2063-planen; for Latinamerika ligeledes en plan for et infrastrukturprojekt for hele Latinamerika, hvor USA og Kina ville arbejde sammen om at løfte disse lande ud af fattigdom, så flygtninge ikke længere ville løbe til den mexicanske grænse og risikere deres liv.

Hvorfor ser vi ikke på alle disse ting som én pakke? Det ville være en win-win-tilgang, som jeg tror vil lykkes.

PANDOR: Tak skal du have. Jeg synes, vi har haft fremragende bidrag. Jeg synes, at spørgsmålet om det militærindustrielle kompleks er et, som vi alle bør være opmærksomme på. Der er en spredning af våben, og en stor del af konflikterne på det afrikanske kontinent skyldes ofte våben, der bringes ind på kontinentet af eksterne grupperinger, og som giver næring til en stor del af fjendtligheden mellem forskellige samfund i lande, i forskellige regioner i Afrika. Så jeg tror, vi er nødt til at ændre den måde, vi engagerer os i verden på.

Vi har en plan: Vi har FN's mål for bæredygtig udvikling. De har været taget af bordet i så lang tid. Jeg er enig med den tidligere præsident i, at de største udfordringer, vi står over for, er fred, ulighed og bekæmpelse af fattigdom i vores verden. Det store flertal af mennesker oplever stor skade, de har intet håb. Hvad der faktisk er endnu mere bekymrende er, at der er en voksende fjendtlighed over for demokratisk praksis og et demokratisk etos. Så jeg tror, at alle vores lande er nødt til at handle hurtigt for at forsikre offentligheden om, at demokrati betyder noget positivt, og at vi har enkeltpersoner og institutioner, der kan hjælpe med at gøre en forskel.

Hvis vi går glip af dette øjeblik, tror jeg ikke, vi kan forestille os det kaos, der vil møde os. Så dette er en tid, hvor vi er nødt til at bruge al den institutionelle kapacitet, vi har til rådighed, for at sikre, at vi vender tilbage til rationalitet, og at vi har diskussioner og processer, der tager fat på vores dybtliggende problemer med ulighed, mangel på levebrød og usikkerhed forårsaget af konflikt. Alt dette er spørgsmål, som vi har diskuteret i mange, mange årtier, men vi har ikke fundet et globalt samarbejde om at løse disse udfordringer, og jeg tror, at vi nu er nødt til at opbygge en virkelig praktisk og effektiv global koalition, der vil tage fat på disse udviklingsudfordringer.

Jeg støtter den tidligere præsident i Guyana, når han siger, at der er en meget vigtig forbindelse mellem fred og udvikling. Det er derfor, vi ikke har set fremskridt på det afrikanske kontinent. For lige så snart vi tager et skridt fremad, tager vi ti skridt tilbage på grund af civile konflikter eller konflikter mellem naboer. Så vi er nødt til virkelig at gøre en indsats.

Jeg spekulerer på, om det ville være plausibelt at anerkende, at der er rådgivere, som er negative, og om vi kunne skabe positive rådgivere, som har en stemme, og som kan bruge de mange kommunikationsinstrumenter, der er til rådighed i hele verden. Et af de områder, der bekymrer mig, er, at når der fremsættes en latterlig idé, ser man ikke i populærpressen en udfordring af den. Vi har endda oplevet, at selv om man ved, at en idé er latterlig, så behandler man den i medierne, som om den har en chance for at lykkes. Men vi ved, at det ikke vil fungere. Befolkningen i Palæstina vil ikke acceptere tvangsflytninger, ligesom vi i Sydafrika nægtede at acceptere tvangsflytninger. Og derfor er vi nødt til at være mere tydelige omkring at se på historien, se på de løsninger, historien har givet os, og faktisk advare dem, der opmuntrer til negative ideer, om, at de er nødt til at bevæge sig mod mere positive mål.

Så hvem er de mennesker, der kan tale med præsident Trump, som kan tale med præsident von der Leyen, som kan tale med kansler Scholz? Vi er nødt til at få lederne til at blive enige om, at de vil give verden en pause, så vi kan tage fat på de virkelige problemer – klimaforandringer, spredning af atomvåben, behovet for udvikling, udryddelse af fattigdom, ligestilling mellem kønnene og alle de negative ting, der er verdens virkelige udfordring. Mange tak skal I have.

PANDOR: Jeg tror, det er en meget vanskelig opgave. Men lige fra starten af befrielsesbevægelsen i Sydafrika var der altid en intention om at samle nationen. Da den store befrielsesbevægelse, African National Congress, blev skabt,

var aftalen at forene det afrikanske folk, fordi kolonitidens dagsorden var at opdele os etnisk, så vi aldrig ville være tilstrækkeligt forenede til at opnå fuld frihed. Så ANC begyndte som en organisation, der samlede afrikanere, men med tiden, da den konfronterede de undertrykkende kræfter, indså den, at undertrykkelse faktisk handler om værdier og principper. Det handler ikke bare om identitet. I alle samfund var der individer, som værdsatte menneskerettigheder, retfærdighed og frihed. Så den arbejdede på at samle disse mennesker og sikre, at African National Congress ville blive en ikke-racistisk organisation, der optog alle, der ønskede at deltage i kampen mod apartheid, i befrielsesbevægelserne. Så begrebet ikke-racialisering havde eksisteret i mange årtier. At konfrontere apartheidstaten var at konfrontere det onde ved apartheid og ikke at konfrontere hvide personer.

Så jeg tror, det er modenheten i den politiske forståelse af, hvad der skal gøres for at opbygge en nation. Vi er et land med en usædvanlig kolonihistorie, fordi de imperiale kræfter, som regerede fra udlandet, boede i vores land og havde boet i Sydafrika i århundreder. Så de var i høj grad afrikanske; de var sydafrikanske. Det var en virkelighed, vi var nødt til at leve med. Udfordringen var at overbevise om, at det faktisk er rigtigt, at vi alle skal have rettigheder; at vi kan være frie sammen; og at opgaven med at bekæmpe undertrykkelse og gøre en ende på apartheid ikke kun var at befri de undertrykte, men også undertrykkerne.

Så jeg tror, at svaret i virkeligheden er, at det er modenheten af dit politiske ideal, der afgør, om du har evnen til virkelig at søge løsninger, der søger at opbygge eller forsøger at ødelægge. Sydafrika var på den måde ret usædvanligt, og vi er heldige, at vi havde ledere, der var fremsynede nok til at tro på muligheden for en nation, der kunne forenes i sin mangfoldighed og dele fælles værdier og principper.

PANDOR: Med hensyn til en opdatering tror jeg, at Sydafrikas regering leverede en for nylig i den sydafrikanske præsidents

tale til nationen. Jeg er ude af regeringen. Opdateringen er, at den sydafrikanske regering nu har indsendt mindesmærket, papirerne, som fuldt ud bekræfter, at der er begået folkemord på det palæstinensiske folk. Regeringen har arbejdet sammen med en række forskningsorganisationer, civilsamfundsorganisationer og mange andre, som har leveret beviser, der udgør en del af det memorial, der er blevet indsendt til domstolen. Andre lande har tilsluttet sig sagen ved Den Internationale Domstol, og vi afventer nu en dato for en høring om sagens substans. Så vi har taget alle de nødvendige skridt. Lægerne har været meget hjælpsomme på sundhedsområdet, idet de har leveret meget brugbare beviser på de grusomheder, som vi mener er forbundet med folkedrabsforbrydelsen. Jeg tror, at vi alle bør være meget opmærksomme på sagen, når høringen begynder. Hvis der er yderligere beviser, der kan fremlægges, bør vi være i kontakt med de lande, der har sluttet sig til Sydafrika i sagen.

Det er lidt ærgerligt, at det hovedsageligt er lande i Syd, der tager denne sag op, hvilket understreger vigtigheden af at anerkende international menneskerettighedslovgivning og dens plads i beskyttelsen af de marginaliserede og sårbare. Man kunne ønske, at flere lande i vores verden, som havde været meget bekymrede over folkedrabene i Rwanda; ekstremt bekymrede over, hvad der skete i nogle lande i Latinamerika. Vi ville ønske, at de også kunne anerkende værdien af institutioner som Den Internationale Domstol til at holde ledere ansvarlige for deres handlinger, som skader grupper eller individer.

PANDOR: For det første tror jeg ikke, at vi skal acceptere forestillingen om, at ikke-statslige enheder nu vil blive drivkraften bag global handling og globale relationer. Jeg har tidligere sagt, at jeg mener, det er meget vigtigt, at vi bekræfter FN's rolle som den førende multilaterale institution i verden. Samtidig med at jeg siger det, støtter jeg også alle de opfordringer, som Sydafrika og mange andre FN-medlemsstater har fremsat om at reformere FN og andre

udviklingsinstitutioner, især de internationale finansielle udviklingsinstitutioner, som har behandlet det afrikanske kontinent temmelig uretfærdigt. Så jeg mener, at stater stadig er vigtige, men vi skal også have stærke ikke-statslige enheder, der handler i samspil med regeringen; og især når det gælder udviklingsprioriteter, er de i stand til at støtte gennemførelsen af udviklingsinitiativer.

Jeg tror ikke, at staten på egen hånd i noget land er i stand til at gennemføre en udviklingsdagsorden fuldt ud. Og det er ved at arbejde i en meget veludformet plan med ikke-statslige organer, civilsamfundet, hvad enten det er statsbaserede organisationer, sportsorganer, kvindeorganisationer og så videre; det er ved at bringe alle disse sammen, at vi så får et fælles formål, som jeg tror bedre kan fremme udviklingsmålene.

Oase-planen taler om mange emner, der er vigtige for det afrikanske kontinent. Hvis man tager de 17 prioriteter i Agenda 2063, den plan, som vi kalder det Afrika, vi ønsker, vil man se, at disse prioriteter har en meget klar forbindelse til de mål, der er opstillet, de forskellige initiativer om energi, bæredygtighed, vandkvalitet, vandinfrastruktur, der er opstillet i Oase-planen. Så i stedet for en spredning af planer tror jeg, at vi er nødt til at se på, hvordan vi kan etablere et større samarbejde for at sikre, at vi gennemfører fokus på de vigtigste prioriteter for størstedelen af befolkningen på vores klode. Vi har et stort problem med vandinfrastruktur med retfærdig adgang til vandressourcer; vi har en stor del af verden, der mangler energi. Der findes bæredygtige energiløsninger, grønne løsninger. Mange lande mangler fødevarer sikkerhed. Alle disse er en del af Afrikas Agenda 2063, og der er fokus på dem i oase-planen.

Så jeg mener, at de kan forenes på en ganske hensigtsmæssig måde. Og det kræver selvfølgelig, at de afrikanske ledere bliver beslutsomme og meget praktiske i udførelsen af de vigtigste prioriteter i Agenda 2063. Jeg takker mange gange.

Jeg tror, at Dr. Zepp-LaRouche bør tilføje.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg er helt enig med Dr. Pandor i, at FN's rolle skal styrkes, og at de hidtidige mangler i organisationens funktion ikke bør føre til den konklusion, at den kan afskaffes, fordi den er den eneste repræsentation for alle nationer på planeten. Jeg mener, at reformen skal gennemføres meget hurtigt.

Jeg vil virkelig gerne igen fremsætte denne idé om en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som kunne tages op af FN's Generalforsamling. Jeg tror, at medmindre man udvikler en arkitektur, som tager hensyn til interesserne i hvert enkelt land på planeten, både hvad angår sikkerhed, fattigdomsbekæmpelse, sundhedssystemer, uddannelse og alle aspekter af, hvad der udgør en nations interesser, så tror jeg, at det er den eneste måde, vi kan tænke på en varig fred.

Da det ikke er så let at springe fra 0 til 100, har mit forslag været – og vi gjorde lidt fremskridt med det, men ikke nok – at få en kombination af tænketanke og/eller universiteter til at begynde at diskutere, hvordan sådan en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur ville se ud i traditionen fra Den Westfalske Fred, og hvordan man ville gribe det an. Jeg havde til det formål fremsendt ti principper, som specifikt ikke er programpunkter, men som er principper, der skal medtages. De er ikke eksklusive; dette er blot en invitation til andre om at bidrage. Men jeg mener, at disse ti principper er de absolutte forudsætninger for, at en sådan arkitektur kan fungere.

Pandor, præsident Ramotar, Fritz og Jboor og andre, der sidder i dette panel. Måske kan vi tage et af de konkrete skridt, som Dr. Pandor nævnte i begyndelsen, nemlig at komme med en liste over handlinger, som IPC bør påtage sig at gennemføre som påtænkte prioriteter. Mit forslag ville være at fremme en sådan international tænketank/universitetskonference om den påtrængende nødvendighed af at gå over til et nyt paradigme i denne henseende. Det er det første spørgsmål.

Det andet spørgsmål handler om den nødplan, vi har foreslået for at håndtere migrantspørgsmålet i Afrika, hvor 600 millioner mennesker stadig er uden elektricitet. Vi har foreslået en meget konkret plan for, hvordan man kan udvikle denne elektricitet ved at bruge vandkraft, ved at bruge turbinekraft, men samtidig begynde at bygge atomkraftværker, som tager længere tid. Derudover har vi visse banebrydende projekter som [Transaqua-projektet] (https://larouchepub.com/eiw/public/2014/eirv41n48-20141205/28-36_4148.pdf), der vil give elektricitet og vandkraft til 12 lande fra Congo til Tchad. Det blev vedtaget af landene i Lake Chad Basin i Abuja for to år siden. Det er stort set klar til brug, hvis det kan gennemføres. Naturligvis er bygningen af Inga-dæmningen et andet af de projekter, der kan ændre spillet. Så det mener jeg for alvor skal sættes på dagsordenen. Jeg vil også minde folk om, at professor Zhang Weiwei fra Fudan University på en nylig Schiller-konference sagde, at Kina har evnen til at gennemføre oase-planen baseret på det faktum, at de har forvandlet ørkenen i det nordøstlige Kina fra en komplet ørken til et land, hvor man nu har landbrug, skovbrug og turisme. Så Kina har bevist, at det kan lade sig gøre.

Jeg synes, det er to meget konkrete referencepunkter for yderligere handling.

ZEPP-LAROCHE: Jeg tror, at jo flere amerikanere som dig selv, Fritz og de andre VIPS-folk, der begynder at blande sig i europæisk politik, jo bedre. Hvis man sammenligner mediekontrollen i USA og Europa, tror jeg, at præsident Trumps og Elon Musks ankomst, og hvad de gør med hensyn til de sociale medier og så videre, skaber en fuldstændig freak-out i Europa, fordi det tydeligvis truer en fuldstændig opretholdelse af kontrollen over mainstream-medierne. De er virkelig helt ude af den. Jeg kan fortælle dig, at eftersom jeg holder øje med både amerikanske og europæiske medier og om muligt også andre medier, så tror jeg ikke, at der er noget

sted, der er så strengt kontrolleret som Tyskland lige nu. Det har at gøre med det faktum, at Tyskland desværre, mens vi korrekt fik suverænitet gennem den fredelige revolution i 1989 og den efterfølgende genforening og 2+4-traktaten, hvor suveræniteten formelt blev givet til Tyskland. Men som mordet på Alfred Herrhausen endog allerede i november 1989 gjorde klart, var der klare bestræbelser på at sikre, at ingen tysk leder nogensinde ville turde handle i Tysklands interesse. Jeg synes, det mest skammelige var, da kansler Scholz stod ved siden af præsident Biden, og Biden meddelte, at de ville slippe af med Nord Stream 2. Scholz sagde, at vi gør alt sammen. Der var ingen forargelse. Seymour Hersh fremlagde en meget plausibel analyse af, hvad der skete med disse rørledninger, og der har været en åbenlys mørklægning af det lige siden. Det er ganske enkelt symptomatisk for det faktum, at Tyskland og det meste af Europa er blevet reduceret til vasaller. Det er endda blevet sagt af Macron, som helt sikkert ikke er en modstander af hele dette arrangement.

Men jeg tror, at hvis vi vil have ytringsfrihed, tænkefrihed, overvejelsesfrihed og egeninteresse i Europa, så kræver det, at folk som dig griber ind. Vi er nødt til at få en reel dialog med fredsbevægelsen, for fredsbevægelsen er stadig fuldstændig adskilt. Det er derfor, den ikke er særlig effektiv. Det er mit korte svar. Jeg inviterer dig til et af mine næste programmer for at debattere dette i Tyskland; på tysk oversat live.

PANDOR: God aften, Dr. Jones. Det er en fornøjelse at høre din stemme igen. Jeg husker den vidunderlige tid, vi tilbragte i Cape Town. Faktisk er videnskabelig forskning og innovation fortsat nøgleprioriteter for den sydafrikanske regering. Sydafrika vandt buddet om at være vært for kvadratkilometersystemet, og sammen med en række internationale partnere bygger vi denne vidunderlige radioastronomiske infrastruktur, der bliver den største satellitradioinfrastruktur i verden, og som støtter forskning

i astronomividenskab. Så vi er fast besluttet på at fortsætte med at investere i videnskab, og vi har meget gode partnere i USA. Vi er blevet en satellitstation i partnerskab med for eksempel NASA og andre rumagenturer. SKA har virkelig åbnet betydelige muligheder for vores unge ingeniører og astrofysikere. Som jeg fortalte jer, da vi mødtes i 2016, har vi nu den første kvalificerede unge ingeniør fra den by, der ligger meget tæt på SKA's videnskab, omkring 70 km væk, og ingen i den by havde nogensinde forestillet sig, at de ville få sådan en ung person. Så den videnskab, vi har bragt til det område, har løftet lokalsamfundet, har gjort videnskab til centrum for lokalsamfundets handlinger og har fået skolerne til at gøre meget mere ud af videnskab og matematik. Jeg mener, at det er noget, vi bør forfølge på hele det afrikanske kontinent.

Jeg er ked af nedskæringerne i støtten til Sydafrika, men jeg tror, at vi gennem jeres venskab, gennem overtalelse og diplomatisk engagement med USA's regering vil være i stand til at overbevise om, at Sydafrika faktisk er en meget god partner for USA. Og at de værdier, som Sydafrika står for gennem sin forfatning og sin Bill of Rights, er værdier, der er meget i overensstemmelse med de værdier, der traditionelt er blevet forbundet med USA.

Så jeg håber, at vi vil overvinde dette brud, og at fornuft og samarbejde vil sejre. Mange tak skal I have.

PANDOR: Jeg vil gerne slutte af med at sige, at Nelson Mandela viede sit liv til at søge frihed for Sydafrikas befolkning. Da han rejste sig for at tale som den første demokratisk valgte præsident for et frit Sydafrika, sagde han: »Jeg har kæmpet mod sort dominans hele mit liv, og jeg har kæmpet mod hvid dominans. Jeg ønsker et Sydafrika, der er forenet med et folk, der nyder godt af retfærdighed og menneskerettigheder.« Dette efter at have tilbragt 27 bitre år i fængsel. Jeg mener, at vi bør have Mandelas ånd, at frihed er mulig; at det palæstinensiske folk vil nyde suverænitet, retfærdighed og

frihed. Og at Oase-planen giver os mulighed for at tænke på verden på en anden måde.

Så lad os samle vores ressourcer; men lad det ikke tage overhånd nu. Lad os være ambitiøse; lad os være optimistiske. For Mandela har vist, at ting, som vi forestiller os er umulige, faktisk er mulige. Mange tak skal I have.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, at der blev sagt mange gode ting, som kræver opfølgning. En af de ting, jeg gerne vil sætte på dagsordenen, er noget, vi har arbejdet med i IPC for et par måneder siden. På grund af den seneste udvikling osv. kom det lidt i baggrunden. Men jeg vil gerne have det frem i lyset igen. Det er ideen om, at eftersom behovet for voksne i rummet er så tydeligt som aldrig før, så er forslaget om at skabe et Fornuftens Råd mere påtrængende nu, end da forslaget blev fremsat. Det er idéen om at se efter personer i hvert land, som gennem deres liv har bevist, at de arbejder for det fælles bedste – det være sig inden for politik, videnskab eller kunst – og som har bevist, at de ikke lader sig lede af egoistiske grunde, men er optaget af menneskehedens fælles bedste. At vi for alvor begynder at lede efter sådanne personer. Da vi startede denne indsats for flere måneder siden, fandt jeg faktisk fremragende mennesker. Vi har generelt ikke spurgt enkeltpersoner direkte, for man vil ikke have, at nogen af egoistiske grunde siger: »Jeg er så god; jeg burde være sådan en person.« Men snarere spurgt folk, hvem du mener i dit land ville være den mest egnede til at indgå i en sådan gruppering for at danne et Fornuftens Råd, som så kunne træde frem og rådgive præsidenter, statsoverhoveder og træde frem, hvor regeringer ikke gør det indtil nu.

Så jeg vil gerne igen opfordre jer alle, hvis I kender sådanne mennesker, til at slutte jer til os og fortælle os, hvem de er. Hjælp os med at organisere dem. Som Dr. Pandor fortalte mig i en samtale for nylig, er dette i virkeligheden stort set den samme idé som det ældreråd, der blev oprettet af Nelson Mandela. Måske kan vi endda invitere dette ældreråd til at

være en del af dette. Jeg vil virkelig gerne have, at alle kommer med sådanne forslag.

Jeg vil gerne takke jer alle sammen og bede jer om at fordoble, tredoble, firedoble antallet af deltagere i IPC i næste uge, for vi er nødt til at have en rigtig hær til at kæmpe. Vi er nødt til at forene fredsbevægelsen, og det er stadig en stor udfordring, der ligger foran os. Men jeg håber virkelig også, at vi får en masse mennesker fra Asien, Latinamerika og Afrika til at være stærke stemmer i IPC. Jeg er overbevist om, at det nye paradigme skal være et, som helt sikkert er formet af den Globale Majoritet. Jeg tror stadig, at den eneste måde, vi kan komme ud af denne krise på, er, hvis vi overbeviser landene i Europa og USA eller Nordamerika om at slutte sig til den Globale Majoritet; fordi vi er nødt til at gøre en ende på geopolitikken. Geopolitik er efter min mening den største hjernesygdom, jeg kan komme i tanke om. Så længe man tror, at man er nødt til at have en fjende, at man er nødt til at opdele folk i fjender og venner, kommer vi ikke ud af denne fælde. Vi er nødt til at lære folk at tage springet og tænke på menneskeheden først, før de tænker på deres nationale interesser. Hvis vi kan tage det spring, så tror jeg, at vi nemt kan løse alle problemerne.

**Den Internationale
Fredskoalitions møde #88, 7.
februar 2025**

LaRouches Oase-plan: Vand, ikke krig! En human fremtid for Palæstina og menneskeheden

Ikke korrekturlæst

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Lad mig byde jer alle velkommen. Den internationale diskussion er tydeligvis domineret af denne ret utrolige udtalelse fra præsident Trump. Han gjorde det på en pressekonference sammen med premierminister Netanyahu, hvor han meddelte, at USA forfølger en plan om at flytte palæstinenserne til andre lande og derefter gøre Gaza til, som Anastasia lige sagde, en ny Riviera. Han sagde også, at han vil gøre Gaza til et af de største og mest spektakulære udviklingsområder på jorden. Da han blev spurgt, hvem der skulle bo der, sagde han: »Verdens befolkning.« Det betyder naturligvis ikke de mennesker, der bor der nu, men folk, der skal være investorer og gæster i golfklubber, kasinoer, luksusresorts og så videre, og en animation af, hvordan det ville se ud, blev allerede offentliggjort af Netanyahus kontor i maj sidste år i 2024, hvor man kunne se en animation af en frodig, udviklet Gazastribe.

Dette er naturligvis straks blevet afvist af alle naboer, alle lande, især dem, hvor palæstinenserne angiveligt skal flyttes til, Egypten, Jordan, men også Indonesien blev nævnt. De afviste det alle sammen. Men alle naboerne afviste eftertrykkeligt denne idé, og det samme gjorde resten af verden, endda medlemmer af det republikanske parti i USA afviste det.

At dette ikke er en joke, blev straks demonstreret af den israelske forsvarsminister Israel Katz, som sagde, at han

allerede havde instrueret hæren i at planlægge flytning af et stort antal palæstinensere, så de kunne forlade Gaza, og forberede en udgang ved landegrænser, i luften og til søs. Så sagde Katz også, at i betragtning af at lande som Spanien, Irland og Norge alle har anerkendt staten Palæstina, bør de tage imod disse palæstinensere, og hvis de nægter, vil deres hykleri blive udstillet.

Det skabte en sådan storm af forargelse verden over, at de forskellige talsmænd for administrationen dagen efter følte, at de var nødt til at tilpasse Trumps ord. For eksempel sagde udenrigsminister Rubio, at dette ikke er en fjendtlig udtalelse, det ville bare betyde, at USA bliver ansvarlig, og at det faktisk er meget generøst. Det Hvide Hus' pressesekretær Karoline Leavitt sagde: »Åh, kan du ikke se, at dette bare er et nedrivningssted lige nu, og det ville være ret ondt at foreslå, at folk skulle bo der under så forfærdelige forhold.«

Det er svært at sluge, for samtidig viste tv-stationerne i detaljer den absolutte ødelæggelsesgrad, hvor alle huse var jævnet med jorden, og palæstinensiske familier forsøgte at rode i murbrokkerne for at finde billeder eller tegn på det, der tidligere var deres huse. Så at undlade at nævne med ét ord, hvem der er ansvarlig for denne utrolige ødelæggelse, som var den israelske regering, men støttet af en masse våbensalg fra USA og endda fra Tyskland – som om nogen burde have haft en grund til ikke at have gjort det.

Men det er skandaløst. Men som med enhver større krise er dette også en absolut chance. Det er det, vi gerne vil diskutere på denne uges IPC-session. For straks dagen efter sagde USA's nationale sikkerhedsrådgiver Mike Waltz, at eftersom dette er det eneste forslag, og Trumps forslag er det bedste forslag, sagde han følgende: »Faktum er, at ingen har en realistisk løsning, og han [dvs. Trump] har lagt nogle meget dristige, nye ideer på bordet, som jeg ikke synes, man skal kritisere på nogen måde. Det vil få hele regionen til at

komme med deres egne løsninger, hvis de ikke kan lide Trumps løsninger. ... Men en af de vigtigste pointer, som præsident Trump kom med i går aftes, var: »Fortæl mig, hvilke bedre alternativer de nogensinde er blevet tilbudt?«

Det er for os den absolutte mulighed for først og fremmest at sørge for, at alle kender til Oase-planen. Nu er hele regionen naturligvis i oprør som aldrig før, og jeg mener, at den forargelse, der er opstået, bør bruges som en energikilde til at sikre Mike Waltz og præsident Trump og alle, der ønsker at kende til den, at der faktisk findes en bedre løsning. Den egyptiske udenrigsminister Abdelatty sagde under et besøg i Tyrkiet, at Cairo planlægger at organisere en stor konference for genopbygningen af Gaza. Den palæstinensiske ambassadør i Rusland sagde, at det nu er nok, og at en tostatsløsning endelig skal på bordet for alvor, og at der i juni i New York vil blive afholdt en FN-konference om tostatsløsningen. Vi har fra Schiller Instituttet og Den Internationale Fredskoalition talt med mange mennesker i de dage, der lige er gået. Det er meget, meget tydeligt, at der er seriøse topkræfter fra regionen, som forstår, at det er nu, der skal ske noget, hvis der nogensinde skal ske noget.

Så jeg vil foreslå, at vi tager dette møde og de følgende dage med det absolutte mål, at vi senest ved denne FN-konference i juni skal have hele pakken på bordet: en tostatsløsning i kombination med en plan for økonomisk udvikling, ikke kun for Palæstina, ikke kun for Gaza og Libanon og Vestbredden, men for hele regionen. For hvis man flyver med et fly over området, er det meget tydeligt, at det hele er ørken. Jeg gjorde det engang, og derfor har jeg et levende indtryk af, at man kigger ud af vinduet på flyet og kun ser brunt, brunt, gult, gult, og ikke en eneste grøn plet.

Så det er nu, vi skal gøre det, som nogle af Emiraterne effektivt har gjort, og som har forvandlet noget af kyststrækningen til grønt land. Kina har lavet et utroligt eksempel ved at omdanne et område på størrelse med Tyskland i

det nordøstlige Kina, som var fuldstændig ørken, og som nu, på grund af kunstvanding, er frugtbar landbrugsjord og skove og turisme. Og de mennesker, der før var ludfattige, er nu velhavende og nyder et liv i velstand. Og den tilgang skal anvendes i hele regionen som grundlag for fred. Hele denne region har brug for genopbygning. Afghanistan er stadig i en absolut alvorlig humanitær krise; Irak er totalt bombet; Syrien er stadig ødelagt. Yemen er så fattig, at børnene dør på hospitalerne.

Det, vi har brug for lige nu, er en helt anden tilgang: Der skal være en international mobilisering af hele verdensoffentligheden og et stærkt kor af stemmer, der siger: »Det nye navn for fred er udvikling.« Det skal absolut starte med anerkendelsen af en palæstinensisk stat; men det skal kombineres med en økonomisk udviklingsregion, ikke for nogle få rige mennesker, der nyder deres kasinoer og golfbaner i luksusresorts, men for alle! For hele befolkningen i regionen. Og det må blive kampråbet. Vi må tale med regeringerne i regionen, som Trump allerede har sagt, at han vil kræve, at de finansierer genopbygningen af Gaza. Men ikke den model, han foreslår, men en virkelig gennemgribende udvikling med Oaseplanen: ideen om at bygge kanaler, store mængder atomkraftværker til afsaltning af store mængder havvand og omdanne hele regionen i en gigantisk plan for udvikling af fred.

Så jeg tror, at hvis vi mobiliserer alle og starter med en dialog mellem palæstinenserne og israelerne – og jeg ved, at nogle israelere ikke vil tale med palæstinenserne, men jeg tror også, at alle i Israel må overveje, at man ikke kan have alle fjender omkring sig og tro, at man har en sikker og velstående fremtid. Jeg tror, at det nu er tid til at gå i en helt anden retning og skabe en stabil situation for fremtiden.

Det var det, jeg ville sige i begyndelsen. Der er selvfølgelig andre emner, vi bør diskutere, f.eks. hvad der sker i Ukraine. Men jeg vil virkelig gerne sætte absolut fokus på dette punkt

i dagens diskussion.

Bemærkninger under diskussionen:

Svar til Jonathan Kattab: Jeg synes, at alle dine pointer er rigtig gode. Det eneste, jeg eftertrykkeligt vil tilføje, er, at i det øjeblik dynamikken i den reelle økonomiske udvikling, sådan som Oase-planen beskriver den, vil skabe betingelser, hvor alle de forhåbninger, du har nævnt, faktisk kan fortsætte. Jeg tror, vi er nået til et punkt, hvor det ikke er enten en politisk løsning eller helt sikkert ikke økonomisk udvikling uden en politisk løsning. Men vi er nødt til virkelig at se på disse ting som en helhed, og jeg tror, at hvis vi organiserer de næste uger og højst måneder, så vi virkelig har det mål, at vi i juni skal have udarbejdet hele denne pakke – som du understregede, alle de forskellige aspekter – inklusive en meget mere udviklet plan for en økonomisk genopbygning; jeg tror, at hvis alle kræfter forenes omkring dette perspektiv, så tror jeg, at det er et unikt øjeblik til at gennemføre det...

Jeg vil bare gerne understrege, at vi ikke er de fleste mennesker – det vil jeg virkelig gerne sige meget klart. Du nævnte menneskerettigheder, og jeg vil gerne sige, at begrebet menneskerettigheder, som det normalt er udviklet i de vestlige lande, ikke er den eneste fortolkning. Jeg tror fuldt og fast på, at den kinesiske regering, som har løftet 850 millioner mennesker ud af fattigdom i Kina, og at det var den motor, som gjorde det muligt for Kina at række ud til de andre lande i det Globale Syd, og gennem Bælte- og Vej-Initiativet har lanceret det største infrastrukturprojekt i historien: At udrydde fattigdom er efter min mening det største bidrag til menneskerettighederne. For hvis du skal bekymre dig om dit næste måltid, hvis du ikke har nogen sundhedspleje, og du dør tidligt, så er det at afhjælpe alt det og skabe en økonomisk chance for at leve et normalt liv med et fuldt udviklet potentiale af alle dine evner, efter min mening det største bidrag til menneskerettighederne, du kan opnå.

Jeg ville bare præcisere det, for jeg ved, at denne misforståelse er meget udbredt, men hvis man ser på min afdøde mands, Lyndon LaRouches, økonomiske teorier, synes jeg, det er meget klart, at vi ikke er som de fleste mennesker, men at vi er meget forskellige fra sådanne mennesker....

Lidt senere: Jeg vil bare sige til din overvejelse, præsident Ramotar, at FN's Sikkerhedsråd ikke fungerede i den sidste periode, fordi USA altid nedlagde veto mod enhver løsning. Hvis man ser på det andet kriseområde lige nu, som er Ukraine, er der endda nogle stadig små, men ikke desto mindre håbefulde tegn på et muligt møde mellem præsident Trump og præsident Putin, ifølge regeringens talsmand Peskov; det var Storbritanniens udenrigsminister Lammy, som straks tog til Kiev i går, og som en af oppositionens parlamentarikere i Radaen sagde, er det tydeligvis endnu et forsøg fra briternes side på at forstyrre potentialet for en fredsforhandling, som Boris Johnson havde gjort i marts 2022, da Istanbulforhandlingerne praktisk talt havde ført til en aftale mellem Putin og Zelenskyj, og det var Boris Johnson, som gik ind og sagde til Zelenskyj, at han skulle kæmpe videre. Og al den krig, der er sket i mellemtiden, var resultatet.

Så jeg vil bare sige, at FN's Sikkerhedsråd måske ikke er det bedste, og måske er ideen om at have hele BRIKS, som nu er 22 lande, der er fuldgyltige medlemmer, og som bærer vægten af den Globale Majoritet. Jeg tror, at hvis dette gøres på en sådan måde, at det løfter hele diskussionen op på et højere niveau, for hvis vi ikke når frem til et nyt paradigme i diskussionen, som giver et realistisk perspektiv til at overvinde geopolitik, er jeg enig med dig i, at hvis denne krise ikke løses, eller enhver anden krise som Ukraine eller endda krisen i Stillehavet, er vi i fare for en global krig som følge af den.

Men jeg vil også gerne understrege, at jeg ikke mente, at israelerne og palæstinenserne skulle tale med hinanden alene, for det ville naturligvis være en ulempe for palæstinenserne.

Men jeg tror, at det, vi har brug for, er en mobilisering af hele verden: Alle lande i regionen har en interesse – Jordan, Syrien, alle Israels naboer. Derfor tror jeg, at vi har brug for en generel mobilisering: Er menneskeheden i stand til at rette op på en af de største uretfærdigheder og forbrydelser i vores samtid og finde en løsning, som er acceptabel for alle? Jeg tror, det er noget, der kræver – jeg tror ikke, vi endda kan overlade det til eksisterende organer som FN's Sikkerhedsråd. Jeg tror, vi har brug for en reel mobilisering af alle kræfter i og uden for regionen.

Senere i diskussionen: Jeg synes, at argumentet om at starte med små gennemførlige skridt med det samme giver god mening. Jeg kan kun sige, at jeg allerede er i gang med at diskutere, og at flere andre i vores organisation allerede er i gang med at diskutere med specifikke kredse. Da alt dette er en organisationsproces, er jeg endnu ikke i en position, hvor jeg kan annoncere det, men jeg ved, at der efter chokket over Trumps udmelding har været et reelt wakeup call for alle, der nogensinde har gjort en indsats for at skabe fred i regionen.

Så jeg tror, at en sådan idé om at have ekspertkomiteer med ingeniører, vandeksperter, atomare eksperter, vandforvaltningseksperter, jeg tror, at det absolut er tilfældet. Jeg tror, der er mange palæstinensere i udlandet, som har meget vigtige erhverv: alt fra læger til forskere og ingeniører. Jeg tror, at hvis der kom en opfordring til at hente dem alle sammen hjem for at være en del af genopbygningen, så ville det absolut gå. Så lad os blive ved med at tale om det og nå frem til konkrete resultater så hurtigt som muligt.

Senere i diskussionen: Jeg tror ikke, at det palæstinensiske spørgsmål vil blive løst uden en palæstinensisk stat, der er adskilt fra Israel, fordi hele det palæstinensiske folks identitet er, at de føler, at de uretfærdigt er blevet fordrevet fra det land, som de betragter som deres eget, og at de er blevet tvunget til at betale for tyskernes skyld i

forbindelse med Holocaust. Jeg vil ikke gentage hele den lange historie med mange kampe frem og tilbage, men jeg mener, at der skal tages hensyn til både Israels og Palæstinas suveræne rettigheder. Jeg tror, at den eneste måde, det kan fungere på, er, at de to ting går hånd i hånd, for en stat uden udvikling er dømt til at mislykkes, og udvikling uden suverænitet er også dømt til at mislykkes. Det er derfor, jeg hele tiden har sagt, at man i en vis forstand er nødt til at gå fra toppen: Hvis der er en aftale mellem, lad os sige, præsident Trump og præsident Xi Jinping og præsident Putin om at gå i retning af et overordnet nyt paradigme, så kan alle problemerne løses, også i Mellemøsten. Hvis den geopolitiske kurs mellem disse stormagter fortsætter, er der ingen regional løsning på nogen konflikt. For jeg tror, at vi historisk set har nået et punkt, hvor vi er udmattede: Vi er nået til et punkt, hvor det 500 år lange kolonisystem er udtømt. Jeg tror ikke, det er muligt at vende tilbage til en tilstand, hvor dele af verden er koloniseret, og andre dele er verdens herskere. Det tror jeg er udelukket. Et udmattelsespunkt er også, at det vestlige finansielle system er håbløst forgældet, og det er kun et spørgsmål om tid, før det eksploderer, enten i form af et kollaps som følge af en forandringsreaktion eller en hyperinflation, og det kommer også til et udmattelsespunkt.

Det Globale Syd er ved at opstå med en kraft, som aldrig har eksisteret i historien før: Det er ånden fra Bandung, men denne gang styrket med Kinas magt, som lige nu er den ubestridelige motor i verdensøkonomien, som allerede har påvirket utrolige vækstrater i hele Asien og størstedelen af BRIKS-staterne. Så alle disse faktorer betyder, at man ikke kan løse situationen med en delvis løsning, og man kan ikke løse den med status quo. Enten går vi ind i tredje verdenskrig, hvis ingen af disse løsninger accepteres, eller også lykkes det os at foretage et artsspring, så at sige, i den menneskelige arts historie ved at holde op med at opføre os som små fireårige drenge, der sparker hinanden i knæene hele tiden; og blive voksne og sige, at vi er den kreative art

i universet, og vi kan arbejde sammen om menneskehedens fælles mål, såsom at forsvare planeten mod faren for, at meteoritter eller andre objekter fra rummet sprænger store dele af verden i luften, som det skete for 65 millioner år siden, hvor dinosaurerne blev udryddet: Den fare eksisterer og er meget reel. Og at løse problemet med at forlade Jorden som det eneste beboelige sted, hvilket vi vil blive tvunget til at gøre om 1 million år eller måske 2 millioner år – nogle mennesker synes måske, at det er for langt væk til at overveje, men hvis man ser på den længere bue i menneskets udvikling, er vi nødt til at foretage sådanne kvalitative spring, ellers vil vi ophøre med at eksistere før eller siden.

Så jeg tror, vi er nået til det punkt, hvor vi er nødt til *helt* at ændre den måde, vi tænker på, og starte med menneskehedens fælles mål først, og så kan vi løse alle disse problemer. Og jeg tror, vi har brug for den diskussion mere påtrængende end nogensinde før.

Afsluttende bemærkninger:

Jeg vil gerne sige noget, som jeg faktisk burde have sagt i begyndelsen: Og det er, at vi er nødt til at tænke på, at en utrolig kæmper for retfærdighed er gået bort, og det er professor Francis Boyle, som var involveret i mange kampe sammen med Schiller Instituttet, hvoraf den seneste var for palæstinenserne sag, og især i forbindelse med afgørelserne fra Den Internationale Domstol og Den Internationale Straffedomstol. Men vi har også en længere historie med ham: Vi kæmpede med ham, da spørgsmålet om krigen mod Jugoslavien var på spil, og folkedrabet i Srebrenica og lignende begivenheder. Så jeg vil gerne udtrykke vores sorg over, at vi har mistet en så fremragende og modig forkæmper for retfærdighed.

Ellers vil jeg gerne sige, at Oase-planen er nødt til at blive studeret af folk på denne opfordring. Vi vil som sædvanlig lægge en læseliste til dette i chatten. For der er en stor

forskel, en enorm forskel, en grundlæggende forskel mellem Trump Riviera-planen og Oase-planen. Riviera-planen, som den præsenteres nu, vil være for de rige, milliardærerne og millionærerne. Den ville være baseret på at nyde overskuddet fra udnyttelsen af det nuværende system og profitmaksimering, og det ville være til skade for den generelle verdensøkonomi, fordi disse udskejelser går hånd i hånd med forarmelsen af flere og flere millioner mennesker over hele kloden.

Dette står i fuldstændig kontrast til selve essensen af opfattelsen af fysisk økonomi i Oase-planen, som tager udgangspunkt i principperne for fysisk økonomi, i ideen om, at den eneste kilde til rigdom ikke er råmaterialer, det er ikke penge, det er ikke at købe billigt og sælge dyrt eller nogen af den slags ordninger: Den går ud fra den antagelse, at den eneste kilde til rigdom er arbejdsstyrkens kreativitet, og at en forøgelse af denne kreativitet derfor fører til større videnskabelige og teknologiske fremskridt i produktionsprocessen, hvilket igen fører til en forøgelse af levestandarden: Det øger levetiden i et land; det øger antallet af mennesker, der kan forsørges. Så det er en fundamentalt modsatrettet tilgang til økonomi. Og hvis vi vil løse dette, tror jeg, at vi har brug for en masse mennesker, der bliver rigtige eksperter i fysisk økonomi. Derfor tror jeg, at vi vil gøre læselisten tilgængelig i chatten, eller at Anastasia vil sende e-mails med sådanne forslag.

Ellers vil jeg gerne gentage min opfordring fra begyndelsen om, at det er nu, der skal ske noget, for alle er rystet sammen. Der er mange, mange grupper, der mødes og diskuterer. Nogle af dem kunne virkelig katapultere denne diskussion op på det niveau, hvor vi er nødt til det, men vi bør sætte FN-konferencen i juni om tostatsløsningen som mål, men absolut kombineret med Oase-planen for hele regionen. Jeg vil gerne appellere til jer om at hjælpe os med at fremskynde diskussionen blandt så mange mennesker som muligt på det punkt, så vi bliver et kor af stemmer, der ikke kan tales for

meget om. [hzl/amb] [ssu]

**Hold op med at spekulere på,
hvad Trump vil gøre, og
begynd at organisere for
oase-planen!**

**Afskrift: Den Internationale
Fredskoalitions møde nr. 86,
fredag den 24. januar 2025**

Ikke korrekturlæst

DENNIS SMALL: Godmorgen alle sammen; god eftermiddag; god aften, alt efter hvor I er forbundet fra. Velkommen til Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 86. Mit navn er Dennis Small; jeg er en af ordstyrerne sammen med Dennis Speed og Anastasia Battle, som vil slutte sig til os om lidt.

Vi har tydeligvis en meget hurtigt skiftende international situation, som vi vil diskutere. Dette er vores 86. ugentlige møde i træk; etableret med den hensigt at forene kræfterne internationalt til menneskehedens fælles formål, det åbenlyst samlende mål at etablere fred baseret på en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Vi har gjort betydelige fremskridt; verden er dog stadig et usædvanligt farligt sted, men samtidig et sted med enorme muligheder og potentiale.

Vi har en række talere på programmet i dag. Vi begynder om et

øjeblik med Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Derefter har vi oberst Richard Black – eller senator, tidligere statssenator fra Virginia; Graham Fuller; også Larry Johnson. Og så har vi et videointerview med Alan Lee Green om situationen i Israel og Gaza. Så lad mig uden videre give ordet til Helga for hendes indledende bemærkninger.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig byde jer alle sammen velkommen. Jeg tror, at verden er lettet over, at vi har fået en ny præsident i USA, og selv om ikke alt allerede er klart, hvordan det vil gå, og vi har flere mennesker, der er mere i stand til at fortælle os indefra, hvad der kan forventes af Trump, kan jeg kun tale om den overordnede situation, og hvordan det ser ud fra Europa, fra resten af verden. Jeg synes bestemt, det er en lettelse; jeg synes, der faldt en bombe med det samme, da præsident Trump underskrev en bekendtgørelse om, at dokumenterne om mordet på John F. Kennedy vil blive frigivet om 15 dage. Det er en bombe, fordi det bliver en Pandoras æske, som vil føre verden til mange tråde, der fører til, hvad der er gået galt med USA op til det, folk kalder den dybe stat. Det er i hvert fald, hvad jeg er ret sikker på vil ske.

Hvad angår mordene på Robert Kennedy og Martin Luther King, har han sagt, at det vil blive offentliggjort om 45 dage. At alle de frigivelser, som han havde sagt i sin første regering – jeg tror, det var i en diskussion med dommer Napolitano – han sagde: »Hvis du havde set, hvad jeg så, ville du heller ikke have frigivet dem.« Men nu har han åbenbart skiftet mening, og han sagde, at det har været længe undervejs, og at det er i offentlighedens interesse, at de bliver frigivet. Så det her er virkelig stort. Det vil få internationale følgevirkninger af indlysende grunde.

I dag er det også den 24. januar, så om seks dage, den 30. januar, finder der ifølge Politico høringer sted i Senatets

efterretningskomité og retsudvalg, mærkeligt nok efterfulgt af et møde for lukkede døre. Jeg ved ikke, om det er normalt. Måske kan en af talerne efter mig kaste lys over, hvad det betyder. Under alle omstændigheder er det meget lovende tegn.

Der er mange, mange andre ændringer på vej, nogle af dem helt sikkert gode, nogle af dem problematiske, i hvert fald set fra et internationalt synspunkt. En af dem er, at præsident Trump i går aftes fortalte journalister, at han mente, at NATO burde tages op til revision, og at han ikke var sikker på, at USA skulle betale noget for det. Det er ikke den værste ting i universet. Men hvad angår de allierede, sagde han, at han ikke er sikker på, at USA beskytter dem; de beskytter ikke os (dvs. amerikanerne). Så krævede han, at europæerne skulle bruge 5 % af deres BNP på militæruddgifter, hvilket jeg synes er helt uacceptabelt set fra et europæisk synspunkt, fordi den i forvejen katastrofale økonomiske tilstand i for eksempel Tyskland simpelthen ville bringe det ud over kanten. Der går rygter om, at han vil trække 20.000 tropper ud af Europa, måske for at flytte dem til Stillehavsområdet; det er endnu ikke helt klart.

Den anden situation er naturligvis, hvad der vil ske i Mellemøsten. Man må give præsident Trump æren for, at han fik våbenhvilen i stand. Det er meget tydeligt, at der allerede i marts var en plan, som var klar til at blive underskrevet, men Biden og Blinken håndhævede den ikke. Præsident Trump sendte sin udsending Steven Witkoff, som tydeligvis leverede en besked, der tvang Netanyahu til at overholde den. Det beviser, at det kunne have været gjort hele tiden; hvilket betyder, at alle de mange dødsfald, der er sket siden da, går ind på Biden-administrationens konto.

Situationen er langt fra afklaret, for spørgsmålet er, om der kommer en fase to og tre, eller om Israel – efter pres fra nogle i regeringen – bare vil springe det hele over, når alle gidslerne er afleveret af Hamas, og så vil de ellers bare gå tilbage til deres tidligere fremgangsmåde – det er ikke så

klart. Private sikkerhedsfirmaer fra USA og Egypten er ved at blive indsat for at overtage sikkerhedskontrollen i Gaza. Jeg ved ikke, om disse private sikkerhedsfirmaer er beskyttelsen mod en optrapning af situationen. Palæstinenserne store bekymring er naturligvis, at der på Vestbredden vil ske en gentagelse af det, der lige er sket i Gaza, for i den seneste tid er der blevet oprettet snesevis af nye checkpoints, som forhindrer landmænd i at nå deres gårde og oven i købet afspærrer hele byer som Hebron og Betlehem. Der er stor bekymring for, at Vestbredden stadig skal renses, som det blev forsøgt i Gaza.

Under alle omstændigheder er det, vi gør – og vi vil høre noget af dette – at vi opfordrer til en øjeblikkelig iværksættelse af en anden politik med Oase-planen: For hvis den amerikanske regering nu ville lægge deres vægt bag Oase-planen– hvilket ikke kun betyder den økonomiske genopbygning af Gaza, men den økonomiske opbygning af hele regionen med produktion af mere vand, med skabelse af industriproduktion, landbrug, infrastruktur, ville man skabe en dynamik for fred. Så vi har opfordret alle deltagere i IPC-processen og også tidligere konferencer afholdt af Schiller Institutet til at støtte Oase-planen og sætte den på dagsordenen. Det kan være et kort vindue af muligheder, hvor situationen kan ændres. Så jeg opfordrer jer alle til at støtte det, og vi vil diskutere det under hele dette opkald.

Andre emner, som er relevante, er naturligvis, at vi ved, at det transatlantiske systems virkelige akilleshæl er det transatlantiske systems forestående konkurs. Og præsident Trump har i sin tale i Davos valgt at tackle det på sin måde, Trump-måden, ved at opfordre hele verden til bare at investere i USA, nyde godt af de største skattelettelser, man kan få nogen steder, have de billigste energipriser. Og hvis I ikke gør det, vil I blive udsat for massive toldsatser, og billioner af dollars vil blive skubbet ind i det amerikanske statsbudgets kasse på denne måde, siger Trump. Han roste

saudierne for, at de allerede havde lovet at investere 600 milliarder dollars i USA, og bad dem om at opgradere det til 1 billion dollars. Så han har allerede annonceret 25 % told mod Canada og Mexico. Han har endnu ikke sagt noget i forhold til EU.

Jeg kan kun sige, at toldpolitikken er et meget, meget problematisk værktøj. Den tyske industri er f.eks. allerede påvirket af deres investeringer i Mexico, hvor de producerer biler og andre ting til det amerikanske marked. Så hvis der nu også gennemføres told i forhold til EU, kan det være ødelæggende for Europa. Og det kan føre til en kortsigtet fordel for USA, men det vil helt sikkert forværre forholdene på den internationale scene, fordi toldsatser er værdifulde, hvis de beskytter et nyt land, men ikke som et politisk middel blandt verdens store økonomier. Det vil vise sig, og det kræver, at vi griber ind.

Udenrigsminister Rubio har meddelt, at hans første rejse går til Panama, hvor han naturligvis vil diskutere Panamakanalen og kinesernes rolle, ikke kun i Panama, men i hele Latinamerika. Vi har hele tiden sagt, at Latinamerikas problemer bedst kan løses, hvis USA og Kina arbejder sammen, f.eks. i projekter som den bi-oceaniske jernbane, og ikke ved at fortsætte den politik, hvor Biden-regeringen truede de latinamerikanske lande med at afbryde forbindelserne til Kina. Det må vi også vente og se.

Situationen med EU er ellers den, at EU helt klart er ved at flippe ud. Alle pro-atlantikerne er i oprør, men de centrifugale tendenser i EU er der. Den pro-atlantiske fraktion opfordrer nu til militarisering for at kompensere for det, som USA ikke investerer i våben og tropper osv. Det er meget dårligt for Tyskland. Vi har en kanslerkandidat fra CDU, som fører i meningsmålingerne, Friedrich Merz, som i sin tale i Davos sagde, at det ikke er noget problem, hvis Trump vil have os til at investere mere i USA eller købe flere produkter fra USA. Vi kan købe flere våben, vi kan købe mere LNG-gas –

den gas er fem gange så dyr som i USA. Med andre ord vil det ruinere Europa og Tyskland. Så var han naturligvis chef for den europæiske bestyrelse i BlackRock, før han genoptog sin karriere i CDU. Der er en video af Kennedy Jr. om BlackRock. Jeg kan kun råde jer alle til ikke bare at se denne video, men at give den den bredest mulige distribution. Den er fremragende. Det, Kennedy gør i den video, er at vise præcis, hvordan BlackRock-strukturen står bag krigene; hvordan de ejer alle de militærindustrielle firmaer, våbenproducenterne, hvordan de virkelig står bag Wall Street-systemet som sådan; og også, hvordan de allerede er klar til at springe ind i genopbygningen af Ukraine. Hvis denne Merz blev kansler, tror jeg, det ville være det værste resultat, fordi han ønsker at sende de tyske Taurus-missiler til Ukraine, selvom USA nu regeres af en anden præsident. Så det bedste ville være, hvis Trump ændrede dynamikken i de fire uger, før vi har det tyske valg den 23. februar; for det er ikke skrevet i sten, at Friedrich Merz skal blive den nye kansler, hvilket jeg tror ville være meget dårligt.

EU er i en tilstand af total uorden. Det er ikke uden fare: For i Slovakiet har premierminister Robert Fico – der som bekendt blev udsat for et mordforsøg, hvor han beskyldte udenlandske kræfter for at stå bag. Nu indkaldte han for to dage siden det slovakiske sikkerhedsråd til et krisemøde og sagde, at der er en umiddelbar trussel om at vælte den slovakiske regering, og at udenlandske agenter og eksperter allerede er i landet. Så det skal man holde øje med. Også det faktum, at EU's såkaldte udenrigsminister er Kaja Kallas fra Estland, og hun er den værste høg, du nogensinde har hørt om; hun er værre end von der Leyen, værre end nogen anden. Hun render rundt og siger, at Rusland er en eksistentiel trussel mod EU, hvilket fik lederen af Patriotpartiet i Frankrig til at kalde hende en skør person. Det kan jeg ikke modsige hende i.

Til sidst vil Trump tage til Los Angeles og se på resultatet

af brandene. Der skal man lægge mærke til én ting: Disse brande er tydeligvis ikke en naturkatastrofe. Trump bemærkede selv, at vandforsyningen var blokeret, hvilket ville have genopfyldt reservoirene, så brandvæsenet kunne slukke flammerne. Men i højere grad er det resultatet af, at NAWAPA (North American Water and Power Alliance) ikke blev bygget i 1960'erne. Det ville have bragt vand ned fra den nordvestlige del af kontinentet fra Mackenzie og Alaska River Basins. Og med tiden ville det have ført til udvikling af vegetation, regionale vejrsystemer og mere regn. Dybest set ville de ekstreme vejrmonstre ikke have udviklet sig; man ville have haft en forbedring af tørkerne og ørkenvindene, herunder Santa Ana-vindene. I denne sammenhæng vil jeg gerne understrege, at både præsident John F. Kennedy og hans bror Robert Kennedy i 1960'erne gik ind for at bygge dette NAWAPA-projekt. Det faktum, at de blev myrdet, har helt sikkert bidraget til det resultat, vi har set med disse brande. Så man kan sige, at der med disse mord er noget, der hedder naturlov, og at hvis man ikke stopper det og afslører mørklægningen, så er der en kraft, der hedder naturlov, der virker. Jeg tror, at brandene i Californien er en afspejling af en sådan naturlov.

Så endnu en grund til at se frem til offentliggørelsen af disse filer, og jeg vil gerne sige, at verden naturligvis er i en helt anden situation end for en uge siden. Det er meget lovende, men det er også stadig muligt, at mange ting kan gå galt. Derfor er vores fokus på løsninger, Oase-planen og mere generelt, at vi absolut er nødt til at overvinde geopolitik og gå over til et nyt paradigme for samarbejde mellem landene i Vesten og landene i det Globale Syd i skabelsen af en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til interesserne i hvert eneste land på planeten. Jeg tror ikke, at fred i verden vil blive opnået uden den betingelse. Jeg vil gerne takke jer.

Bemærkninger under diskussionen:

Jeg tror, at den ene ting, man virkelig skal forstå, er, at

denne Oase-plan efter min mening kun vil fungere, hvis de store strategiske parametre ændres. De er ved at ændre sig. Som briterne sagde siden Sykes-Picot, har hele regionen altid været et cockpit for geopolitisk manipulation, det store spil, som Brzezinski talte om. Så derfor har alle de beslutninger, der er truffet på jorden, altid haft den strategiske baggrund. Jeg er helt sikker på, at den eneste sikre måde, hvorpå Oase-planen kan realiseres, er, hvis stormagterne bliver enige om det. Men det er et potentiale, som nok aldrig har været så tæt på som lige nu, for da præsident Trump ringede til præsident Xi Jinping, diskuterede de, og Trump sagde, at hvis USA og Kina arbejder sammen, kan vi løse alle problemer på planeten. Jeg er helt sikker på, at det er sandt, at det kan lade sig gøre. Og hvis der er et forsøg på at anvende det princip i Mellemøsten, skal det være nu. Jeg tror, at Kina har potentiale til at arbejde sammen med USA om at yde teknisk bistand – vi havde en konference på Schiller Instituttet i begyndelsen af december, hvor det spørgsmål blev diskuteret, og en af de eksperter, der talte om det, var professor Zhang Weiwei fra Fudan University. På den konference sagde han, at Kina har midlerne til at gennemføre Oase-planen.

Der er andre kinesiske forskere som Ding Yifan, der har skrevet en hel bog om kinesiske udviklingsplaner, herunder omdannelsen af en stor ørken i det nordøstlige Kina, hvor der absolut intet var før; det var ørken, det var fattigdom. Ved hjælp af moderne metoder til at skabe nyt vand var Kina i stand til at overrisle et område på størrelse med Tyskland! Hvor der før var ørken, er der nu skove og landbrug, turisme. De fattige bønder er blevet rige landmænd, og der er generel velstand. Så Kina har tilbudt at hjælpe i andre regioner i denne store ørken, som strækker sig fra Afrikas Atlanterhavskyst, hele vejen gennem Sahel-zonen, Sahara, til den saudiske halvø og hele vejen til Iran, ind i Kina og nordpå: Hele dette gigantiske ørkenbælte, som vokser lige nu, kan vendes med moderne teknologiske midler.

Jeg ville virkelig se det som en utrolig chance, hvis der blev indgået en aftale mellem USA og Kina – og så kan andre lande også komme i spil. Er det virkelig i Israels interesse at blive ved med at producere fjender, generation efter generation; især efter den seneste udvikling er der mange eksperter, der har udtrykt bekymring for, at dette kan være begyndelsen på enden for Israel. For hvis du får så mange mennesker omkring dit territorium til at begynde at hade dig endda mere end før, bør dette betragtes som en massiv sikkerhedstrussel mod Israel. På den anden side, hvis alle naboerne – Golfstaterne, som har enorme midler; Saudi-Arabien, Emiraterne, Qatar, nogle af de mindre stater, de har alle en interesse i, at denne region bliver rig og velstående. Når man begynder at overrisle regionen og gøre den til et nyt grønt land – et nyt grønt land behøver ikke kun at være i Grønland, for Grønland blev kun kaldt Grønland, fordi der var en tid, hvor der var en masse vækst, fordi vejrcyklussen havde skabt varmere vejr. I dette tilfælde kunne det blive et grønt land som følge af menneskelig indgriben.

Så jeg tror, at potentialet er der. Jeg tror, at nabolandene enten har potentialet til at hjælpe, eller at de selv er i stor nød – som Syrien, som Yemen, som Irak, som Afghanistan. Stormagter som Iran, Indien, Rusland og Kina har alle en interesse i, at denne region bliver fredelig. Ingen har interesse i, at det forbliver en kilde til terrorisme og ustabilitet, bortset fra de kræfter i verden, der stadig tror, at de kan manipulere gennem geopolitiske spil, som har været deres specialitet i årtier eller århundreder. Jeg tror, det er et enormt potentiale. Det er derfor, vi har opfordret til en omfattende mobilisering: Vi ønsker at generere udtalelser, vi ønsker, at folk skal diskutere det. Vi vil have folk til at sige: »Ja, det er den løsning, vi vil støtte.« Jeg tror, at vi på nuværende tidspunkt kan påvirke klimaet fuldstændigt, så det sker...

[Senere i diskussionen]: Jeg tror, at hvis alle de redigerede

steder og så videre bliver offentliggjort, så tror jeg, at det vil føre til sandheden, for når man forsøger at beskrive en historisk begivenhed af sådanne dimensioner, så længe man befinder sig i journalistikkens og historikernes verden uden dokumentation, så sammenligner jeg det med Seymour Hershs historie om sabotagen af Nord Stream. Han lavede en undersøgelse, som jeg tror viser sig at være ret tæt på den egentlige sandhed. På samme måde tror jeg, at Oliver Stones film om John F. Kennedy, ud fra alt det, der er offentliggjort, nok er den nærmeste tilnærmelse til det, der faktisk skete. Hvis man ser historisk på det, så var det paradigmeskifte, der skete i amerikansk politik, ikke kun med mordet på Kennedy, men især med Warren-kommissionens mørklægning, den absolutte ændring mellem USA som republik og Kennedy som en ung, håbefuldst præsidet, der havde en enorm vision om, hvad der skulle gøres i verden. Og hvis man så ser på, hvad der skete bagefter med hensyn til overtagelsen af den dybe stat, hvis man vil kalde det det – så er det som nat og dag.

I anledning af 50-året for opførelsen af Mozarts *Requiem* gjorde vi det i katedralen i Boston, 50 år efter at den faktiske opførelse fandt sted. Det blev dirigeret af Schillers orkester og kor; det er smukt, og du kan stadig se det online på vores hjemmeside. Men vi blandede det med klip fra Kennedys taler, og hvis man lytter til disse ord, var de så helt anderledes end noget andet fra præsidenterne siden. Forhåbentlig vil præsident Trump finde tilbage til den form for optimisme. Men det, vi ser, er ikke bare en forbrydelse og et cover-up, men vi ser et kup mod selve ideen om Amerika som en republik, som Kennedy nok var den sidste repræsentant for, på trods af nogle af hans mangler. Jeg tror, at hvis man lytter til, hvad han havde at byde på, så var det et helt andet Amerika. Det var det Amerika, som folk i hele verden *elskede*. Se, hvad der er sket med den måde, folk ser på USA i dag.

Så jeg tror, at det, der er på spil her, er noget meget større end mordet som sådan. Det er hele forvandlingen af USA fra et håbefuldt land til et land, som er blevet frygtet og næsten hadet af mange lande, mange mennesker i verden. Så ved at afdække det, tror jeg, at det har en enorm chance for at rette op på meget og sætte Amerika tilbage på det grundlag, det blev sat på, da den amerikanske revolution skabte et vandskel, da Amerika førte den første antikoloniale krig mod det Britiske Imperium. Jeg tror, det vil gøre det muligt for USA at slutte sig til den Globale Majoritets antikoloniale kamp, fordi det er som en katarsis: Det er som at befri USA for alle de dårlige ting, der er sket i mellemtiden. Det er min opfattelse...

[Svar på et andet spørgsmål] Jeg tror, at den bedste vinkel til at løse det problem er, at Trump-administrationen tydeligvis består af mange forskellige typer personer. Man kan diskutere med Kennedy Jr. om fordelene ved hans vaccinationspolitik og så videre. Men se på den video, han lavede om BlackRock. Som jeg sagde tidligere, er denne video en bombe. Hvis man vil gøre op med USA's karakter af imperium, kolonialistisk udbytter og alt muligt andet, så lad os håbe, at dette budskab fra Kennedy – som trods alt er minister i regeringen. Det er det problem, der skal afhjælpes, for vi befinder os i et hav af forandringer i international politik, hvor den Globale Majoritet – det er 85 % af menneskearten – i form af BRIKS, SCO, ASEAN, Den Afrikanske Union, Den Eurasiske Økonomiske Union og mange andre lignende organisationer, de bevæger sig lige nu i retning af et verdenssystem med suverænitet: hvor hvert land respekterer suveræniteten og forpligter sig til ikke at blande sig i de andres indre anliggender og til at respektere de forskellige sociale systemer i overensstemmelse med de fem principper for fredelig sameksistens. Jeg tror, det er en model for international politik, som vil blive mere og mere attraktiv. Hvis visse ting bliver rettet, og hvis USA ønsker at være en del af den, ville det være fantastisk. Det er ikke i modstrid med den.

Så jeg tror, at nøglespørgsmålet er, hvad Trump vil gøre i forhold til Biden-regeringens og mange tidligere regeringers ønske om, at USA forbliver verdens eneste hersker med unipolær kontrol over verden, hvilket går hånd i hånd med BlackRock og det militærindustrielle kompleks? Eller bliver USA med Trump et land blandt mange ligeværdige lande, større, fint nok; det er der ingen, der vil benægte. Men vil USA gå i retning af det, der sker i øjeblikket med hensyn til de tektoniske forandringer i verden? Derfor synes jeg, at Kennedys video er helt afgørende, fordi den sætter fingeren på det problem, som skal løses....

[Lidt senere igen]: Jeg er enig med Larry [Wilkerson]. Oreshnik-missilet har lagt spørgsmålet på bordet om, at der er et alternativ til simpel våbenkontrol, og det er, at man med metoden for videnskabeligt og teknologisk fremskridt til sidst kan finde måder at gøre atomvåben forældede på. Oreshnik er et stort skridt i den retning, fordi den sætter kraften i et konventionelt våben på lige fod med atomvåben, og der er i øjeblikket ikke noget forsvar mod det. Så jeg tror, at det åbner vejen – det er ikke det endelige svar – men jeg tror, at det gør spørgsmålet aktuelt, fordi våbenkontrol ikke fungerer. Jeg ved, at det var en stor debat omkring SDI på det tidspunkt. Mange mennesker var imod SDI med det argument, at det var en trussel mod våbenkontrol. Men hvis man ser på alle våbenkontrolaftalerne, så er de alle sammen væk; ingen af dem eksisterer længere. Medmindre der sker en større ændring, hænger fornyelsen af den nye START-aftale også meget i luften. Men tanken om, at de store atommagter kunne samle deres visdom og sammen undersøge måder at gøre atomvåben forældede på og fjerne det damoklessværd, der hænger over hovedet på den menneskelige befolkning, udelukker jeg ikke muligheden for, at det kommer ind i diskussionen. Jeg tror, det er en meget mere lovende vej end våbenkontrol, især med den fuldstændige mangel på tillid, der eksisterer på nuværende tidspunkt. Men jeg synes, det er en meget interessant vej...

Afsluttende bemærkninger:

Jeg ville næsten have svaret på det sidste spørgsmål på samme måde som dig (Dennis Speed), fordi »googling« er blevet et verbum – »at google«. Det er latterligt. Under alle omstændigheder, hvis man begynder at se på, hvor meget den narrative kontrol er en faktor i det, der kommer ud om den ene og den anden styrke, er det forbløffende.

Jeg vil gerne svare hr. Lenkait (jeg håber, jeg udtaler navnet rigtigt): Pointen er, at historie ikke er histomat og ikke diamat (det er de tyske kortformer for historisk materialisme og dialektisk materialisme), fordi det ikke er en deterministisk proces. Men når man befinder sig i en periode som den nuværende, hvor et system på 500 år er ved at være slut, så er det en hel æra, der er ved at være slut: Det er ikke kun efterkrigsordenen, det er ikke kun post-koldkrigsordenen, som smuldrer, og nye udviklinger finder sted. Det er bogstaveligt talt en æra! Og jeg har gentagne gange sagt – og jo længere denne proces varer, jo mere overbevist bliver jeg om, at jeg har fuldstændig ret – at den aksiomatiske ændring i, hvad folk tror og tænker mellem det gamle system, den gamle æra og den nye æra, som vi er på vej ind i, er lige så forskellig som ændringen fra middelalderen til den moderne tid. Eller, hvis du vil se konkret på det, fra hvad folk troede på i det 14. århundrede med den sorte død, overtro, hekseri og det helt, helt anderledes billede af mennesket og opfattelsen af universet i den gyldne renæssance i Italien, og hvad der fulgte bagefter. Med andre ord havde folk i middelalderen ingen fornemmelse for videnskab, de havde ingen fornemmelse for viden. De troede på skolastikken, på peripatetiske læresætninger, på det rene sludder og vrøvl. Hvor mange engle kan sidde på et knappenålshoved? Den slags latterlige debatter. Og så med ankomsten af den nye æra, den gyldne renæssance i Italien, havde du pludselig videnskab, du havde individets rolle som afgørende i udformningen af historien: Det var en helt grundlæggende ændring i den måde,

folk tænker på.

Og jeg er helt sikker på, at det, vi oplever lige nu, er en slags fødselsveer for det nye system, der er ved at opstå. Det gamle system har stadig greb om mange mennesker, men den nye tænkning er ved at bryde igennem: Det bliver en æra med rationalitet, med meget mindre had og meget mere kærlighed, hvis man forstår kærlighed i betydningen Westfalske Fred, at kærlighed kommer til udtryk som at arbejde for den andens interesser som grundlag for fred, og det kan jeg se ske.

Så vær venlig at have et åbent sind. For vi oplever lige nu en af de mest spændende transformationer i historien, nogensinde i historiens lange bue, og vi bør tænke på, hvordan vi er nødt til at forme dette. For et par dage siden havde jeg en fascinerende dialog med oberst Wilkerson. Han kom med et meget interessant forslag i løbet af diskussionen. På spørgsmålet om, hvad vi skal gøre med atomvåben, og hvordan vi får kontrol over det, sagde han: »Måske skulle vi bare tage alle de ni atommagter med til et møde i Genève og diskutere en ny måde at gribe det an på, hvordan vi kan eliminere den fare, der kommer fra disse våben.« Han sagde: »Ni, inklusive Israel. Israel indrømmer ikke, at de har atomvåben, men hele verden ved, at de har det.« Hvis der lige nu er en sådan bevægelse for virkelig at slippe af med atomvåben, fordi vi har indset, hvor farligt tæt vi kom på udslettelsen af den menneskelige art, udelukker jeg ikke muligheden for, at det kan lade sig gøre, fordi historie som sagt ikke er historisk materialisme, men individets rolle – især i sådanne utrolige transformationer: Det er det øjeblik, hvor ideer betyder noget. Man har perioder, hvor der i lang tid ikke kan ændres noget, alt synes at være skrevet i sten, i cement. Men så kommer en af de helt utrolige forandringer, og pludselig betyder ideer noget. Det er ideer, der kan forme historien.

Det er derfor, jeg siger, at hvis vi i Vesten vil være en positiv del af den nye verdensorden, der er ved at opstå, må vi skille os af med alt det dekadente kulturelle affald, som

vi har akkumuleret i de seneste årtier. Og vi må vende tilbage til de bedste traditioner, vi havde i Tyskland, Italien, Frankrig og USA, og hente styrke i de bedste traditioner og definere fremtiden ud fra det synspunkt. Ligesom asiaterne gør, ligesom afrikanerne i stigende grad gør. Og så har vi en positiv fremtid.

Så tænk ikke lineært i et øjeblik med så store forandringer som nu. Men vær åben for *virkelig* store idéer. Den bedste kilde er at tage alle de bedste tænkere fra fortiden – fra Platon, Konfucius, Leibniz og mange, mange andre – og så styrke dit sind med disse ideer og derefter komme med nye ideer til fremtiden. Det er det, vi skal gøre meget hurtigt: Bevæge os konkret med Oase-planen for at gøre det til vores tids momentum, og jeg tror, vi kan skabe et mirakel. [hzl/dns] [ssu]

Helga Zepp-LaRouche til Den Internationale Fredskoalition møde #85 den 17. januar 2025: Et bemærkelsesværdigt skift er på vej

Ikke korrekturlæst

17. januar 2025 (EIRNS) - {Det følgende er åbningsbemærkningerne, noget af dialogen og de afsluttende bemærkninger fra Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche ved den Internationale Fredskoalitions 85. møde i træk, fredag den 17. januar 2025.}

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er det 85. møde i Den Internationale Fredskoalition. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg er ordstyrer i dag sammen med Dennis Small og Dennis Speed.

Jeg vil gerne minde alle om, hvorfor vi skabte dette forum, for helt ærligt har fredsbevægelsen været meget dysfunktionel, og vi er nødt til at bringe alle fredsorganisationer og ledere i verden sammen, hvis vi skal opnå ægte fred. Bringe folk sammen på tværs af deres ideologier for at bryde igennem de forskellige forskelle, folk har, og have disse vanskelige diskussioner for at nå målet om at skabe fred i verden. Der burde ikke finde folkedrab sted, der burde ikke være endeløse krige. Disse ting er menneskeskabte, og vi kan løse dem gennem vores egen indgriben.

Tak til alle for at være med. Vi starter med en række talere, som er en meget spændende diskussion i dag. Som folk ved, er der blevet forhandlet en våbenhvile på plads mellem Israel og Palæstina. Det er vigtigt, og der er mange ting, vi skal diskutere med hensyn til de næste skridt, der skal tages, for der er meget mere, vi skal gøre. Vi vil have en række diskussioner om det i dag.

Med det vil jeg overlade det til Helga Zepp-LaRouche at åbne. Hun er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til jer alle sammen. Det er et bemærkelsesværdigt skift, der er på vej. Nyheden var, at de sidste problemer i våbenhvileaftalen mellem Hamas og Israel faktisk blev løst i løbet af natten, i det mindste til en vis grad. Der er stadig mange problemer, der skal løses. Men det ser ud til, at Smotrich er gået med til at blive i regeringen. Han er imod aftalen, men han blev i regeringen. Ben Gvir er imod den, og han forlod den. Men det er ikke nok til at vælte Netanyahu-regeringens koalition. Jeg synes bestemt, det er et

meget vigtigt skridt i den rigtige retning.

Endda den tyske SWP-repræsentant – det er en tysk tænketank i Berlin – en kvinde sagde i dag i radioen, at dette er en aftale, som var klar allerede i maj sidste år, men det krævede åbenbart, at Trumps team greb ind for at lægge pres på Netanyahu for at få den igennem. Det er utroligt, for det bekræfter fuldstændig, hvad vi hele tiden har sagt, nemlig at alle disse rædsler ikke ville have været mulige uden Biden-administrationens samtykke. Jeg tror, det vil få et efterspil, men bortset fra det vil den endelige afstemning finde sted i morgen. Indtil videre har IDF dræbt dusinvis af palæstinensere, mens våbenhvilen angiveligt blev aftalt. Når præsident Trump kommer til Det Hvide Hus på mandag, er der naturligvis en chance for, at det kan løse situationen. Jeg synes, at det faktum, at han holdt sit ord om, at han ville have denne aftale, før han kom ind i Det Hvide Hus, og at det nu sker, viser en vis beslutsomhed. Og måske kan den video, som Trump havde lagt på sin X-konto med Jeffrey Sachs, der beskyldte Netanyahu for de forbrydelser, han talte om, have været et yderligere pres.

Men i betragtning af, at situationen er helt forfærdelig, og ifølge Aida Touma-Suleiman, som er Knesset-medlem med palæstinensiske rødder, sagde hun stort set før, at alle partier i koalitionen er for den totale udrensning af Gaza og er for at fortsætte operationen på Vestbredden. Så det er stadig et helt gigantisk arbejde, som jeg mener kræver de internationale fredskræfter, den Internationale Fredskoalition, men også alle andre, for at sikre, at der kan opnås en reel løsning på krisen. Efter min og mange andres mening kræver det en øjeblikkelig anerkendelse af en palæstinensisk stat, og den stat kan naturligvis ikke fungere, hvis der ikke sker en øjeblikkelig genopbygning af Gaza, som er fuldstændig jævnet med jorden; men det kræver en reel fredsorden i hele regionen, hvilket vi har sørget for med Oase-planen. Hvis vi på en eller anden måde kunne opmuntre

Trump-administrationen til virkelig at gå ind i en reel fredsofbygning ved at få landene i Mellemøsten til at gå sammen om at gennemføre oase-planen, så har det et reelt potentiale til at løse situationen.

Samme dag, i dag, er Irans præsident Pezeshkian i Moskva, hvor han underskriver en strategisk aftale med Rusland, med Putin. Det er naturligvis også en ny faktor i situationen. Så det er meget lovende, men jeg tror stadig, at det kræver en enorm ændring i situationen, i betragtning af situationen i Syrien, i betragtning af spændingerne mellem Tyrkiet og Israel, i betragtning af den generelle ødelæggelse af regionen på grund af de meningsløse krige i de sidste årtier. Så jeg synes, det er meget lovende.

Situationen i Ukraine, som er det andet store område, kan man forvente, at de meget forsigtige tegn på en diskussion, som meget snart kan starte mellem Putin og præsident Trump, også kan bringe situationen frem til en løsning. Vi skal dog være meget opmærksomme på, at briterne forsøger at anspore til vedvarende optrapning, hvilket blev demonstreret af premierminister Keir Starmer's pludselige besøg i Kiev i går. Det var det første besøg, siden han tiltrådte, og han foreslog straks en 100-årig traktat mellem Ukraine og Storbritannien. Så vidt jeg ved, er valgperioden i Storbritannien fire år, så hvordan han kan love en 100-årig traktat, overgår virkelig min forstand. Hvis man da ikke tænker på, at der allerede tidligere var folk, der tænkte på et 1000-årigt rige; og det gik som bekendt ikke så godt. Men det er klart, at høgefractionen har til hensigt at holde denne konflikt i kog, som det blev demonstreret på det sidste møde i Ramstein, hvor de forskellige NATO-lande delte sig op i grupper på to; hver især lovede de, at de ville overtage nogle af de områder, som de tror, vil blive forladt af USA, når Trump kommer ind i administrationen. Starmer lovede også utrolige 40 millioner pund til genopbygningen af Ukraine. Man kan anslå, at det er et trecifret milliardbeløb, der er brug for, og BlackRock har

allerede positioneret sig rigtig godt til at overtage det, der skal overtages. Så den situation kræver også en ændring.

Det andet centrale spørgsmål om, hvad Trump vil gøre – jeg mener, der er mange ting, som stammer fra tidligere regeringer, herunder hans egen, men også Bidens regering, som er USA's strategiske holdning. Der er dette program for modernisering af atomarsenalet, som er i gang lige nu. Det omfatter hele 5000 atomare sprænghoveder, 400 ICBM'er, 1000 ballistiske missiler på ubåde og alle sprænghovederne på luftbaserne i USA og i udlandet, som alle skal moderniseres i løbet af de næste ti år. Ifølge estimatet fra Congressional Budget Office fra 2017 vil det koste 1,2 billioner dollars. Og ifølge Nuclear Posture Review, USA's ret til under ekstreme forhold, når USA's vitale interesser er truet, bevarer de retten til forebyggende at bruge atomvåben; og de nægter at underskrive nogen aftale om ikke-førstebrug. Spørgsmålet er nu, om Trump vil ændre det? Det er ekstremt vigtigt, for hvis man husker det, så foretog præsident Biden i marts denne ændring, som vi først fandt ud af fra {New York Times} i august; den såkaldte OPlan 8010-12, som definerer Rusland, Kina, Nordkorea og Iran som fjender. Biden havde dybest set sagt, at USA skal forberede sig – og NATO med det – på at indlede en konfrontation mod alle disse på samme tid. Og de nye B61-12 atomare sprænghoveder skal erstatte de gamle B61-bombefly. Disse nye våben har deres egen målretningsenhed, og de har stealth-teknologi. Så det betyder, at den russiske rekognoscering kun kan genkende dem, hvis overhovedet, i sidste øjeblik, hvilket er for sent. Så det øger risikoen for en fejl i angrebet.

Når den nye START-aftale nu ikke har nogen opfølgning – den udløber om cirka et år – vil det så føre til et nyt enormt kapløb om atomvåben? Vil det fjendtlige forhold blive vedvarende, selvom disse umiddelbare krisepunkter bliver løst eller i det mindste beroliget? Jeg tror, det kræver et meget mere grundlæggende skift. Vi fra IPC, i hvert fald jeg og

nogle af mine samarbejdspartnere, har hele tiden sagt, at for at få ægte fred er det ikke nok at stoppe krigene og de regionale krige. Vi er nødt til at overvinde den grundlæggende antagonisme i geopolitikken. Geopolitik er et levn fra fortiden; den forårsagede to verdenskrige i det 20. århundrede, og den skal absolut væk, hvis verden skal være sikker. Det betyder, at de vestlige lande må holde op med at tro, at der vil blive krig mellem USA og Kina; der vil ske en afkobling, en risikoaflastning. Alle disse ting er en del af denne geopolitiske tankegang. Vi er nødt til at flytte verden til et nyt paradigme, hvor de vestlige lande samarbejder med den Globale Majoritet i deres bestræbelser på at overvinde virkningerne af 500 års kolonialisme.

Vi er nødt til at samarbejde om at overvinde fattigdommen, så de mennesker, der nu flygter som migranter fra Latinamerika, Afrika og Mellempøsten, får et incitament til at samarbejde om at opbygge deres egne økonomier. Hvis vi kunne få de vestlige lande til at samarbejde med organisationer som BRIKS om det projekt, ville vi løse migrantproblemet på den eneste menneskelige måde, det kan løses på; og et sådant samarbejde kunne være grundlaget for en fredelig verdensorden, en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til hvert enkelt lands interesser. Jeg tror, at det, der absolut skal følge med, hvis det skal lykkes, er, at vi har påtrængende brug for en kulturel renæssance i Vesten. For under doktrinen om neoliberale værdier har vi ladet de bedste traditioner i vores respektive lande gå i glemmebogen og blive trådt under fode. Vi er nødt til at genoplive de bedste klassiske perioder i Europa, ånden fra den amerikanske revolution og den antikoloniale kamp mod det Britiske Imperium. Vi må virkelig sætte verdenssamfundet på traditionen for det bedste, som menneskeheden nogensinde har frembragt i hver nation, i hver civilisation; og så have en dialog mellem civilisationer blandt dem. Det, sammen med en økonomisk genopbygning, er grundlaget for fred.

Jeg synes, det er et vidunderligt perspektiv, og jeg tror, at hvis folk synes, det er en utopisk opfattelse, så overser de, hvad der allerede foregår i det Globale Syd, hvor de asiatiske lande stolt ser på deres 5000-årige historie, eller 3000 eller 4000 år, og de tager styrken ud af den kulturarv til at definere en positiv vision for fremtiden. Jeg tror, at vi i Vesten er nødt til at gøre fuldstændig det samme, og så samarbejde om kriseprogrammer for atomar fusionsenergi, om international rumforskning og -udvikling. Så kan vi opbygge fred, ikke kun på planeten, men også udenfor. Det vil jeg gerne slutte af med. Jeg tror, vi befinder os i en af de situationer, hvor det er tid til at justere politikken og gå i en meget mere positiv retning. Det var det, jeg ville sige.

Bemærkninger under diskussionen:

ZEPP-LAROUICHE: Jeg kan kun dele din bekymring for, at situationen er en håbefuldst pause, men hvis vi hviler på laurbærrene, tror jeg, at potentialet for, at det kan gå helt galt, er til stede. Så jeg vil bare sige, at det nu efter min mening er det øjeblik, hvor vi alle bør skubbe på Oase-planen, fordi Trump har sagt om sig selv mange gange, at han er en bygherre, og han forstår noget om byggeri. Han ønsker at få gang i USA's økonomi. Måske hvis vi alle arbejdede sammen om at overbevise ham om at fremme Oase-planen og også tale med alle nabolandene Israel og Palæstina og lægge frem, hvad vi forsøger at gøre med vores konferencer om Oase-planen og de videoer, vi har lavet. Måske ville det inspirere de forskellige ledere i regionen. For eksempel er Saudi-Arabien ved at bygge et skisportssted i ørkenen. Jeg tror, temperaturen er op til 40-50 grader, men de bygger et skisportssted, så folk kan stå på ski der. Det koster enormt mange penge, og jeg tror, at hvis man tænkte på at bygge Oase-planen og give gratis nyt vand til alle landene i regionen, så en kilde til konflikt ville forsvinde – nemlig manglen på vand – så kunne det inspirere den unge generation af

palæstinensere, de forskellige arabiske lande, Tyrkiet, Syrien, Irak, Afghanistan, hele regionen. Jeg mener, at vi virkelig bør lægge dette udviklingsperspektiv massivt på bordet, for jeg tror helt ærligt, at der er andre muligheder end en ny global strategisk sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som involverer alle lande på planeten, hvilket jeg mener, er den vej, vi skal gå. Jeg tror, at for Mellempøsten er Oase-planen lige nu den eneste ting, der kan ændre dynamikken. Så jeg vil foreslå, at vi måske diskuterer det i løbet af denne session i IPC, og hvis folk er enige, kan vi måske også lave en mobilisering ud af det.

SCOTT RITTER: Hør her, jeg er åben for at arbejde sammen med alle, der på ansvarlig vis og med oprigtige hensigter søger et fredeligt resultat. Oase-planen bør udvikles yderligere og få en chance. Så betragt mig som et redskab i din værktøjskasse, og jeg vil hjælpe dig på enhver måde, jeg kan.

LARRY WILKERSON: Jeg vil sige det samme. Jeg tror, at det saudiske skisportssted er lidt ligesom laksefiskeri i Yemen, hvis du husker den film og den bog. Det er penge, der tilfredsstiller nogle prælater og nogle højtstående kongelige, men det gør ikke noget for regionen og endda i sidste ende for Saudi-Arabien.

Du har ret i at sætte fingeren på vand. Vand er kritisk i den region. Og en af grundene til, at man til dels kan forstå, hvad Israel har gjort med hensyn til Libanon og andre steder, er deres søgen efter vand. Det vil blive faktisk endnu mere kritisk, efterhånden som klimaforandringerne skaber mere ravage. Så ja, det ville jeg absolut gå ind for.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg vil foreslå, at vi i diskussionsperioden tænker over måder ... Jeg mener, vi har haft to konferencer om Oase-planen med topambassadører fra Palæstina, fra Sydafrika og mange andre lande. De har alle forpligtet sig til at fremme denne idé. Så måske skulle vi genoptage kontakten med alle de mennesker, vi allerede har arbejdet sammen med om Oase-planen,

og virkelig forsøge at sætte den på dagsordenen. Det bedste ville være straks at indkalde til en konference i regionen og invitere alle lande til at deltage. Hvis vi alle arbejder hen imod det mål, kan vi måske nå det.

WILKERSON: Det lyder for mig som noget, der ville være lige noget for Donald Trump. Jeg prøver ikke at være morsom; jeg tror, det er den slags, han kan lide.

RITTER: Især hvis man sætter hans navn på det.

WILKERSON: Ja, Trumps oase-plan. Hvad pokker!

RITTER: Trump; vand.

BATTLE: Det bliver kæpestort!

WILKERSON: Han kunne bygge et hotel lige i midten af Oasen.

RITTER: Så er det nok. OK, jeg er nødt til at gå. Mange tak for invitationen. Det var en fornøjelse. Helga og Larry og Anastasia og Dennis og alle andre, lad os fortsætte med at arbejde for at gøre noget godt. Tusind tak skal I have.

WILKERSON: Tak. Jeg sætter pris på dine bemærkninger; jeg er også nødt til at løbe.

{Senere bemærkninger under diskussionen:}}

ZEPP-LAROUCHE: Jeg kan kun sige, at vi i Vesten er i et øjeblik, hvor vi forhåbentlig kan løse dette. Men i dag er vi stadig på vej mod diktatur, fordi en masse menneskelig stræben efter at tage spørgsmålet om det palæstinensiske folkemord op; i Tyskland kan man ikke engang sige det længere. Bare for at give dig et eksempel, så er alle i hele det Globale Syd klar over, at man i Vesten ikke længere har disse værdier, som man holder fast i – demokrati, menneskerettigheder, regelbaseret orden; det bliver alt sammen latterliggjort. Og det er ikke kun fra det Globale Syd, det er en diskussion i Europa, hvor mange lande fra Slovakiet, Ungarn, Georgien, Rumænien,

Bulgarien, Serbien, Kroatien, Østrig, Schweiz; folk er nu begyndt at diskutere, at det, som de såkaldte atlantister gør, er diktatur. Den tidligere præsident i Schweiz, som er konservativ, har lige sagt, at han havde en annonce på en side i {Neue Züricher Zeitung}, som er det førende dagblad i Schweiz. En annonce på en side, hvor han sagde, at det, der sker i Tyskland, er det, han kaldte »Stasi 2.0«. Der er mindre ytringsfrihed end i DDR i slutfasen.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at professoren fra London også indser, at dette ikke er en statisk ting. Det er en løbende kamp, hvor vi kæmper for, om vi vil bevare vores forfatningsmæssige værdier, eller om det vil blive en forfærdelig gentagelse af det, der skete i 1930'erne. Nu er det tid til at ændre det med den slags indgreb, som vi har sagt. Alle disse punkter er vigtige, men jeg synes ikke, at vi skal glemme de initiativer, der virkelig er game-changers med hensyn til systemiske ændringer, som f.eks. den Oase-plan, som jeg gerne vil love meget stærkt igen.

Afsluttende bemærkninger

Lad mig nævne et andet emne. Vi kæmper for at imødegå argumenterne fra modstanderne af Tulsi Gabbard og Kash Patel, fordi de repræsenterer håbet om, at disse netværk vil blive rensset ud. Tulsi Gabbard har tydeligvis under pres opgivet sin støtte til paragraf 702 i Foreign Intelligence Surveillance Act, som handler om uberettiget udspionering. Jeg er ikke ekspert i dette, og jeg vil ikke gå i dybden med det, men denne lov udviklede sig fra at være rettet mod udenlandske agentoperationer til bare at tale med udlændinge. Så med den nye FISA-lov, hvis du taler med mig eller en anden, taler med din tante i Schweiz eller din nevø i Grækenland, så kan FBI i henhold til den nuværende lov følge op på ikke bare den udlænding og dig selv, men fem eller seks andre opfølgninger. Med andre ord, hvis denne person har talt med den person, med

den person, med den person osv. Så jeg tror, det var dommer Napolitano, der i sin kommentar til Tulsi Gabbards kompromis – hvor hun tydeligvis kapitulerede under pres – beregnede, at med den lov når man op på den sjette grad af FBI's tilladelse til at udspørge folk, når man de 330 millioner amerikanere, længe før man har opbrugt den seksdobbelte. Jeg mener, det er et mareridt. Dette er tydeligvis en lov, som tillader udspionering af alle amerikanske borgere. Dommer Napolitano har en interessant artikel om det, som jeg synes, I skal læse, for det er selvfølgelig vigtigt, at Tulsi Gabbard kommer ind. Men jeg tror, vi skal sørge for, at nok mennesker virkelig udtrykker støtte til hende, så hun ikke kommer til at stå i midten af disse knusende elementer. Jeg ville bare nævne det, fordi det er en del af kampen.

Nu til den person, der lige har talt, Ellen, som sagde, at der ikke er nogen mening med den nye sikkerhedsarkitektur; det er ikke så håbløst. Hvad amerikanere og europæere generelt ikke ved, er, at verden allerede har ændret sig på måder, som de fleste mennesker ikke har nogen anelse om. Politikkerne, især efter afslutningen af den kolde krig, hvor man forsøgte at indføre en unipolar verden; Fukuyama kaldte det historiens afslutning. Hele politikken med NATO-udvidelse, regimeskift, farvede revolutioner, sanktioner, dollar som våben – alt dette fik et gigantisk tilbageslag. Det kan man ikke gøre over for flertallet af befolkningen, især ikke når de har et alternativ i form af Kina, som er blevet en økonomisk supermagt og hjælper mange af landene i Afrika, Asien og Latinamerika. Så denne nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur er allerede ved at opstå; det eneste, der åbenlyst mangler, er USA og for det meste de europæiske lande. Så det er ikke noget, der er et luftkastel; det er ved at ske. Langt de fleste mennesker er allerede i gang med at organisere sig på denne måde. For bare to uger siden blev Indonesien medlem af BRICS; det er stort. Indonesien vil snart være verdens tredjestørste økonomi. Dette er størstedelen af verdens befolkning. Bare fordi mainstream-medierne forhindrer folk i Vesten i at kende til dette på

nogen meningsfuld måde; man hører ikke om kinesisk kultur, indisk kultur, ikke ud fra det synspunkt, hvordan det ser ud indefra, hvis man er indfødt i disse nationer.

Jeg tror, at vi er nødt til at uddanne folk meget mere, for jeg tror, at vi er nået til slutningen af en æra, som jeg mener er lige så stor som ændringen fra middelalderen til moderne tid med den gyldne renæssance i Italien. Hvis man sammenligner de aksiomer, som folk tænkte i det 14. århundrede, med det, de tænkte i det 15. århundrede, er det som to forskellige universer. Jeg tror, vi står foran, eller faktisk midt i, en lignende eller endda større forandring. Der er ikke tid til at uddybe det nu, men jeg tror, at enten går vi fremad og når et nyt stadie i menneskehedens udvikling, eller også ødelægger vi hinanden. Jeg tror også, at vi står ved den korsvej.

Men vær optimistisk; meld dig ind i Schiller Instituttet, hvis du vil vide mere om den kulturelle renæssance, for vi er fast besluttet på at gøre det til et vigtigt punkt i diskussionen. Jeg tror, det er nøglen; at få en bedre kultur vil afgøre, hvordan vi tænker, og hvordan vi handler.

Ikke endnu et barn, ikke endnu et hospital.

**Den Internationale
Fredskoalitions møde #83,**

fredag den 3. januar 2025

Ikke korrekturlæst

[HZL] [AMB] [SSU]

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 83. møde i træk. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg vil være jeres ordstyrer i dag sammen med Dennis Small og Dennis Speed, som vil være ordstyrere sammen med mig. Vi oprettede dette forum for 83 uger siden for at forene fredsbevægelsen i hele verden, der som sagt har været meget dysfunktionel. Der har været en masse infiltration fra fjender mod fred for at gøre den dysfunktionel. Så vi ønskede at skabe denne mulighed for folk fra venstrefløj, højrefløj, alt derimellem, fra alle nationer; hvis du er for ægte fred, så er du velkommen her. Vi ønsker at koordinere vores aktiviteter rundt om i verden for at få den størst mulige effekt.

Så vi ved, at dette er en meget vigtig mission og et meget vigtigt mål, og ikke det nemmeste at gøre, men det vigtigste at gøre lige nu; især når vi står over for en atomar verdenskrig og et forfærdeligt folkemord, der udfolder sig i Gaza. Vi har samlet en række paneldeltagere, som i dag er meget specielle. Vi har Doctors Against Genocide, mange læger, der har været i Gaza, som vil slutte sig til os i dag og diskutere deres aktiviteter; men også et generelt overblik over, hvad der sker i verden politisk med hensyn til den politiske situation og krigssituationen.

Til at starte os i dag har vi Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition, til at sætte os i gang. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen, lad mig byde jer alle sammen velkommen. Jeg tror, at de fleste mennesker i verden er klar

over, at vi er ved at nå et beslutningspunkt, hvor der i dette år, som lige er startet for et par dage siden, efter al sandsynlighed vil komme et brudpunkt. Enten en frygtelig katastrofe i form af, at en af de to regionale krigskriser kan udvikle sig til en global krig – den fare er meget reel; men det kan også være, at der opstår et nyt paradigme, og at vores mobilisering lykkes med at katapultere menneskeheden ind i en mere human måde at forholde sig til hinanden på blandt verdens nationer. Begge muligheder er meget tæt på.

Jeg tror, at vi i 2025 helt sikkert vil opleve en opløsning af den globale orden, som den har eksisteret, især i de sidste 40 år, og det er den opfattelse, som Fyodor Lukyanov, der er chefredaktør for den russiske publikation {Global Affairs}, har. Jeg rapporterer det her, fordi jeg synes, det er en interessant vinkel at se verden fra. Han siger, at den periode, der startede for 40 år siden, da Gorbatsjov blev generalsekretær for Sovjetunionens Kommunistiske Parti, blev kombineret med Ruslands ønske om at åbne sig mod Vesten og blive en del af det. Og hele den periode er nu slut, og jeg tror, at det for mange opmærksomme iagttagere allerede stod klart, at der var sket et strategisk skift, da det historiske møde fandt sted mellem præsident Xi Jinping og præsident Putin den 4. februar 2022, hvor de indgik et dybt partnerskab mellem Rusland og Kina. Det, vi har set siden, er en acceleration af antallet af lande, der er blevet medlem af BRIKS, og som er i gang med at skabe et nyt økonomisk system. Desværre betragtes dette af nogle i Vesten som endnu en grund til at fremskynde krigshandlingerne.

Det er klart, at når præsident Trump snart er præsident i Det Hvide Hus, og han har proklameret »America First«, så løser det ikke problemet i sig selv. Måske for nogle mennesker i det republikanske parti, men helt sikkert ikke på verdensplan, for hvis alle vedtager sloganet »Mit land først, mig først«, så efterlader det stadig verdensordenen i uorden med mange multipolære, men geopolitisk modstridende nationer. Og det kan

ikke være det, der skal opnås, men vi er nødt til at tale om et helt nyt paradigme, som sætter menneskeheden først.

Hvis man ser på de to regionale kriser – for det første har den russiske udenrigsefterretningstjeneste, SVR, netop udsendt en erklæring om, at de vestlige eliter har konkluderet, at den ukrainske militæroperation meget snart vil kollapse. At endda selvom Vesten sender mange flere raffinerede våben, vil det ikke være nok til at holde frontlinjen oppe; af den simple grund, at Ukraine er ved at løbe tør for uddannede, dygtige soldater. Det faktum, at de for nylig har sænket mobiliseringsalderen til kun 18 år, har ført til en situation, hvor mange mennesker deserterer med deres familier, og nabolandene forventer nye bølger af flygtninge. Alle ser nu en sådan mobilisering som en enkeltbillet til frontlinjen, hvorfra man ikke vender tilbage.

Det er meget tydeligt, at ukrainerne sandsynligvis allerede er meget bevidste om, at de er blevet brugt som en brik i en stedfortræderkrig, hvor deres skæbne ikke betyder noget. Der er også klare meldinger om, at Vesten er klar over, at denne krise er eksistentiel for Rusland, og at de derfor under ingen omstændigheder vil give sig. Nogle kilder rapporterer endda, at når de bliver spurgt: »Er du klar over, at dette kan føre til brug af atomvåben?« De siger: »Ja, selvfølgelig. Det har vi taget højde for.«

I mellemtiden har BlackRock og andre som Cargill og andre lignende virksomheder opkøbt store mængder frugtbar ukrainsk jord, og det er bestemt ikke en lykkelig situation under de nuværende omstændigheder for Ukraine. Den situation har stadig potentiale til at komme helt ud af kontrol. Vi befinder os i en rundkørsel, for det er meget sandsynligt, at når Trump kommer til, vil han forsøge at opnå en aftale om Ukraine-krisen. Men det efterlader lidt mindre end tre uger, hvor der kan ske en masse ting.

Den anden regionale krise, som har potentiale til at føre til

en endda større atomkrig, er naturligvis Sydvestasien. Richard Nephew, som er seniorforsker ved Columbia University, har lige skrevet en artikel i Foreign Affairs, hvor han siger, at han mener, at Iran bør forhandle med USA eller få deres atomanlæg bombet. Og hvis Iran ikke går med til at forhandle om disse atomanlæg, vil USA ikke have andet valg end at tage den militære løsning i brug. Nu rapporterer Axios, at Jake Sullivan tilsyneladende allerede for flere uger siden skulle have diskuteret med præsident Biden, hvad der skulle gøres ved de iranske atomanlæg. Topmedarbejderne skulle have rapporteret om to tendenser. På den ene side en acceleration af det iranske atomprogram, som Iran forsøger at fremskynde; det er ikke bekræftet, men det er, hvad der står i denne artikel. Og på den anden side en svækkelse af Iran på grund af Syriens kollaps, angrebene på Hizbollah og angrebene på Yemen. Og derfor ville muligheden være der, fordi Iran er svækket.

Det forlyder også, at de seneste forsøg på at forhandle om en våbenhvile endnu en gang ikke fører til noget, fordi Netanyahu – som han har gjort mange gange tidligere – bare har ændret reglerne og gjort det sværere. Så der er ingen våbenhvile i sigte, mens den absolut brutale krig mod hospitalerne i Gaza fortsætter ufortrødent og fuldstændig ignorerer WHO's opfordringer til at stoppe dette.

Jeg har ikke haft tid til at forberede dette godt, men jeg vil foreslå, at alle læser eller lytter til en video af en indisk forfatter, Vijay Prashad, som efter min mening giver en ekstremt præcis rapport om, hvad effekten vil være af Vestens ligegyldighed over for dette folkemord. At det allerede har ødelagt det kollektive Vestens omdømme fuldstændigt, og at det har strategiske konsekvenser, hvilket jeg har sagt i lang tid. Nogle mennesker i Vesten synes måske, at denne kommentar er radikal, men jeg er helt sikker på, at det er den generelle tendens i det Globale Syd, og det bør folk i Vesten tage hensyn til.

Lad mig slutte med en mere positiv bemærkning, og det er, at

pave Frans har valgt juletiden til at annoncere, at år 2025 også er et jubelår i kirkens tradition, som hvert 25. år har et år, hvor al gæld skal eftergives. Det er en gammel tradition, og paven argumenterer helt følelsesmæssigt for, at ingen person, ingen familie, ingen nation skal knuses under byrden af afskyelig gæld. Kardinal Zenari, som har været Vatikanets nuntius i Damaskus siden 2008, har også udsendt en påtrængende opfordring til verden om ikke at holde fast i sanktionerne af hvilken som helst grund, men i lyset af den syriske befolknings helt afgrundsdybe situation at komme i gang og starte genopbygningen for alvor ved at henvise til pave Paul VI's ord om, at det nye navn for fred er udvikling. Det har været Schiller Instituttets slogan i mange, mange år.

Så jeg synes, det er en lovende situation, og vi vil gerne sige, at vi annoncerer en kampagne fra Schiller Instituttet for at bruge dette jubilæumsår til at vække kirkeledernes samvittighed, ikke kun den katolske kirkes, men alle religiøse ledere i verden, til at handle sammen, så folkemord straks må stoppes, og et nyt paradigme må sættes på verdens dagsorden. Som sagt ændrer verden sig meget hurtigt, og lad mig derfor lige læse navnene op på de lande, som netop er blevet medlem af BRIKS – 13 nye lande: Hviderusland, Bolivia, Cuba, Indonesien, Kasakhstan, Malaysia, Thailand, Uganda og Usbekistan, som pr. 1. januar nu også er officielle BRIKS-medlemmer. Og mange flere står i kø. Så jeg tror, at hvis vi kan overbevise Vesten, de europæiske lande og USA om, at de bør og skal stoppe konfrontationen med det Globale Syd, som er blevet den Globale Majoritet, og samarbejde om et nyt paradigme og genopbygge de krigshærgede regioner, så er det den eneste måde, vi virkelig kan sikre freden på. Vi opfordrer alle mennesker i verden til at gå sammen med os om at gøre år 2025 til året for en sådan forandring.

Bemærkninger under diskussionen som svar til Læger mod folkedrab og Josephine Gilbo, tidligere U.S. Army All Source Intel-analytiker:

Som tysker må jeg sige, at der gik meget igennem mit hoved, for for 80 år siden var der en forpligtelse i Tyskland, som sagde »Aldrig mere«. Jeg tror, at jeg vil forpligte mig til at bryde igennem denne utrolige ligegyldighed, som er blevet indført i Tyskland, hvor man ikke engang må nævne ordet »folkedrab«. Hvis man siger, at amerikanerne eller de amerikanske institutioner er medskyldige, kan jeg desværre – desværre – ikke tale tyskerne fri for den samme anklage. Derfor kan jeg kun give det absolutte løfte, at vi fra IPC og Schiller Institutet vil bruge disse hjerteskrærende historier, som alle I vidner fra Gaza fortalte os, til at sikre, at hver eneste læge, hvert eneste hospital, hver eneste advokat, hver eneste diplomat, alle vi kan mobilisere, at vi virkelig bruger det vidnesbyrd, I lige har givet, og sørger for, at vi skaber en bevægelse på verdensplan, der er stærk nok til at stoppe dette på kort sigt. Et umiddelbart fokus er naturligvis det kommende Trump-team, og vi vil absolut forsøge at hjælpe, hvor vi kan, med at få det til at ske.

Afsluttende bemærkninger:

Det eneste, jeg kan tilføje, er, at når jeg tænker på diskussionen, så skete der noget i Tyskland under nationalsocialismen, som måske var lige så slemt; det er svært at sammenligne. Men forskellen var, at folk med en vis ret kunne hævde, at de ikke vidste det. Måske vidste nogle det, men langt størstedelen af befolkningen vidste det ikke. Jeg tror ikke, man kan sige det samme i dag, for ud over det, der blev sagt her, har mange af grusomhederne været vist på tv, så folk kunne se det hjemme i stuerne. Og med det vidnesbyrd, vi hørte i dag, tror jeg absolut, at vi kan sørge for, at denne opfattelse af ikke at vide, hvad der blev nævnt – som jeg ved stadig er tilfældet, fordi nogle mennesker bare ikke vil se det, og derfor lukker de øjnene. Men jeg tror, at vi nu har ammunitionen til at ændre det. Så jeg vil bare tilføje til de mange tiltag, der blev foreslået, at vi virkelig bør henvende os til alle podcastere, alle de mennesker, der driver platforme på alternative medier – på YouTube, sociale medier,

alle mulige kanaler – at vi virkelig beder dem om også at præsentere og sende dette.

På den måde kunne vi meget hurtigt skabe et internationalt publikum, som ikke længere kan overses af de såkaldte mainstream-medier. Jeg tror, at hvis vi gør det på en koordineret måde, kan vi udkamme de mennesker, som nu ved det, men som lader som om, de ikke ved det, og siger, at de er de gode, og at enhver, der bringer det på bane, er antisemit, og dermed skifte side af skammen. Jeg tror, det er derfor, vi er nødt til at gøre noget ved det, men ikke stoppe der: For tænk på Sudan, tænk på Yemen, tænk på Haiti. Der er folkedrab, og det er en del af dette system, og derfor er vi nødt til at have en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som lægger et helt nyt system på bordet.

Jeg tror, at 2025 er det år, hvor det enten vil lykkes os at gøre det, eller hvor vi vil se, at verden kan blive sprængt i luften. Så det er en meget stærk motivation til at gøre alt, hvad vi kan.

Den Internationale Fredskoalitions møde #82, fredag den 27. december 2024

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen, alle sammen! Jeg håber, at folk i løbet af ferien har taget sig tid til at opfriske tankerne og læse en masse gode ideer; læse poesi og se et Shakespeare-stykke eller noget andet for at opfriske tankerne, for vi er med i det her på den lange bane. Dette er Den Internationale

Fredskoalition; dette er vores 82. møde i træk. Jeg ved, at det har været en meget intens periode lige nu, og det er meget vigtigt, at folk tager sig tid til at reflektere og hæve humøret og bringe tankerne et højere sted hen i disse svære tider. Mit navn er Anastasia Battle; jeg vil være ordstyrer sammen med Dennis Small og Dennis Speed som medordstyrere for diskussionen.

Vi oprettede dette forum for 82 uger siden for at forene hele fredsbevægelsen; for helt ærligt, den har været splittet og dysfunktionel. Mange mennesker vil ikke arbejde sammen med hinanden. Vi er nødt til at sige: »Nu er det nok! Vi står over for en atomar tredje verdenskrig, og vi er nødt til at samle folk fra alle ideologier, som ønsker ægte fred, for at få det til at ske.« Fjenden vil have os til at skændes og slås med hinanden for at forhindre os i at samarbejde om at nå dette sande mål.

Vi har et par personer på plads i dag til diskussionsperioden; jeg lægger dagsordenen ud i chatten om et øjeblik. Til at starte os i dag vil jeg gerne have Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet og også initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig sige velkommen til jer alle, og jeg håber, at I har haft en god jul, og jeg håber, at I får et godt nytår; især et helt nyt år, for det er endnu ikke sikkert. Som vi har diskuteret flere gange før, er den største krise, at magthaverne måske vil bruge tiden, før præsident Trump kommer ind i Det Hvide Hus den 20. januar, til at forblive den farligste periode i historien nogensinde – og det inkluderer Cuba-krisen. Det faktum, at Biden-administrationen, på trods af at de klart er blevet stemt ud, vedvarende fører en provokationspolitik, som det blev demonstreret ved, at de juledag, den 25. december, godkendte endnu et antal ATACMS-missiler til brug for Ukraine; det er en indikation på, at de ikke ændrer politik. På samme måde antyder det faktum, at USA, umiddelbart efter at have skaffet sig af med præsident Assad i

Syrien, har taget skridt til at etablere en militærbase i nærheden af Damaskus, at der heller ikke synes at være nogen ændring i politikken over for Sydvestasien.

Hvad der vil ske, når Trump kommer til – hvis vi når dertil – er naturligvis det store spørgsmål, som hele verden spekulerer på. Den russiske udenrigsminister Lavrov sagde for nylig på en pressekonference, at de har modtaget opmuntrende signaler, men at det stadig er uvist, om disse signaler understøttes af fakta, som tager hensyn til Ruslands sikkerhedsinteresser, eller om politikken i bund og grund vil forblive den samme. Man kan ikke bebrejde russerne, at de tvivler, efter at Merkel og Hollande har indrømmet, at de kun gik med til Minsk- og Minsk II-processen for at vinde tid til, at Ukraine kunne træne og bevæbne sine militære styrker op til en NATO-standard; med andre ord, at de snød. Så man kan ikke bebrejde russerne og mange andre brudte løfter, at de er yderst forsigtige. Lavrov sagde også på den samme pressekonference, at russerne ikke har til hensigt at true med atomkrig; at den beskyldning er falsk.

At det var Putin, der i 2021 tog initiativ til eller mindede om den politik, der blev aftalt mellem Gorbatsjov og præsident Reagan i 1987 om, at atomkrig aldrig kan vindes og derfor aldrig må udkæmpes. der fik de fem permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd til at gentage denne politik. Han mindede også folk om, at den meget kortlivede britiske premierminister Liz Truss sagde, at hvis hun blev premierminister, ville hun naturligvis straks trykke på knappen til atomvåben uden at tøve, og at det viser en tankegang. På samme pressekonference henviste han også uden at nævne ham ved navn til [admiral Thomas Buchanan] og hans nylige udtalelse på CSIS-tænk tankens konference om, at USA ser det som deres privilegium potentielt at bruge forebyggende atomart angreb, hvis de mener, at deres overherredømme er truet. Dog med det forbehold, at USA bør beholde nok atomvåben, så de kan afskrække fremtidige konkurrenter og fjender; hvilket indebærer, at de har den idé,

at en begrænset atomkrig kan udkæmpes og naturligvis vindes. Det er en fuldstændig tåbelig antagelse. Og for det andet, at man efter noget tid kan få endnu en af disse begrænsede atomkrige; hvilket er helt grotesk og aldrig vil ske på denne måde.

Så russerne er tydeligvis på vagt, i højeste alarmberedskab; i betragtning af at situationen i Ukraine tydeligvis er militært tabt, men ikke desto mindre fortsætter angrebene på russisk territorium. Naturligvis forsøger russerne at afslutte krigen med militære midler lige nu, hvilket ikke er kønt. Men pointen er, at eftersom Vesten tydeligvis ikke er engageret i seriøst diplomati, så er det blevet den russiske tankegang. Det kan man beklage sig over, men det er realiteten i situationen.

Nu tror jeg, at Trump, som er Trump, allerede er kommet med nogle udmeldinger, som man ikke helt ved, om det er ment som en joke, om det er ment seriøst, eller om det er meningen at bruge Trump-taktikker til at destabilisere venner og fjender. Under alle omstændigheder erklærede han, at han vil eje Panamakanalen igen; at han mener, at Canada bør integreres i USA som den 51. stat; at han vil købe Grønland.

Alle disse bemærkninger har skabt stor opstandelse, og naturligvis har regeringerne i Panama og Grønland klart erklæret, at de ikke har sådanne intentioner, og det samme gælder Canada. Men betyder det, at Trump har fået en ny form for humor, eller er det en trussel, eller er det for at destabilisere tingene? Under alle omstændigheder må vi se, hvad der sker. Trump har også sagt, at han vil afslutte krigene. Det kan vi desværre kun spekulere over og se, hvad der sker, da udnævnelserne i Trump-administrationen er meget blandede. Der er folk, som man kan forvente positive tiltag fra, og der er gamle krigshøge, Kina-bashere og så videre. Om Trump vil styre disse mennesker med sin politik, eller om han vil blive styret af dem, må tiden vise.

Nu kan jeg rapportere to håbefulde tegn – de er bare skridt i den rigtige retning. Det ene er, at den japanske

udenrigsminister besøgte Beijing for et par dage siden og blev enig med den kinesiske udenrigsminister Wang Yi om en meget vidtrækkende aftale om samarbejde mellem Japan og Kina; herunder mange aspekter, meget vigtigt, at de vil fremme hinandens klassiske traditioner. Jeg synes, det er et meget klart tegn på, at Japan måske ikke ønsker at acceptere et globalt NATO i Stillehavet, og forhåbentlig vil det være et skridt i den rigtige retning. Også det faktum, at præsident Putin meddelte, at efter hans møde med den slovakiske premierminister Fico, som deltog i topmødet i Sankt Petersborg i Den Eurasiske Økonomiske Union, meddelte de, at Putin er enig i potentielt at have Slovakiet som mødested for fredsforhandlinger om Ukraine. Jeg synes, det er et meget lovende tegn; det antyder tydeligt, at der er en vilje i Rusland til at indgå i sådanne fredsforhandlinger. Fico har også sagt mange gange, at han ser Slovakiet sammen med Ungarn, kan man sige, som en potentiel bro mellem Rusland og de vesteuropæiske lande. Så det er meget lovende.

Hvis man ser på situationen i Mellemøsten, så havde vi en diskussion mellem folk fra IPC og Schiller Instituttet i går og i dag, hvor vi forsøgte at finde ud af, hvordan situationen er. Helt ærligt synes jeg, at den er meget forvirrende. På den ene side var den måde, hvorpå den syriske regering blev afsat på 11 eller 12 dage, tydeligvis en stor overraskelse for mange. Hvad fulgte bagefter? Israel annekterede ikke kun Golanhøjderne, men også dele af det syriske territorium uden for dem; tyrkisk kontrol med andre dele af Syrien; USA forblev også i dele af Syrien. Alt dette er et stort spørgsmålstegn i forhold til Syriens fremtid. De israelske bombardementer mod Yemen fortsætter, så det er en meget ustabil situation. Det nye lederskab, det såkaldte HTS, alle de mennesker, som nu udgør den nye regering, har en fortid som stiftende medlemmer af al-Nusra, al-Qaeda. Den nye regeringschef, al-Sharaa – tidligere al-Jolani – havde en dusør på 10 millioner dollars på sit hoved indtil for få dage siden. Han er nu den nye regeringsleder sammen med andre af den tradition.

Hvordan skal man forholde sig til det? Det ser ud til, at der er en aftale mellem Rusland, Tyrkiet, Iran, Golfstaterne og Libanon om, at det eneste, der skal forhindres, er, at Syrien nu går samme vej som Libyen. Hvis du husker det, faldt landet efter NATO's bombning af Libyen i 2011 og drabet på Gaddafi fuldstændig sammen i krig mellem alle de forskellige grupperinger og har været en forfærdelig fejlslagen stat lige siden. Hvis det samme sker i Syrien, vil det naturligvis være en katastrofe, ikke kun for det syriske folk, men for hele regionen. Så ud fra det, Lavrov også sagde, ser det ud til, at Rusland ikke har afbrudt de diplomatiske forbindelser med Syrien, de taler med den nye regering. De understregede, at Rusland har langvarige forbindelser med Syrien; at titusinder af syrere er blevet uddannet på universiteter i Rusland. Der er 5.000 syriske studerende i Rusland lige nu.

Og Rusland ønsker at bevare både processen i FN's Sikkerhedsråd om Syrien og Astana-processen. Det ser ud til, at de andre deltagere i Astana-processen også har udtrykt interesse for at kæmpe for stabilitet. Forhåbentlig mener den nye regering det alvorligt med at omdanne sig til en ny form for regering. Chas Freeman sagde sjovt nok, at denne nye regeringschef, al-Sharaa, som han nu kaldes, er en liberal moderat jihadist. Forhåbentlig vil det ændre sig. Som sagt har jeg svært ved at forstå det, men det er også meget tydeligt, at der er tale om en komplet krudttønde; at der er mange forskellige fraktioner og grupperinger, som er allieret med forskellige kræfter. Så det er en krudttønde, og jeg håber, at andre deltagere i denne diskussion vil kaste mere lys over situationen.

Når det er sagt, er faren, at Netanyahu kan føle, at han har vind i sejlene, og at hans angiveligt største modstandere er blevet slået ud. Gaza er et komplet horrorshow; folkemordet optrappes, hvis det endda er muligt. Nye rapporter viser, at 95 % af børnene i Gaza tror, at de snart vil dø. 50 % af børnene mener, at de bør dø når som helst, fordi det ville

være bedre end at leve videre. Som sagt er det efter min mening en af de mest forfærdelige ting, at verdensoffentligheden ser på dette. Jeg har det klare indtryk, at Vestens fiasko, Vestens og europæernes ligegyldighed med hensyn til at stoppe dette folkemord, vil forblive hos os som en stor byrde i dannelsen af den nye orden, vi forhåbentlig kan skabe; fordi denne ligegyldighed viser en grad af moralsk dekadence, som er svær at sluge. Det er situationen i Gaza.

Hizbollah er helt klart blevet svækket, efter at Syrien er blevet slået ud. Nu er der nye udtalelser fra Gallant og andre om, at de nu vil gå efter houthierne i Yemen, og der var et bombeangreb på lufthavnen i Sanaa, som næsten dræbte chefen for WHO, Dr. Tedros Ghebreyesus, som næsten blev dræbt, fordi hans fly blev angrebet. Han blev heldigvis ikke dræbt, men det blev nogle mennesker omkring det. Det blev stærkt fordømt af FN's generalsekretær Guterres, fordi den, der foretog angrebet, sandsynligvis vidste, at han var der. Så den situation frygtes at blive optrappet, og spørgsmålet er, hvad der vil ske mellem Israel og Iran, før Trump kommer til magten? Der er folk, der advarer om, at i betragtning af at russerne helt klart er på Irans side og ikke vil tillade noget større angreb på Iran.

Jeg er tilbøjelig til at tro, at det faktum, at den iranske udenrigsminister Araghchi nu er i Beijing for at forny deres 25-årige aftale, betyder, at Iran ikke er alene. De er allieret med Rusland og Kina. Så hvis Israel angriber Iran, herunder forsøger at ødelægge atomanlæggene – hvilket kun kan gøres med atomvåben – vil det medføre en umiddelbar fare for en generel, nu kun regional krig, men en krig, som kan blive global i den næste periode. Der er dog folk, der advarer om, at Israel bør være opmærksom på, at man ikke bare kan ødelægge sit nabolands militære anlæg og så tro, at det er nok til at leve i fred for evigt; det er mere eller mindre Lavrovs ord. Den israelske historiker Ilan Pappé advarede om, at han tror, at dette er begyndelsen på enden for Israel, for hvis man

skaber så mange fjender og er geografisk placeret midt i den arabiske region, så kan det meget vel vende sig mod Israel i stor stil ikke langt ude i fremtiden.

Så jeg beskriver bare de ekstremt eksplosive situationer både omkring Ukraine og omkring Iran. Det bringer mig tilbage til spørgsmålet om, at medmindre vi går over til et helt nyt paradigme, hvor vi holder op med at tænke i geopolitik, så er geopolitik en mental sygdom, som bør udryddes. Vi må erstatte det med respekt for alle landes nationale suverænitet; vi må respektere alle landes sikkerhedsinteresser; vi må sætte forslaget om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur på dagsordenen i det kommende år. Jeg tror, at det også er Trump alene, der gør Amerika stort igen uden at tage hensyn til, at andre lande også har ret til udvikling og udfoldelse af deres potentiale; måske er det muligt med Trump, men der er mange hvis'er.

Så jeg kan kun sige, at Den Internationale Fredskoalitions rolle må være at øge vores indsats for at få et sådant nyt paradigme på bordet, og forhåbentlig kan vores fælles indsats bidrage til den opgave på kort sigt.

{Bemærkninger under diskussionen:}}

Først og fremmest er jeg helt enig med Ray om »{Wahnsinn}«, for jeg spørger mig selv gentagne gange, hvis man har en etablering af det neoliberale system, der ikke indser, at alle deres politikker slår fejl, fordi de forårsager et enormt tilbageslag, hvorfor er det så, at de ikke kan tilpasse sig og sige: »OK, vi begik en fejl, og vi tilpasser os.« Men intet af det er synligt. Ifølge Albert Einstein er definitionen af {Wahnsinn}, at hvis man vedvarende gør det samme og forventer et andet resultat, definerer han det som {Wahnsinn}. Ud fra den definition og den fuldstændige mangel på virkelighed, hvad er der så galt med disse etablissementer, og hvad skal der til for at ændre det? Det er den ene pointe.

Det andet punkt, som svar til Larry, vil jeg sige, at det, du

beskriver, faktisk passer på min erfaring; Tyrkiets intention om at skabe et Stor-Tyrkiet, fordi de tænker i retning af genoprettelse af Det Osmanniske Rige. De ser på det tyrkiske folk i hele Centralasien, og Lyndon LaRouche og jeg havde engang et møde med Özal-regeringen, og jeg var faktisk ret forbløffet på det tidspunkt over, i hvor høj grad perspektivet om et større Tyrkiet var i tankerne hos denne regering. Så jeg vil selvfølgelig gerne have en kommentar fra Larry til det punkt...

Jeg tror bare, at i mine studier af historien, tror jeg, at denne idé om, at der findes ekstraordinære mennesker; hver gang et land havde den selvopfattelse, førte det til en katastrofe. Mest bemærkelsesværdigt er naturligvis det, der skete i Tyskland for omkring 80 år siden. Jeg tror, at idéen om, at der findes mennesker, som er mere udvalgte end andre, er en af de idéer, som virkelig bør skandaliseres og udryddes. For ud af det kommer geopolitik og manipulation af alle mulige ting. Måske skulle vi beslutte, at de ting, vi skal af med, er geopolitik og idéen om, at der findes særligt udvalgte mennesker, uundværlige mennesker. Se på hvert enkelt tilfælde; hvert enkelt tilfælde fører til katastrofe, så det ville være min kommentar til det...

[Kommentar til et interview med Oleksiy Arestovich, tidligere rådgiver og senere kritiker af Zelenskyj, i eksil i USA]. Jeg tror, at det interview eller disse udtalelser er helt i overensstemmelse med det, jeg har observeret gennem årene, for Putin var der allerede under Jeltsin-perioden, og på det tidspunkt blev Jeltsin-regeringen af russiske patrioter betragtet som et fuldstændigt angreb på Rusland; en hjerneflugt. Der var en kæmpe operation for at trække forskere ud, og den befolkningsmæssige kurve kollapsede med 1 million om året; der blev skrevet bøger om, at dette var folkemord. Det fortsatte virkelig, indtil Putin kom tilbage. I begyndelsen havde han meget svært ved at rette op på det, fordi oligarkerne var blevet meget stærke. Det tog lang tid,

og det var først anden gang, da Putin kom til, efter at Medvedev var blevet præsident, at han virkelig kunne rette op på mange af disse ting.

Men hvad angår Putins tålmodighed, så tror jeg, at det er helt rigtigt. Hvis du sammenligner Putins tale i den tyske forbundsdag i 2001, som for en stor dels vedkommende var på tysk, citerede han Lessing og Heine. Han gjorde en stor indsats for at fremhæve ideen om en fælles eurasiske sikkerhed; på det tidspunkt talte han stadig om en sikkerhedsarkitektur fra Lissabon til Vladivostok, hvis jeg har ret. Det kunne have været Lissabon til Uralbjergene. Men under alle omstændigheder talte han om integrationen af Rusland med Vesten. Sammenlign det med talen i München i 2007, hvor han allerede udtrykte sin ekstreme skuffelse over Vestens afvisning af ethvert russisk forslag. Og for nylig gav han et interview, hvor han sagde, at han mente, at den særlige militæroperation kom for sent; at den skulle have været gennemført meget tidligere og ikke have ventet i alle disse år, hvor 14.000 mennesker i Donbass blev dræbt; hvilket blev anerkendt af OECD på det tidspunkt, men der kom ingen reaktion fra Vesten.

Så jeg tror, det er spildt tillid. Jeg tror, at vi nu er nået til et punkt, hvor Ruslands tillid til Vesten er på nulpunktet, hvis ikke under. Så jeg synes, det er meget nyttigt at give sådan et interview, især til et amerikansk publikum, for som Ray og andre har sagt mange gange, så betyder det at forstå den anden side ikke, at man skal være enig i alle handlinger. Men hvis man ikke forsøger at forstå, hvor den anden side kommer fra, vil der aldrig blive tale om en tilbagevenden til diplomatiet. Derfor synes jeg, at dette interview er ekstremt nyttigt...

Jeg tror, at den anden pointe med Oreshnik er, at den vil gøre forsvaret billigere end angrebet. Og det er en fordel, som i det mindste i den nuværende periode med våbenkapløb vil være en væsentlig faktor.

Men jeg ville faktisk gerne sige noget om det økonomiske spørgsmål, og hvordan vi kommer tilbage til den fysiske økonomi. En ting, som vi ikke har nævnt endnu, og det skyldes simpelthen den overvældende mængde emner, vi skal dække, er det faktum, at der sker noget i Tyskland, som er utroligt. Man ser en ødelæggelse af den tyske økonomi; Tyskland er ved at forsvinde som industriland, så meget at mange kommentatorer allerede frydefuldt siger, at det er uigenkaldeligt; afindustrialiseringen af Tyskland vil være permanent, og med den vil hele Europa følge efter. Det er vi meget tæt på. Jeg vil absolut tro, at dette vil være en faktor i de kommende måneder, endda hvis Trump-administrationen kommer til. For hvis Trump går videre med det, han har antydnet, at han vil have massive toldsatser mod EU, vil det fremprovokere en reaktion. EU overlever måske ikke alt dette, og NATO overlever måske ikke alt dette; for jeg tror, at den form for erosion – hvis man fjerner grundlaget for alt, som er økonomien, kan jeg kun sige, at vi står over for en form for turbulens, som folk sandsynligvis ikke har nogen anelse om endnu.

Ellers hænger finanskrakket, kollapset af det bankerotte system, stadig over os som et damoklessværd, og hvis det sker, hvem vil så være i en bedre position? Vil det være de lande, der har lagt vægt på fysisk økonomi, på infrastruktur, på industriparker, på højhastighedsjernbaner? Kina er nu begyndt at bygge loopet, som grundlæggende er ideen om at have et rør, hvor de kan opnå hastigheder på 1.000 km i timen, og de bevæger sig ind i den kommercielle fase af dette med testkørsler mellem større byer. Det vil erstatte al flytrafik, i hvert fald indenrigs, fordi det vil være meget hurtigere at køre gennem sådan et rørsystem end at tage til lufthavnen og alt muligt andet. Så vi står på randen af fysiske gennembrud, som Vesten – der stadig satser på maksimal profit, på at penge skal tjene penge, på spekulation – vil være dårligere stillet med. Derfor, da det ikke vil være godt nok – man kunne sige, at landene i den Globale Majoritet allerede er ved at danne deres nye system, så lad dem gøre det; lad resten være

adskilt. Men det indebærer desværre, at så længe der er en doktrin om, at USA ønsker at forblive verdens hersker, er jeg bange for, at det vil føre til Tredje Verdenskrig.

Det eneste håb, den eneste mulighed – og jeg har sagt det igen og igen, men jeg gentager det – det eneste håb, jeg kan se, hvordan vi kommer ud af faren for en atomkrig, ville være, at landene i Vesten; de europæiske nationer og endda USA, ville sige, lad os stoppe geopolitikken. Lad os gå fra konfrontation til samarbejde. Så kunne USA bruge al sin nye kredit, som de ville være nødt til at skabe, til at genopbygge USA. USA har ikke en eneste kilometer hurtigtog. Hvorfor ikke begynde at bygge et hurtigt togsystem? Bygge nye byer? Der er store dele af USA, som er fuldstændig underbefolkede, fordi industrialiseringen mod vest stoppede på et tidspunkt. Man kunne bygge nye byer i lande, hvor der er meget få mennesker lige nu. Jeg tror, vi er nødt til at få det paradigmeskifte.

Hvis USA, de europæiske lande og BRIKS gik sammen og sagde, at vi vil opbygge et akutprogram for Afrika, for Latinamerika, for fattige asiatiske lande; at have et akutprogram for industrialisering for at afhjælpe migrantkrisen. For at bygge en mur på grænsen til Mexico vil ikke løse migrantproblemet. At opbygge Frontex til en endda endnu mere ondsksfuld paramilitær organisation for at skubbe migranterne tilbage over Middelhavet vil ikke løse migrantspørgsmålet. Men hvis Europa og USA gik sammen med BRIKS og opbyggede Latinamerika med den bi-oceaniske jernbane og andre infrastrukturårer, der skaber forudsætningen for industrialiseringen af hele det latinamerikanske kontinent; hvis europæerne på samme måde gik sammen med BRIKS om at opbygge det ødelagte Sydvestasien og få et crash-program for elektrificeringen af Afrika, hvor 600 millioner mennesker stadig ikke har adgang til elektricitet, ville man skabe et stærkt incitament for migranterne til at blive hjemme og opbygge deres egne økonomier. Det ville være den eneste menneskelige måde at løse migrantkrisen på.

Jeg tror, vi skal bruge vores evner i Den Internationale

Fredskoalition til at skubbe i denne retning. Det er ikke nok at være imod krigen; man er nødt til at afhjælpe det, der er årsagen til krigen. Det er at få europæerne og amerikanerne tilbage til fysisk økonomi i stedet for profit.

{Afsluttende bemærkninger:}}

Jeg vil også gerne appellere til alle de mennesker, der ser dette, om virkelig at gå imod krigen på enhver måde, I kan; det kan være ved valg at stemme alle partier ud, som er for Taurus-leverancer, ATACMS og hvad ved jeg. For jeg tror, at vi virkelig er i den største fare for menneskeheden nogensinde, og kravene om galskab er stigende. Der er nu en ny generalløjtnant i Bundeswehr ved navn Harald Gante, som lige har udtalt sig i et interview med et foretagende, der hedder CPM Defence Network. Der sagde han, at Rusland vil være klar til at kæmpe fuldt ud mod NATO om fem år i 2029; men de kunne endda angribe lige nu. Så Bundeswehr bør gøre sig klar fra den ene dag til den anden, for vi kan blive nødt til at kæmpe i nat.

Dette er vanvittigt! Det er fuldstændig vanvittigt, men disse mennesker er derude, og der er mange af dem – tænketanksfolk, mediefolk. Derfor synes jeg, at vi virkelig skal komme ud og stoppe jeres frygt! Tag bladet fra munden! Tal med dine naboer og dine kolleger, for jeg har set, at i lyset af at den tyske krise virkelig har nået et punkt, hvor man ikke længere kan benægte den, er der sket en eksplosion af stemmer i alternative medier, og folk har oprettet nye platforme, nye chats. Og de siger, at der ikke længere er sammenfald mellem Tysklands og USA's interesser. For tyske forhold er det en revolutionerende udvikling. Jeg tror, at vi på en eller anden måde skal bruge denne mulighed for forhåbentlig at nå frem til den 20. januar. Der vil helt sikkert være turbulens mellem USA og Europa; men denne turbulens skal bruges til at skabe den løsning, som vi nævnte før, med at løse flygtningeproblemet på den eneste menneskelige måde, man kan gøre det på, ved at opbygge landene i det Globale Syd.

Men jeg tror også, at vi har en påtrængende nødvendighed af at diskutere aksiomerne: Hvad er vores menneskebillede? Tror vi på oplysningstidens Hobbes og Locke, at mennesket ikke er anderledes end et dyr, og at man er nødt til at have en Leviathan for at kontrollere dem? Eller er det en kristen humanistisk klassisk opfattelse; Schillers og Beethovens, at alle mennesker vil blive brødre, fordi vi alle er begavet med kreativ fornuft og i stand til agapē, til kærlighed? Jeg synes, at spørgsmålet om menneskebilledet er så vigtigt, fordi det ligger til grund for det, vi gør. Det bestemmer, hvordan vi tænker. Så jeg håber, at vi kan inkludere denne diskussion om menneskebilledet og de mere grundlæggende filosofiske ideer i fremtidige diskussioner. Det bør give os styrke til at gribe ind lige nu, for det er nu, den største fare er der.

Den Internationale Fredskoalitions møde #78, fredag den 29. november 2024

Ikke korrekturlæst

[HZL] [AMB] [DHS] [SSU]

ANASTASIA BATTLE: Hallo, alle sammen; velkommen. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 78. møde i træk. Velkommen, alle sammen. Mit navn er Anastasia Battle; jeg vil være jeres ordstyrer sammen med Dennis Speed og Dennis Small, som er mine medordstyrere.

Vi har tydeligvis en meget vigtig grund til at skabe denne Internationale Fredskoalition, nemlig at forene den internationale fredsbevægelse; som rent ud sagt har været

dysfunktionel og har brug for at finde sammen. Vi ønskede at bringe folk sammen på tværs af deres ideologier og gennem mange forskellige nationer for at opnå ægte fred i verden.

Til at starte os i dag har vi grundlæggeren af Schiller Instituttet og initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition, Helga Zepp-LaRouche. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig byde jer alle velkommen, uanset hvor I befinder jer. Desværre er den strategiske situation præget af en meget mærkelig uoverensstemmelse i opfattelsen af virkeligheden, som næsten virker, som om folk befinder sig i to forskellige universer, der næsten ikke har nogen forbindelse med hinanden. På russernes side havde vi efter indsættelsen af ATACMS- og Storm Shadow-missilerne fra USA og Storbritannien indsættelsen af det nye taktiske missil – som Putin beskrev det – Oreshnik i en ukrainsk våbenfabrik i Dnipropetrovsk. Og ifølge Gilbert Doctorow også reparationsværkstedet for den tyske Leopard-kampvogn, et produkt fra militærfirmaet Rheinmetall. Det havde dog ikke nogen reel betydning, for på trods af at Oreshnik-missilet, som Putin beskrev udførligt, blev opstillet. Det er et såkaldt taktisk missil med en hastighed på Mach 10, og det kan nå alle steder i Europa. Det burde have sendt et budskab om, at folk vågner op til faren for det atomare Damoklessværd, der hænger over vores hoveder. Men det var absolut ikke tilfældet, for umiddelbart efter skete der yderligere to angreb på Kursk og Brjansk, hvor der igen blev brugt ATACMS- og Storm Shadow-missiler.

Alt, hvad man kan konkludere ud fra dette, er, at magthaverne forsøger at optrappe situationen på en sådan måde, at man i januar har en situation, hvor krigen, tilmed hvis Trump kommer ind i Det Hvide Hus, er optrappet i en sådan grad, at det vil være umuligt for Trump at nedtone den og træde tilbage. Så vi er i den farligste situation i verdenshistorien nogensinde. Hvis Vesten vedvarende ignorerer, at vi er på randen af en

atomar udveksling, så kan det ske meget let.

I går i Astana, Kasakhstan, på mødet i Collective Security Treaty Organization, CSTO, uddybede Putin igen i detaljer, hvad dette Oreshnik-missil er. Det er dybest set et våben, der er hypersonisk; det kan ikke opfanges. Han beskrev, at Rusland i alt har ti gange så mange missiler som alle NATO-landene tilsammen. Han gennemgik i detaljer hver enkelt kategori af missiler og beskrev dem som overlegne i forhold til, hvad Vesten har. Det bliver naturligvis affejet i Vesten; medierne siger stadig, at Oreshnik ikke vil få nogen større indflydelse, ingen stor effekt. Men ud fra alt, hvad vi kan forstå, er det slet ikke tilfældet. Hvad det betyder, vil jeg beskrive om lidt.

Hvad er forskellen mellem Sarmat-missilet, som Putin annoncerede i 2018, og som var den store forandring; den nye type våbensystemer, som på det tidspunkt var første gang, der var hypersoniske missiler, som kunne flyve med Mach 20. Og hvert missil havde 12 selvstændigt målrettede Avangard-missiler, så de var MIRV'ede. Forskellen er følgende: Sarmat-missilet bruger flydende brændstof og skal derfor være silobaseret, hvilket betyder, at placeringen naturligvis er kendt af enhver fjende. Naturligvis kræver det stadig en stor sprængkraft, fordi det er dybt under jorden i siloer. Men Sarmat-missilet, som normalt kaldes Satan, er så kraftigt, at et enkelt missil af denne type kan ødelægge næsten hele Storbritannien.

Oreshnik-missilet kan kun nå Mach 10, og i modsætning til Sarmat-missilet har det fast brændstof og kan derfor være på mobile affyringsramper. Så det kan skjules bag træer, det kan camoufleres på alle mulige måder. Så det er stort set umuligt at ramme alle disse missiler i et angreb. Det betyder i praksis, at selve ideen om, at Vesten kunne iværksætte et halshugningsangreb mod den russiske ledelse, er helt udelukket.

Det betyder, at vi er i en situation, hvor Vesten vedvarende leger med ilden og lader, som om dette ikke eksisterer. Der vil efter al sandsynlighed komme et modangreb fra Rusland; det er forventeligt mod denne vedvarende udstationering af ATACMS- og Storm Shadow-missiler for et par dage siden. Igen beskriver Gilbert Doctorow i et langt interview med Nima Alkhorshid, hvordan han tror, at det sandsynlige angrebsmål er, fordi Putin for et stykke tid siden sagde, at de ville ramme de kommandocentre, hvor beslutningerne om at affyre disse missiler bliver truffet. Han udelukkede Storbritannien, fordi de har atomvåben, og dette ville naturligvis straks optrappes til en atomkrig. Han mener, at Rumænien, som har den amerikanske base for mange af disse udstationeringer, Aegis-systemerne, heller ikke er særlig sandsynligt i betragtning af, at der nu er en relativt russiskvenlig regering på plads. Så han efterlader Polen som den mest sandsynlige mulighed. Dette er bare en hypotese, men jeg gentager den, så folk får en fornemmelse af, hvor tæt vi er på en optrapning, som kan komme helt ud af kontrol. Det kunne også være et angreb på kommandocentralerne i Kiev.

Så det er dybest set, hvor vi er. Vi er på randen af atomkrig, og befolkningen i Vesten er for størstedelens vedkommende absolut ikke klar over det. Der er nogle få eksperter, der taler om det, og nogle mennesker i fredsbevægelsen er begyndt at blive ret skræmte over faren. Men de vestlige medier og de fleste vestlige politikere – især de transatlantiske høge – leger med ilden; og de leger med den mulige udslettelse af civilisationen ved at ignorere disse klare tegn fra russisk side, som for dem helt sikkert betyder, at den røde linje er overskredet. Jeg tror, det gør det endnu mere påtrængende, at vi går over til et helt andet paradigme. Vi har indkaldt til en international Schiller-konference den 7. og 8. december. Det vil være et forsøg på at lægge et alternativ på bordet. Som vi sagde helt fra begyndelsen, er vi nødt til at overbevise de europæiske nationer og tilmed USA om at stoppe konfrontationen med det nye økonomiske system, der er ved at

opstå i BRIKS; som er den Globale Majoritet. Hvis vi ikke tager springet fra konfrontation til samarbejde, står vi over for en afgrund af udslettelse af den menneskelige civilisation.

Vi har besluttet og diskuteret det allerede på det sidste IPC-møde: Hvor er de emner af fælles interesse, hvor vi kan forsøge at bygge broer, så vi kan se, at verdens problemer er af en sådan art, at de absolut kræver vores internationale samarbejde. Et af mange, ganske vist, men et meget påtrængende sådant problem er migrantspørgsmålet. Trump har gjort det klart, også gennem udnævnelsen af sit nye kabinet, at han har til hensigt at bygge en mur mellem Mexico og USA for at afværge migranterne fra Latinamerika og Mellemamerika. Det fungerer måske til en vis grad ved at holde migranterne ude og deportere de fleste af de illegale, men det løser slet ikke migranternes lidelser og situation. Det efterlader dem med en helt ufattelig krænkelse af deres menneskerettigheder. Det samme gælder de mennesker, der forsøger at komme fra Afrika og Sydvestasien til Europa, hvor EU kun har fundet et absolut modbydeligt svar, nemlig at opbygge Frontex, den paramilitære kystvagt, for at skubbe disse migranter tilbage og gøre det til et så forfærdeligt eksempel, at det forhåbentlig vil afskrække mange flere fra at komme. Og at lave aftaler med landene omkring Middelhavet om at opbygge flygtningelejre, som pave Frans med rette har kaldt koncentrationslejre, fordi de er omgivet af pigtråd, og folk kan generelt ikke forlade dem, når de først er i dem.

Vi har foreslået en radikalt anderledes tilgang til at sige, at Afrika har 600 millioner mennesker, som endnu ikke har elektricitet. Så hvorfor slår vi ikke vores kræfter sammen? Europæiske nationer og BRIKS-landene og USA, og gå i gang med et crash-program for at elektrificere Afrika, og samtidig starte opførelsen af visse banebrydende projekter som Inga-dæmningen i Republikken Congo og Transaqua-projektet, som ville levere elektricitet til industrialiseringen af 12 eller

flere lande i hjertet af Afrika. Det ville virkelig skabe et incitament for de mennesker, som nu risikerer deres liv i forsøget på at komme til Europa og drukner i Middelhavet, til at blive hjemme og få et perspektiv til at opbygge deres egne lande og overvinde fattigdommen og underudviklingen ved at blive mellemindkomstlande på kort sigt. Og på samme måde kan man opbygge infrastruktur i Latinamerika, hvilket nu er muligt på grund af Chancay-havnen, den første dybvandshavn i Latinamerika, som skal forbindes med den bi-oceaniske jernbane. Det kan blive drivkraften for et helt nyt infrastrukturprogram for hele kontinentet. Det ville give flygtningene et incitament til at blive hjemme og opbygge deres lande i stedet.

Vi planlægger i mellemtiden at gengive en meget stærk pamflet i et crash-program, som vi snart vil høre noget om fra Dennis. Vi planlægger at bruge den – og jeg appellerer til alle jer, der deltager i denne IPC-konference. Download denne pjece og organiser jer, som I aldrig har gjort før, for at nå ud til folk, der er optaget af flygtningespørgsmål – kirker, alle slags sociale organisationer – for dette er vejen til fred. Denne form for samarbejde om at løse migrantspørgsmålet er blot en af de mange måder, hvorpå vi kan opbygge et nyt paradigme og opbygge en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som skal have en tilgang, der rent faktisk adresserer alle de påtrængende problemer som sult, fattigdom og sundhedskriser. Alle disse ting ville være så lette at overvinde, hvis vi kunne få samarbejde mellem verdens nationer og virkelig bevæge os ind i det, jeg kalder menneskehedens voksenalder; hvor krig som middel til konfliktløsning er overvundet for evigt. For i en tid med atomvåben burde det være klart for enhver rationel person, at ideen om at løse problemer ved hjælp af krig – som har den medfølgende fare for at bruge atomvåben og dermed udrydde alt liv på planeten – bør udelukkes, hvis vi overhovedet har nogen fornemmelse af overlevelse.

Så jeg tror, det er det umiddelbare perspektiv, der ligger foran os. Jeg tror, vi er nødt til at give folk det perspektiv, at der er en udvej; for lige nu ser man, at folk virkelig er ved at blive bange. Folk flipper ud. I Tyskland er der for eksempel noget, der hedder Operation Plan Deutschland, hvor alle niveauer i samfundet skal forberede sig på den kommende krig med Rusland. Industrien opfordres til at forberede sig; jernbanen forstærkes kun i retning fra vest mod øst, så store mængder tropper kan transporteres til østfronten. Det er fuldstændig sindssygt! Den nye EU-kommission med von der Leyen har nu opgivet spørgsmålet om klimaforandringer, som var hendes mærkesag i hendes første embedsperiode. Nu har hun tænkt sig at militarisere EU fuldstændigt. Det er en tabersag, og det vil føre til Europas undergang, hvis det ikke stoppes. Folk i Tyskland får at vide, at de skal gøre deres kældre og garager klar til krigstid – som om det ville hjælpe i tilfælde af atomkrig. Det er fuldstændig vanvittigt, men det har den effekt, at det skræmmer folk til døde og gør dem ekstremt kulturpessimistiske.

Så da Scott Ritter opfordrede til verdensomspændende demonstrationer den 7. december, blev det opfanget af RT Germany, og der vil være demonstrationer nogle steder. Vi bør naturligvis diskutere, hvad der kan gøres i denne henseende for at forstærke det, i tillæg til og absolut i forbindelse med vores ekstremt vigtige Schiller Institut-konference i weekenden. Vi vil have talere på meget højt niveau, især fra det Globale Syd. Så jeg tror, det var mit første overordnede overblik. Jeg synes virkelig, vi skal prøve at få et brud, for vi er i livsfare.

Kommentarer under diskussionen:

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det er i tråd med, hvad vi har set fra mange af de østeuropæiske lande – Ungarn, Slovakiet, Serbien og nu Rumænien. Det er tydeligvis et meget omstridt område. Georgien har lige opgivet at forhandle med EU om et

potentielt medlemskab, hvilket er blevet besvaret med demonstrationer i form af en farverevolution. Så du kan se, at alle disse lande – og det, Alexandra beskriver i Rumænien – er i tråd med det faktum, at de alle er mere eller mindre nabolande til Ukraine. De er ikke blinde for, at tidevandet er vendt; at den nuværende situation i Ukraine er ved at blive en komplet kødhakker. Hver dag denne krig vedvarende er på bekostning af det ukrainske folk, som ofres uden nogen god grund. Jeg tror, at hvis man sidder i Rumænien og ser på det, så vil man være med i enhver udvidet krig, eftersom der er en amerikansk base i Rumænien. Så jeg tror, at det, vi ser lige nu, er, at befolkningen i mange af disse lande klart siger, at de ikke ønsker at være en del af det. Det ville være min første indskydelse.

DENNIS SPEED: Ray, har du noget, du vil tilføje?

RAY MCGOVERN: Jeg vil bare gerne understrege, hvad Helga lige sagde. Mirakler sker; mirakler kan senere blive forhindret af kræfter, der vil fjerne denne meget populære politiker. Men lad os sige, at Rumænien spiller den traditionelle rolle med at være anderledes; de var tilmed anderledes, da de var en del af Warszawapagten.

Mit spørgsmål til Helga og andre ville være: Er der udsigt til, at det kan smitte? Med andre ord: Rumænien holder op med at levere til eller fungere som forsyningsdepot for Ukraine; holder op med at sende våben dertil. Måske tilmed beder USA om at fjerne sin offensive base der; sin base, der skulle være en base for antiballistiske missiler, men det kan ikke fastslås, at den er netop det. Den kunne skjule offensive missiler. Jeg tror, at alt dette ville være dynamit i Tyskland. Hvad tror du, Helga? Tror du, at den slags kan være smitsomt?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror absolut ja, for der er en kløft mellem befolkningen og de officielle myndigheder. Hvis man lytter til, hvad regeringen og mainstream-medierne siger, og hvad befolkningen tror på, og hvordan de taler sammen, er det som

to helt forskellige universer. Så jeg vil sige, at selv om det ikke er garanteret, så tror jeg, at der er et potentiale for, at Europa, EU, kan bryde sammen. Jeg tror, at NATO kan bryde sammen. Jeg tror, det var en bekymring, som tilmed blev udtrykt af nogle af de NATO-embedsmænd, som tydeligvis holder øje med dette med falkeøjne. Så jeg tror, at svaret er et klart ja.

Lidt senere

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at dobbeltmoral er årets eufemisme for det, der sker. Hvis man begynder at studere, hvad Putin udsender, hvad den faktiske effekt er af de russiske nye våbensystemer, så er de klart overlegne i forhold til NATO. Og samtidig har du NATO-generaler og folk fra vestlige tænketanke, der siger, at »NATO er så overlegen«. Jeg tror, at disse mennesker er fuldstændig desperate. Faktum er, at det vestlige system er ved at kollapse, og jeg tror, at det kolliderer med en hastighed, der er betagende. Tag Tyskland som det mest grelle eksempel. Tyskland plejede at være nummer tre i verdensøkonomien; i BNP-tallene er det måske stadig tilfældet, men i virkeligheden er landet i frit fald. Industrien kolliderer med en sådan hastighed, at Tyskland snart vil være et afindustrialiseret eller tidligere industrialiseret land. Intet fungerer længere. Togene er forsinkede, infrastrukturen kolliderer. Der er en enorm kulturel krise. USA er i en forfærdelig tilstand. Hvis du ser på broerne, hullerne i motorvejene, den nedslidte kultur, den forfærdelige populærmusik. Alt er et symptom på et enormt kollaps.

Og hvad er virkeligheden for BRIKS-landene? Indonesien vil snart overhale Tyskland som verdens tredjestørste økonomi. Kina bevæger sig fremad med en hastighed, som er uden fortilfælde. Lige nu har de en økonomisk zone i det såkaldte Guangdong-Hong Kong-Macao Greater Bay Area, som ligger i det sydlige Kina; hele regionen mellem Hong Kong og Shenzhen, Guangzhou, Zhuhai. Det er en region med omkring 100 millioner

mennesker, og det er motoren i verdensøkonomien. Det er, hvad den »produktive trekant Paris-Berlin-Wien« var for mere end 30 år siden. Den region i Europa er ved at kollapse, og Greater Bay Area i Kina er motoren i Bælte- og Vej-Initiativet, men også i verdensøkonomien. Kina har mere end 40.000 km højhastighedstog. USA har nul, intet, nul, nada. Jeg kunne blive ved og ved.

Jeg tror, at det, der motiverer denne dobbeltmoral, er desperation. Det er fuldstændig desperation, og flere og flere mennesker vågner op og ser det. Jeg tror, at krigsfaren kommer fra det faktum, at de vestlige eliter – og det er det, jeg virkelig prøver at forstå, hvordan det tilmed er muligt – de vestlige eliter viser sig ikke i stand til overhovedet at reflektere over, at deres politik slår fejl. At alt, hvad der sker i det Globale Syd, er et enormt tilbageslag mod den politik, der kommer fra Vesten – sanktioner, ensidige foranstaltninger af enhver art, indførelse af uretfærdige handelspolitikker, brug af dollaren som våben. Nu går disse lande i gang med at skabe deres egne finansielle mekanismer. Det er en reaktion på det, der kommer fra Vesten. Men de vestlige eliter er ude af stand tilmed måske at tænke, at de har gjort noget forkert. Nej, de bliver ved med at holde fast i det, uanset hvad. Det er for mig det mest utrolige. Hvis man indser, at man har begået en fejl eller en række fejl, så erkender man det på et tidspunkt og siger: »Vent lidt. Måske skulle jeg ændre min adfærd.« I en vis forstand er disse mennesker tydeligvis i den grad gift med deres privilegier, at de løber den største risiko i stedet for at reflektere over, hvad de burde rette op på.

Jeg tror, det er derfor, vi er nødt til at gå på gaden. Det er derfor, folk skal demonstrere; det er derfor, folk skal aktivere sig selv. Og især derfor skal vi sørge for, at det Globale Syds stemme bliver hørt tydeligere; for I har den største revolution i gang, jeg kan komme i tanke om. Større end det, der skete, da Sovjetunionen gik i opløsning, fordi vi

har det Globale Syd, som er den Globale Majoritet, som nu udgør 85 % af befolkningen. De bevæger sig i en helt anden retning. Og jeg tror, at etablissementets manglende reaktion bare er et rent hysteri over denne kendsgerning.

Slutbemærkning:

ZEPP-LAROUCHE: Som svar til Doubashis [ph] (jeg forstod ikke helt navnet), så tror jeg, at der er et betydeligt antal såkaldte eliter, som har planer om at gå i en bunker. Det ved jeg med sikkerhed, for allerede for mange år siden havde vi en slags privat diskussion i Frankfurt med nogle bankfolk og diplomater og så videre. Da Lyn, som stadig var med os på det tidspunkt, gav sit perspektiv på, hvor det hele ville ende, sagde flere af dem: »Åh, jeg har mit hus i Australien, som har en dyb kælder flere etager nede i jorden.« Andre sagde: »Jeg har min billet til Chile eller Argentina«, eller hvad ved jeg. Så jeg tror helt sikkert, at der foregår sådan noget. At de nu fortæller tyskerne, at de skal gøre deres kældre og garager klar til atomkrig, tror jeg naturligvis ikke vil gå så godt, for alle ved, at det er en joke. Det svarer til at lægge landkortet over hovedet i tilfælde af, at der kommer en atombombe; hvilket er, hvad vi lærte i skolen, at vi skulle gøre.

Men jeg tror alligevel, at fænomenet er der. Da jeg boede i Virginia, var der en meget velhavende familie, som boede i nærheden i en anden by – Middleburg, faktisk – og de havde en privat lufthavn til små jetfly, og de rejste til et sted i Mexico, og de landede aldrig på jorden, de landede altid på taget af disse huse. Så jeg tror, der er en betydelig illusion om, at nogle af disse mennesker har midlerne til at overleve dette. Det er min erfaring, som jeg ikke har fra bøger, men fra levende mennesker, der taler.

Når det er sagt, så tror jeg, at vi er nødt til at mobilisere millioner af mennesker til at gå på gaden. Det går jeg absolut ind for; det er nødvendigt. Hvis du husker, var det de fredelige demonstrationer i 1989, der gjorde en ende på

regimet der [i Østtyskland]. I mellemtiden fortryder folk det, fordi de mener, at de fik det værre bagefter; at de blev koloniseret af Vesttyskland, men det er en anden sag. Gadens magt er helt sikkert et meget vigtigt redskab.

Men når det er sagt, så tror jeg, at den proces med Schiller Instituttets konferencer, som vi har haft, og som vi meget kraftfuldt vil fortsætte i næste weekend, er det sted, hvor der præsenteres begrebslige løsninger. Det er vigtigt at demonstrere og protestere mod noget, men det er langt fra nok. Man er nødt til at komme med løsninger som det, Dennis begyndte at tale om med planen om at industrialisere Afrika og Latinamerika for at løse migrantspørgsmålet. Men man er også nødt til at samle de netværk af mennesker, der rent faktisk repræsenterer dette nye paradigme. Det kan jeg love: Vi har denne gang et ekstraordinært antal talere, der repræsenterer det Globale Syd, men også lande fra USA, Europa og andre steder. Men I vil blive overrasket over kaliberen af de mennesker, der har valgt Schiller Instituttet som det forum, hvor sådanne ideer kan samles.

Så jeg tror, at begge ting har deres plads, og jeg vil bare opfordre til, at vi mangedobler hinandens indsats. At de mennesker, der arbejder på demonstrationen af Scott Ritter, alle deltager i konferencen, og at vi mobiliserer til demonstrationen. For hvis du ser på tidspunktet, så er vores konference på den amerikanske østkyst kl. 9-12 og derefter kl. 13-16. Vi var nødt til at vælge det tidspunkt, så vi har de mennesker i Europa, for hvem det vil være til kl. 22, som er omtrent den tålmodighed, folk har om aftenen til at deltage. Og så starter Scott Ritter-arrangementet kl. 17.00 (ET). Så der er ingen konflikt. Og jeg synes, du skal have energi til at deltage hele dagen, og du vil komme ud af det her som en meget stærkere person; og du vil have gjort noget for at opretholde menneskehedens fortsatte eksistens. Så det er umagen værd at være stærk den dag, døgnet rundt.

Stop med at tyrannisere verden – vi er nødt til at starte på en frisk: Den Internationale Fredskoalitions møde #76

Ikke korrekturlæst

[HZL] [AMB] [SSU]

Fredag den 15. november 2024

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen, tak fordi I er kommet. Dette er den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 76. møde i træk. Mit navn er Anastasia Battle, jeg er jeres ordstyrer, og Dennis Speed og Dennis Small er mine medordstyrere.

Alle sidder på nåle lige nu, mens I følger med i efterdønningerne af det amerikanske valg og de forskellige udnævnelser. Det kommer vi helt sikkert til at diskutere i dag. Hvis folk ikke har set det, så har udnævnelserne af Tulsi Gabbard til Director of National Intelligence virkelig fået CCD Ukraines kill-liste til at flippe ud, og jeg vil sørge for at dele den med jer alle sammen. Der foregår nogle meget interessante ting.

Men jeg tror, at det vigtigste er, hvad vi gør for at forene fredsbevægelsen i hele verden over folks ideologier for ægte fred; at samle mennesker med alle fredselskende opfattelser. Det er det, vi gør her i dag, og det er det, vi vil blive ved med at gøre, uanset hvad der sker. Vi skal ikke håbe og vente

og se, hvad der kommer til at ske nogen steder. Vi bør organisere og mobilisere for at skabe en dynamik.

Til at starte diskussionen i dag har vi Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Institutet og også initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Mange tak, værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til jer alle sammen. Jeg tror, vi befinder os i et ekstremt interessant øjeblik i historien, som kan blive forfærdeligt, men det kan også blive begyndelsen på en ny æra. Jeg tror ikke, det er besluttet endnu, i hvilken af disse retninger det vil gå. Det store emne er naturligvis den nye regering, som tiltræder i USA den 20. januar med præsident Trump. Han er i færd med at sammensætte sit hold. Jeg vil sige, at der er nogle udnævnelser, som ikke lover så meget for freden, fordi de er kendt for at være ret hårde i filten og anti-Kina og anti-Rusland.

Men først og fremmest er det stadig præsident Trump, der fastlægger politikken, så man kan ikke læse ud af disse menneskers tidligere historie, hvad de vil gøre i fremtiden. Og jeg vil give Trump kredit, når han siger, at han vil afslutte krigene, og at han faktisk har tænkt sig at gøre det. Som du nævnte, Anastasia, skaber nogle af udnævnelserne naturligvis meget kraftige reaktioner blandt nogle mennesker i Europa, som havde satset på, at Kamala Harris ville vinde; det gælder især mainstreammedierne. I betragtning af, at vi også i Tyskland har et tidligt valg, som vil finde sted den 23. februar, tror jeg, at tiden mellem den 20. januar og det tyske valg kan føre til en udvikling, som ikke var forventet.

For eksempel har den kommende præsident Trump sagt, at han vil afslutte krigen i Ukraine inden for 24 timer. Nu tror jeg ikke, at det vil ske på 24 timer, og det, der er kendt indtil videre, har ikke fundet tilslutning hos russerne, men vi ved endnu ikke, hvad han vil foreslå. Man kan være sikker på, at med Tulsi Gabbard som direktør for den nationale

efterretningstjeneste vil sandheden om, hvor Ukraine står, helt sikkert komme frem; for mainstream-medierne i Europa kører stadig linjen om, at Ukraine skal vinde, flere våben til Ukraine, flere langtrækkende våben, så ukrainerne kan bruge dem til at foretage angreb dybt ind i Ruslands territorium. Virkeligheden på jorden er en helt anden. Ukrainerne har tydeligvis allerede tabt krigen. Det er en forfærdelig kødhakker, der finder sted; antallet af deserteringer stiger. Jeg er ret sikker på, at hvis den sandhed kommer frem i perioden mellem Trumps indflytning i Det Hvide Hus og det tyske valg, så vil det give et chok i Tyskland og måske påvirke valghesultatet.

Det kan heller ikke udelukkes, at når Tulsi Gabbard bliver chef for efterretningstjenesten, så vil der være en anden opfattelse af, hvem der var ansvarlig for sabotagen af Nord Stream-rørledningen. Det er, vil jeg sige, det vanskeligste spørgsmål i Tyskland af alle spørgsmål, fordi det er resultatet af, at Nord Stream-rørledningen blev saboteret, og i den sammenhæng blev alle forbindelser mellem Tyskland og Rusland i sidste ende afbrudt. Derfor har Tyskland nu ikke længere adgang til billige gasleverancer, hvilket igen har fået den tyske økonomi til at være i frit fald. Hele Tysklands struktur er ved at gå i opløsning som følge af det. Hvis der kommer en ny undersøgelse eller afsløring inden det tyske valg, tror jeg også, at det vil påvirke situationen betydeligt.

Med hensyn til Iran kan man kun håbe, at der er tegn på, at Trump måske ikke går ind for det regimeskifte, som nogle kilder opfordrer til. Under alle omstændigheder vil jeg ikke spekulere i, hvad Trump vil gøre. Vi er nødt til at vente, indtil han sidder i Det Hvide Hus.

Generelt mener jeg ikke, at det er vores opgave bare at kommentere begivenheder, men vi forsøger at tilbyde løsninger på, hvordan visse krisepunkter kan overvindes. Der er et oplagt område, som jeg tror påvirker både Europa og USA. Begge

er ramt af en stor migrantkrise. Trump har sine ideer til, hvad han vil gøre ved det, og EU har nogle andre ideer. Vi vil gerne foreslå en helt anden tilgang. Problemet forsvinder ikke, hvis man har Frontex involveret i pushback-operationer i Middelhavet, og problemet med migranterne bliver ikke løst, hvis man bygger en mur mellem Mexico og USA – i hvert fald ikke for migranterne, for de vil forblive flygtninge på grund af krig, sult og mangel på økonomiske muligheder.

Så i betragtning af, at den strategiske situation har ændret sig dramatisk, siden Trump forlod Det Hvide Hus for fire år siden, er det nye element helt klart eksistensen af BRIKS-landene, som netop har holdt topmøde i Kazan, hvor 4,7 milliarder mennesker – svarende til 57 % af verdens befolkning – var repræsenteret gennem de 22 lande, der nu er BRIKS-medlemmer. Det er helt klart den Globale Majoritet. De er en økonomisk blok, og det er her, væksten ligger; det er her, de stigende økonomiske rater findes – i Kina, men også i andre lande, der arbejder sammen med BRIKS. Så hvorfor ikke vælge en helt anden tilgang? Hvis Vesten – det vil sige USA med Trump-administrationen og de europæiske lande – ville sige: »Vi er nødt til at gøre noget for at afhjælpe dette utrolige problem med fattigdom eller krigshærgede regioner, hvor folk ikke kan leve.

Hvorfor samler vi ikke vores kræfter og går i gang med et massivt økonomisk opbygningsprogram i Afrika, Latinamerika og Mellemøsten? Og samle vores kapaciteter?« I Afrika har man f.eks. brug for elektrificering til omkring 600 millioner mennesker, som ikke har elektricitet. Det tager flere år at få elektricitet, måske fire eller seks år, men man kan starte med det samme og blive ved med at bygge oplagte projekter som offshore-gas, der producerer energi direkte fra turbinerne på stedet. Så er der visse banebrydende projekter som Transaqua; det tager længere tid, men det er en absolut banebryder for hele Afrika. Det samme gælder Inga-dæmningen. I Latinamerika har APEC-mødet lige fundet sted, hvor både Xi Jinping og Biden

deltog. Men Xi Jinping og Perus præsident åbnede Chancay-havnen, som er den første dybvandshavn i Latinamerika. Den er potentielt forbundet med den bi-oceaniske jernbane, som vil forbinde Atlanterhavet og Stillehavet. Det ville dybest set være hovedpulsåren for en masse infrastrukturintegration for hele Latinamerika. Ligeledes for Mellemøsten har vi for nogen tid siden foreslået Oase-planen for at skabe masser af nyt ferskvand, som kunne blive en del af en generel udviklingsplan for hele Mellemøsten.

Så hvis BRIKS-landene ville gå sammen med USA og de europæiske nationer og sige: Lad os forpligte os til at overvinde underudviklingen i de lande, som flygtningene kommer fra, så vi kan opbygge økonomierne i disse lande, som under alle omstændigheder ønsker at overvinde neokolonialismen. Det er hele formålet med BRIKS. Og de ønsker ikke længere kun at være råvareeksportører, men at blive fuldgældige økonomier. De ønsker at have værdikæden i deres land, de ønsker at blive mellemindkomstlande på kort sigt. De vil opbygge uddannelsessystemet, sundhedssystemet, infrastrukturen, industrien, landbruget, så der er en grund til, at de mennesker, der nu flygter som flygtninge, bliver hjemme, får jobmuligheder og hjælper med at opbygge deres egne lande. Er det ikke det, alle ønsker? Hvem ønsker at være flygtning i et land, hvor de ikke bliver modtaget på en venlig måde, hvis der er mulighed for at blive hjemme og opbygge deres egen økonomi? Det ville være i USA's, de europæiske nationers og de involverede og berørte lande i det Globale Syds absolutte egeninteresse at gå sammen om at gøre det. Argumentet om, at det tager for lang tid, er ikke rigtigt gyldigt, for det er et spørgsmål om at give et tegn på håb. Når folk først ser, at der er et seriøst forsøg på at gøre det, og der i begyndelsen er et mundtligt tilsagn fra lederne i alle disse lande om, at de vil lave sådan et intensivt program, så vil stemningen straks ændre sig. Der ville være håb om en bedre verden, og det ville faktisk afslutte et kapitel med kolonialisme, som virkelig er noget, vi bør konkludere og skabe en mere

retfærdig tilgang til hele verden.

Det er ikke kun det, vi foreslår. Vi vil afholde en stor international internetkonference Schiller-konferencen den 7. og 8. december. Vi er allerede ved at samle talere på topniveau fra det Globale Syd, fra USA, fra Europa og andre dele af verden. Vi vil gerne præsentere hele programmet der. For at gøre det let for folk at forstå, er vi lige nu involveret i et crash-program for at producere en forundersøgelse, en pamflet, som vi håber at have ude om ca. 10 dage, hvor vi vil definere disse projekter; hvor vi er; hvilke skridt der skal tages for at organisere så mange kræfter som muligt til denne konference. I mellemtiden vil vi fortsætte med at uddybe undersøgelsen og præsentere noget i den nærmeste fremtid, ligesom vi gjorde med »Den nye Silkevej bliver Verdenslandbroen«, som var en omfattende undersøgelse af infrastruktur- og udviklingsprojekter for alle fem kontinenter, og hvordan de kunne forbindes gennem tunneler og broer. Det er stadig standardbogen for udvidelsen af den nye silkevej som et verdensomspændende projekt.

Jeg har derfor den holdning, at vi måske er uenige i nogle af de økonomiske ideer, som nogle af regeringerne har. Jeg vil såmænd ikke engang gå ind i diskussionen om det nu. Men vi vil præsentere vores mulighed, og jeg er helt sikker på, at eftersom det, vi foreslår, i den grad er i alle involverede landes interesse, så er jeg ret optimistisk med hensyn til, at vi kan sætte det på dagsordenen for alvor og forhåbentlig starte et nyt kapitel i menneskehedens historie ved at gøre det.

Det var egentlig alt, hvad jeg ville sige indledningsvis.

Bemærkninger under diskussionen, om den kommende Trump-administration:

Jeg kunne kommentere meget på de udnævnte, deres profil fra fortiden; men jeg tror ikke, det er en nyttig tilgang, for hvis man indtager den holdning, kommer man til den konklusion, at der ikke er noget, man kan gøre ved det; der er historiske

væsentlige processer, som sker uanset hvad. Jeg synes, det er den forkerte måde at anskue det på. Først og fremmest ser man de utrolige ændringer, der er sket i det strategiske landskab. Fremkomsten af BRIKS – som er størstedelen af verden lige nu, og flere lande ønsker at være med – er en ny faktor. Trump bliver nødt til at forholde sig til det på den ene eller anden måde, men man kan ikke påtage sig hele verden på samme tid. Tilmed i Europa er der mange lande, der driver i denne retning – Ungarn, Slovakiet, Serbien. Italiens præsident Mattarella har lige været i Kina og holdt en meget smuk tale om behovet for at erstatte konfrontation med en dialog mellem civilisationer. Så der sker en masse ting, som skaber et anderledes felt. Jeg vil give den kommende præsident Trump den kredit, at jeg tror, han bestemt ikke vil ødelægge sin historiske rekord ved at videreføre det, som den tidligere krigsmaskine har gjort.

Og mens Mellempøsten er et område med stor bekymring, fik vi fra en diplomatisk kontakt et indledende svar, for da Biden modtog Trump i Det Hvide Hus for grundlæggende at blive enige om overgangen – hvilket var et vigtigt skridt – sagde Biden, at den største trussel mod USA var Iran. Der er naturligvis mange mennesker, som har tænkt, at den nye regering måske vil gå efter et regimeskifte i Teheran osv. Men jeg tror, at Trump fik Elon Musk involveret og tilmed mødtes med den iranske FN-ambassadør – jeg tror, det var det, der skete. Jeg synes ikke, vi skal se sådan på det, for hvis man ser på det som projektioner af tidligere erfaringer ind i fremtiden, ender man med noget, der ikke svarer til den absolutte revolutionære transformation, der foregår lige nu. Og i stedet for at kommentere det, hvorfor tager man så ikke det forslag op, som jeg kom med i begyndelsen, nemlig at i betragtning af, at migrantspørgsmålet er så presserende, er det helt sikkert et spørgsmål for USA. Trump har sagt, at han vil bygge muren; han vil sandsynligvis gøre det, da han nu har et flertal af vælgerne, et flertal af de populære stemmer, og det republikanske parti kontrollerer kongressens to huse. Så det

vil han sandsynligvis gøre. Men verden er i bevægelse.

Hvis vi internationalt orkestrerer alle de involverede lande, BRIKS-landene og de lande, hvorfra flygtningene kommer på grund af krig, fattigdom og forfærdelige kriser; hvis vi starter en reel debat om, at den indlysende måde at løse alt dette på er en gigantisk Marshall-plan (jeg vil ikke kalde det Marshall-plan), men et enormt økonomisk program som det, Kina lancerede med Bælte- og Vej-Initiativet for 11 år siden, som allerede har forvandlet verden på en utrolig måde: Hvis de vestlige lande, herunder USA, Tyskland, Frankrig, Italien og andre, ville gå sammen og sige: »Vi vil gøre det samme« og samarbejde med Bælte- og Vej-Initiativet, med BRIKS, for at opbygge industriel udvikling i Afrika, Latinamerika og Asien, så flygtningene har et andet alternativ end at forsøge at overleve ved at komme til Europa og USA, hvor de tydeligvis ikke er velkomne, eller hvor kapaciteten simpelthen er nået, som i Tyskland. Der er mange samfund, som simpelthen siger: "Vi har alt fyldt op, vi kan ikke gøre mere."

Så hvorfor ikke gå sammen om at sige: Er det ikke indlysende, at de milliarder af mennesker, der stadig lever i fattigdom, har ret til et anstændigt liv, ligesom vi har i Europa eller USA? Det ville være meget nemt – det er et spørgsmål om nogle få år – at løfte de lande og få en anstændig levestandard for alle på planeten. Det er det, vi bør koncentrere os om! Og jeg er helt overbevist om, at vi kan vende dette på den bedst mulige måde, hvis vi alle koncentrerer os om det...

Svar til præsident Ramotar om Nord Stream-sabotage som faktor i det kommende tyske valg:

Jeg er sikker på, at mit parti (BüSo) vil samle det op, og jeg er ret sikker på, at Wagenknecht-partiet vil samle det op, og det samme gælder Alternativ for Tyskland [AfD]. Så jeg tror, at der vil være en debat om det.

Afsluttende bemærkninger

Jeg vil også gerne svare Santiago Morales ved at sige, at

mange mennesker altid siger, at man først skal have en politisk løsning, at man først skal have nye politiske ledere, og at intet derefter virkelig ændrer sig.

Hvis man på den anden side ser på industrialiseringen i alle de lande, som tog springet fra uudviklede feudale forhold til industrialiserede forhold, så skete det altid gennem grundlæggende infrastruktur. Det var tilfældet for Tyskland, for USA, for Rusland og for Japan. Derfor vil jeg heller ikke se skævt til Chancay-havnen og potentialet for en bi-oceanisk korridor, for infrastruktur er den absolutte forudsætning for industrialisering. Jeg ved, at mange kræfter i Latinamerika gerne vil have, at USA og Kina samarbejder. Forhåbentlig kan det ændre sig med Trump-administrationen, for den tidligere administration gjorde det altid helt klart – jeg tror, at chefen for Sydkommandoen, Laura Richardson, gjorde det helt klart, at USA ikke vil have Kina i nærheden af Latinamerika. Hvor virkeligheden er, at verden virkelig skal forbindes gennem infrastruktur. Kravene er så store, at der i lang tid fremover er plads til, at alle lande kan finde deres vej og deres ekspertise. Under alle omstændigheder står vi på randen af en helt ny industriel revolution med digitalisering og kunstig intelligens – som kan bruges til gode formål. Mange mennesker er bange for det, men der er også mange eksempler på, at hvis hensigten er god, kan det anvendes til gavn for befolkningen ved at frigøre arbejdskraften, så folk kan engagere sig i en livslang læringsproces.

Men jeg tror, vi er nået til et punkt, hvor der er mulighed for dramatiske ændringer, både på godt og ondt. Lige mens vi talte sammen, fik jeg to beskeder på mit skrivebord. Den ene er, at Scholz, som stadig er Tysklands kansler, ringede til Putin for første gang i to år. De havde en diskussion på en time. Scholz havde talt med Zelenskyj før, og han planlægger at tale med Zelenskyj efter sin diskussion med Putin. Så jeg nævner det bare, men måske er der noget i gære. På den anden side imødegik Rusland forbuddet mod eksport af uran fra

Rusland til USA, som Biden havde indført i maj i år, ved nu at forbyde eksport af beriget uran til USA; hvilket jeg tror vil påvirke brændstoffet til atomkraftværker i USA. Så jeg nævner det bare for at sige, at hvis vi begynder at gå i retning af afkobling, handelskrig, kan det virkelig få hele økonomien til at bryde sammen. Og på den anden side, hvis vi finder en måde at samarbejde på, er alt muligt.

Jeg har en klar fornemmelse af, at der er mange kræfter rundt om i verden, som anerkender, at vi hver især er nødt til at vende os mod de bedste traditioner i vores egne kulturer for at løse nutidens problemer. Dette blev nævnt i en smuk tale af Xi Jinping i Lima, hvor han pegede på det faktum, at både Peru og Kina tilhører gamle kulturer, som sandsynligvis allerede for tusinder af år siden havde udvekslinger. Han pegede især på, at visse guldmasker, som er blevet fundet i Sichuan i det sydlige Kina, faktisk til forveksling ligner tilsvarende guldmasker i Machu Picchu, de gamle inka-steder. Der må selvfølgelig have været nogle sømænd, eller måske var havniveauet lavere, så folk kunne rejse på en anden måde – det må vi finde ud af. Men det er meget spændende, for hvis folk forstår, at universel historie er – sådan som jeg ser på det, så var fremskridtets fakkel engang i ét land, én civilisation, én kultur. Og af den ene eller anden grund klarede disse kulturer sig ikke, men ideerne rejste, og de fik en renæssance og en klassisk periode et andet sted. Så kom de tilmed tilbage efter et stykke tid. Men fremskridtets fakkel gik fra hånd til hånd (hvis man siger, at kulturer kan have hænder), men fra den ene kultur til den næste. Og jeg tror, at vi befinder os på et meget nyt tidspunkt i historien, hvor vi alle sidder i samme båd. For før i tiden kunne kulturer gå under i en del af verden, og i en anden del var der en klassisk periode, og de vidste ikke engang, at den anden kultur var kollapsede. Men denne gang sidder vi i samme båd, på grund af atomvåben, på grund af internettet, på grund af pandemier, og jeg kunne sikkert nævne en hel masse andre grunde til, at vi er så forbundne. Og denne idé om en fælles fremtid for menneskeheden

er virkelig den eneste måde at se det på, for enten sprænger vi os selv i luften, og så er vi alle døde, eller også når vi alle en ny æra af civilisation.

Så jeg synes, vi har en meget optimistisk tone, men jeg vil virkelig opfordre alle deltagerne i dette opkald til at komme i kontakt med Anastasia. Hun vil sende sin e-mail ud. Få rapporten om løsningen på migrantspørgsmålet gennem økonomiske udviklingsprojekter for det Globale Syd. Vi håber at have den klar om ca. 10 dage. Og hjælp os så med at organisere alle de mennesker, som det vedrører – fagforeningsfolk, landmænd, arbejdere, professorer, studerende – simpelthen alle, for alle vil blive berørt af det, og lad os virkelig få gang i en verdensbevægelse for udvikling.

Jeg er helt sikker på, at vi befinder os i en overgangsperiode, og hvis vi indfører disse ideer lige nu, kan de virkelig få indflydelse på, hvordan historien udvikler sig, og så vil vi forhåbentlig snart komme ud af denne farezone med atomkrig og den potentielle udslettelse af hele menneskeheden. Så vær venlig at blive organisator hos os: Det er det vigtigste, du kan gøre.

**Den Internationale
Fredskoalition #76 Stop med
at chikanere verden –
vi er nødt til at starte på**

en frisk

Ikke korrekturlæst

Fredag den 15. november kl. 17.00 dansk tid

Klik på linket nedenfor, og **brug dit fulde navn, når du deltager i mødet:**

<https://us02web.zoom.us/j/83288789255>

Deltag i Den Internationale Fredskoalition denne fredag kl. 17.00 CET med Glenn Diesen, forfatter og professor; Dr. Haim Bresheeth, medstifter af det jødiske netværk for Palæstina i Storbritannien, forfatter og pensioneret professor; og andre, der snart bliver annonceret.

Venner af den Internationale Fredskoalition,

13. november 2024 (EIRNS) – I et interview den 8. november talte **den pensionerede oberst Douglas Macgregor** om den form for dybtgående nytænkning af politik, der er nødvendig i kølvandet på det amerikanske præsidentvalg. »Folk tænker ikke disse ting igennem,« udbrød Macgregor. »Vi er nødt til at opgive hele ideen om at sanktionere, mobbe og true. Vi er nødt til at finde et rent ark papir frem og starte forfra.« Macgregor, som kortvarigt fungerede som seniorrådgiver for forsvarsministeren i Trumps første embedsperiode, pegede på »den finansielle krise, der truer i horisonten« som en krise, der kan hjælpe USA med at gøre netop det.

Macgregor har ret. Men hvad skal vi skrive på den blanke side? Hvad er indholdet af den politik, der er nødvendig for at erstatte sanktionerne, mobningen og truslerne, en politik, der for altid vil fjerne faren for en atomkrig med Rusland og/eller Kina ved at fjerne årsagen til de politikker, der skaber denne fare?

I sit ugentlige webcast understregede Helga Zepp-LaRouche, at

»vor tids udfordring« er, at USA og Europa skal samarbejde med BRIKS-landene om udviklingen af det Globale Syd«. Hun forklarede, at »verdensscenen har ændret sig dramatisk, siden Trump forlod Det Hvide Hus for fire år siden, og nu er eksistensen af en Global Majoritet i form af BRIKS en ny strategisk realitet, som jeg mener, at ingen præsident i USA eller regeringschef i noget land kan ignorere.«

Denne Globale Majoritet taler på vegne af næsten 5 milliarder mennesker, og de er fast besluttet på at afslutte æraen med kolonialisme, neokolonialisme og Wall Street og City of Londons udplyndring af deres økonomier og deres befolkninger. USA skal – og kan – have et positivt forhold til denne gruppe af lande, som udtrykkeligt har erklæret, at de ikke er en blok, og at de er åbne for at samarbejde med Europas nationer og tilmed NATO.

Men grundlaget for det samarbejde skal være en fælles indsats omkring store infrastrukturudviklingsprojekter, som det i Perus megahavn Chancay, der officielt indvies den 14. november af den besøgende kinesiske præsident Xi Jinping og Perus præsident Dina Boluarte. Bygningen af denne havn og den tilhørende bi-oceaniske højhastighedstogkorridor, der forbinder Perus stillehavskyst med Brasiliens atlantehavshavne, er præcis den slags projekt, som amerikanske virksomheder bør deltage i, side om side med Kina, hvor de eksporterer højteknologiske produktionsmidler og andre produkter og hjælper med at fremme den lokale befolknings levestandard og kvalifikationsniveau.

Skabelsen af den slags produktive jobs i Mexico og Mellemamerika eller i Afrika syd for Sahara med lignende projekter er også den eneste måde at stoppe strømmen af illegale migranter og dødbringende stoffer på – ikke »sanktioner, mobning og trusler« ... eller det, der er værre.

De eneste, der vil tabe på denne form for amerikansk win-win-samarbejde med Kina, Rusland og den Globale Majoritet, er de

opsvulmede spekulative interesser i City of London og Wall Street og den narkotikahandel og det militære finanskompleks, som de driver. Det er dem, der har bragt planeten til kanten af en total finansiell sammenbrudskrise og til randen af atomkrig.

Den kommende Trump-administration har en historisk mulighed foran sig. Trump "kunne starte med et helt rent bord", sagde Zepp-LaRouche, "og han kunne virkelig forsøge at leve op til sit løfte om at afslutte krigene og helt sikkert ikke indlede nye."

"Hvis Trump ville gøre det – som jeg allerede har nævnt i hans første periode – kunne han blive en af USA's store præsidenter. Hvis han går i den anden retning, i retning af konfrontation for at forsøge at gøre Amerika stort igen på bekostning af Kinas eller andre landes fremgang, ser jeg desværre, at verden vil gå i en forfærdelig retning.«

Deltag i Den Internationale Fredskoalition på fredag kl. 11.00 EST/5.00 CET med Glenn Diesen, forfatter og professor; Dr. Haim Bresheeth, medstifter af det jødiske netværk for Palæstina i Storbritannien, forfatter og pensioneret professor; og flere andre, som snart vil blive annonceret.

Video: Sare- og Vega-kampagnerne konfronterer 'krigens spøgelses' med

klassisk musik

EIR Nyheder

Ikke korrekturlæst.

Den 26. oktober 2024 EIRNS

Med titlen »Build a Peace Chorus Against the Ghouls of War« var de kombinerede uafhængige kampagner for Jose Vega og Diane Sare vært for en offentlig begivenhed i New York City om eftermiddagen lørdag den 26. oktober.

Jose Vega, kandidat til USA's Repræsentanternes Hus i Bronx' 15. kreds, åbnede arrangementet og lovede »noget, der aldrig er blevet gjort før, en hybrid klassisk koncert/politisk demonstration«.

Derefter gik Sare Brass Quintet på scenen og fremførte Den lille Fuga af J.S. Bach med kandidaten Diane Sare på trombone, efterfulgt af et stykke for messingkvintet af den russiske komponist Victor Ewald. Kvintetten fik derefter selskab af koret Friends of Sare-Vega Chorus, dirigeret af Megan Dobrodt, til et arrangement af en koral fra Bachs *Matthæuspassion* med ny tekst på engelsk, »Because All Men Are Brothers«, af Tom Glazer.

Diane Sare, kandidat til det amerikanske senat i New York, introducerede gæstetalerne, »som alle er genier på deres egen måde.« Den første taler var Dennis Fritz, Command Chief Master Sergeant (ret., USAF) og direktør for Eisenhower Media Group, som bad tilhørerne om at overveje, at hvis den amerikanske kongres kan se til og ikke sige noget om drab på kvinder og børn, hvad betyder vi så for dem? Han og oberst Lawrence Wilkerson (ret.) og oberst Ann Wright var blandt dem, der blev fordømt i kongressen for at demonstrere uden for den israelske premierminister Benjamin Netanyahus optræden der: »Vores kongres spyttede os i ansigtet på vegne af Bibi Netanyahu.«

Fritz hævdede, at vores studerende og professorer i USA har mere mod end vores kongresmedlemmer. Han kom med en besked til Netanyahu om krigen mod Iran: »Du ønskede denne krig, du fik den, men hold os ude af den.« Til sine amerikanske medborgere sagde han: Giv ikke muslimer, arabiske amerikanere, fredselskende jøder eller sorte mænd skylden, hvis jeres kandidat taber. Giv den israelske lobby skylden.

Angela McCardle, formand for det nationale Libertarian Party og medarrangør af Rage Against the War Machine, sendte en videobesked, hvor hun ønskede succes til alle de uafhængige kandidater og kandidater fra tredjeparter.

Dr. Mark Perlmutter, MD, rapporterede i en anden videobesked om de uhyggelige tilfælde af civile, som han behandlede i Gaza, og som var klare beviser på krigsforbrydelser.

Dernæst fulgte et musikalsk intermezzo med et arrangement for solist og kor af »Go Down, Moses«.

Russell Dobular og Keaton Weiss fra »Due Dissidence«, en platform for politiske kommentarer, var de næste talere. Dobular præsenterede en sarkastisk ristning af begge mainstream-præsidentkandidater og fokuserede sin polemik primært på Kamala Harris. Han hyldede Vega og Sare som de eneste fredskandidater, der »giver mig håb i håbløse tider«. Han blev efterfulgt af Weiss, som roste Jose Vegas og LaRouche-bevægelsens »ubønhørlige humanisme« og beskrev, hvordan han delte en søndagsbrunch med kylling og vafler med Jose, som »citerede Platon udenad og i lange baner«. Han kom med lærde bemærkninger om USA's tilstand og citerede den lærde historiker Ibn Khaldun fra det 14. århundrede om begrebet *asabiyya*, eller solidaritet, og spurgte provokerende: »Hvem ønsker, at vi skal miste vores følelse af os selv som ét folk?« Han fortsatte med at sige, at »Jose og Diane er blandt de få aktivister, jeg kender, som ikke er faldet i den fælde at hade det land, de forsøger at repræsentere.«

Schiller Instituttets leder Harley Schlanger beskrev USA's 50-årige økonomiske nedtur efter »Nixons paradigmeskifte« og LaRouche-bevægelsens rolle i at tilbyde et alternativ på trods af en bagvaskelseskampagne og politisk forfølgelse af LaRouche, som er slået fejl. Nu er BRIKS klar til at gennemføre LaRouches alternative politik.

Schlanger blev efterfulgt af tenoren Everett Suttle, som fremførte et solo-arrangement af den spirituelle »This Little Light of Mine«.

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet og leder af Den Internationale Fredskoalition, advarede om, at USA er blevet det mest frygtede land i verden, fordi det forsøger at blive verdens hersker. Krigene i Ukraine og Sydvestasien truer begge med at optrappe til en atomkrig, som kan gøre en ende på alt liv på jorden. Men BRIKS-nationerne, som repræsenterer den Globale Majoritet, »er fast besluttet på at afslutte perioden med 500 års kolonialisme ved at opbygge et nyt verdensøkonomisk system, som vil give dem mulighed for at industrialisere og overvinde fattigdom og underudvikling... Hvis USA ville indtage en samarbejdsvillig holdning til dette nye system og endda blive en del af det, ville stort set alle problemer i verden blive håndterbare og kunne overvindes.«

Everett Suttle vendte derefter tilbage for at fremføre »He's Got the Whole World in His Hands«.

Garland Nixon, en erfaren progressiv radio- og tv-talkshowvært og medlem af ACLU's nationale bestyrelse, kom med bemærkninger om betydningen af det netop afsluttede BRIKS-topmøde i Kazan i Rusland. Han citerede en kommentator, som sammenlignede BRIKS med Noahs Ark, et redskab til at redde menneskeheden fra det forestående kollaps. »Jeg tror ikke, at menneskeheden kan overleve med en dominerende holdning i Washington, D.C.,« sagde han. »Amerikanerne tror, at de er på en luksusliner – de er på et piratskib.«

Diane Sare dirigerede derefter sit kor i en opførelse af »0, Freedom«.

Scott Ritter, tidligere FN-våbeninspektør, omtalte ironisk sig selv som en »krigens ghouls« på grund af sin lange militære karriere i marinekorpset. Han gav en poetisk beskrivelse af den proces, hvor han blev forvandlet fra en glødende krigselsker til at ønske en afslutning på krigen og blive en stærk tilhænger af Vega og Sare og det, de repræsenterer.

Dette blev endnu en gang efterfulgt af koret under ledelse af Diane Sare med et arrangement af den spirituelle sang »Hold On«.

Oberst Lawrence Wilkerson (ret., U.S. Army), tidligere stabschef for daværende udenrigsminister Colin Powell, gennemgik imperiernes historie. De er alle væk, bortset fra det nuværende, amerikanske imperium, som har det ene kendetegn, at det har opfundet midlerne til at udslette menneskeliv. »Det alene gør os unikke – forfærdeligt unikke.« Han havde håbet, at Israels fejlslagne angreb på Iran ville afskrække dem fra yderligere optrapning, men desværre ser det ud til, at Netanyahu, som er »en langt værre skurk end Golda Meir«, der havde sagt, at hun ikke ville tøve med at bruge atomvåben til at forsvare Israel i krig), planlægger at optrappe hensynsløst.

Den dystre og alarmerende stemning i Wilkersons bemærkninger blev derefter beroliget af en blid og øm fremførelse af et korarrangement af Spiritual, »Steal Away«.

Den politiske komiker Jimmy Dore serverede sin karakteristiske sorte humor. Han begyndte med en ironisk meddelelse om, at vores regering fortæller sandheden om Ukraine, selv om de har løjet om alle andre krige. Han mindede om, at Lindsey Graham for nylig havde meddelt, at der er mineraler til en værdi af 11 billioner dollars i undergrunden i Ukraine – ”Han sagde det bare ligeud, ligesom hans kærestes navn på valentinsdag.” Han

sagde, at han har zionistiske venner, som insisterer på, at Israel er det eneste demokrati i Mellemøsten, hvortil han svarer: »Ved du hvorfor? Det er, fordi vi væltede alle de andre demokratier.« Afslutningsvis introducerede han Jose Vega og sagde: »Der er ingen større glæde, jeg kan opleve i dag, end at se en video af Jose Vega, der laver en intervention på et neoliberalt krigssvin.«

Vega beskrev noget, han først havde lært for nylig, nemlig at den salvadoranske regering indkaldte hans far som 14-årig til at kæmpe mod de USA-bevæbnede Contras i borgerkrigen. Han fortsatte med at forklare, hvordan »interventionsprincippet« fungerer: »Vores job« i disse interventioner «er at chokere USA's og amerikanernes bevidsthed og samvittighed.«

Ray McGovern, tidligere CIA-analytiker og medstifter af Veteran Intelligence Professionals for Sanity, eller VIPS, støttede Jose Vega i en videobesked. Han bemærkede, at Vega stiller op for at repræsentere det samme distrikt i Bronx, hvor McGovern selv voksede op. "Vi er nødt til at have nogen der, som ikke er en skabning af en eller anden lobby... Jose er guld værd, han giver mig håb. ... Med Jose vil der ikke være nogen, der blot nikker eller holder mund om folkedrab."

Diane Sare tog derefter ordet og sagde, at selv om USA har været ved at blive fascistisk siden FDR's død, og at vi nu har en optrapning af censuren under Biden/Harris-krigsadministrationen, så »har vi stadig frihed nok til at ændre vores nations retning, hvis vi bruger den.« Hun fortsatte: »Min drøm er, at ingen i New York skal kunne komme her og lyve offentligt ... det skal være en by, hvor folk ved, at når de kommer, kan de ikke lyve for befolkningen, for så er der nogen, der rejser sig og laver en Jose Vega.«

Derefter fulgte særlige videopræsentationer af musik fra Iran, Sverige, Finland og Sydafrika samt en liveoptræden af en sang fra Albanien. Resten af arrangementet var for det meste en koncert med bl.a:

- Strygekvartet nr. 12, »American«, op. 96 B. 179, Antonin Dvorak (1841-1904) NEO Strygekvartet
  - »Quia Respexit« fra *Magnificat i D* af J.S. Bach (»Han har skuet min ydmyghed«), sopran, obo duet
  - En palæstinensisk kvinde læste to rørende digte op om det palæstinensiske folks tragedie og håb via video.
  - »Shalom Chaverim« kanon, hebraisk traditionel folkemelodi for fred, kor og publikum
  - »My Country 'tis of Thee« arr. af Fred Haight fra Dvoraks Strygekvartet, op. 97 B. 180 Larghetto, kor og NEO Strygekvartet
  - »Battle Cry of Freedom«, George Root, 1862, kor og publikum.
-

Valgmøde og koncert i NYC med lifestreamnings link:

**»Byg et fredskor mod krigens
spøgelser«.**

**Lørdag den 26. oktober kl.
20-24 dansk tid**

»Byg et fredskor mod krigens spøgelser«

HVORNÅR:

Lørdag den 26. oktober 2024 kl. kl. 20-24 dansk tid.

Live streamnings link:

af Diane W Sare den 3. oktober 2024

“Erindringens mystiske akkorder, der strækker sig fra hver slagmark og patriotiske grav til hvert levende hjerte og arnested over hele dette vidtstrakte land, vil endnu hæve Unionens kor, når de igen berøres, som de helt sikkert vil blive, af de bedre engle i vores natur.”

-Abraham Lincoln, 4. marts 1861, fra hans første tiltrædelsestale

Tag med Diane Sare, LaRouche-bevægelsens uafhængige kandidat til USA's senat fra New York, og Jose Vega, bevægelsens uafhængige kandidat til kongressen fra den 15. valgkreds i Bronx, og en række modige tidligere militærfolk, efterretningsledere og freds fortalere fra hele landet og internationalt, når vi udforsker uafhængig tænkning og handling, inspireret af de ædle principper, som vores land blev grundlagt på. Den nationale vision, som blev bekræftet under borgerkrigen og borgerrettighedsbevægelsen, må atter forfægtes i lyset af den nuværende økonomiske krise i nationen og rækken af folkemorderiske krige, som nu truer med at blive optrappet til en global atomkrig. Der er nu hårdt brug for ægte lederskab og moralske visioner af den type, som Jose Vega og Diane Sare repræsenterer i deres uafhængige kampagner.

Vi erklærer vores uafhængighed af krigspartiet. Vi siger: »Skab velstand, ikke krig!«

Vi inviterer dig til at være en del af denne historiske indendørs valgmøde og koncert.

Billetter fås på vegasarepeacefund.org.

HVORNÅR:

26. oktober 2024 kl. 14.00-18.00 (kl. 20-24 dansk tid). Der vil være gratis live streaming: Mere info senere.

HVOR:

En Manhattan koncertsal

International koncert/manifestation 26. oktober i New York præsenterer ekstraordinært program for fred

[DWS] [MGM]

14. oktober 2024 (EIRNS) – Programmet med talere og musik for fred, der er planlagt til den indendørs fredsdemonstration og -koncert i New York City lørdag den 26. oktober kl. 14.00 (EDT), er uden fortilfælde i sit omfang. Arrangementet er designet til at have en stærk indflydelse internationalt såvel som i USA og har titlen »Build a Peace Chorus Against the Ghouls of War«. Programmet vil blive livestreamet fra koncertsalen på Manhattan med simultantolkning til flere sprog.

Arrangementets sponsor er Jose Vega & Diane Sare Peace Fund. Disse to politiske ledere er uafhængige kandidater på stemmesedlen i november til Senatet og Kongressen i New York: Diane Sare til Senatet og Jose Vega til Kongressen, 15. kreds i Bronx. Personlig deltagelse sker via forhåndstilmelding på hjemmesiden på engelsk eller på spansk i den fælles fundraising-komité, der er oprettet til arrangementet.

Nedenfor er en delvis liste over talere og optrædende og delvise detaljer om musikken. Titlerne på afsnittene er kun til information forud for arrangementet. De er ikke den endelige rækkefølge af programmet. Det kor, der henvises til, er Sare-Vegas Venner-koret. Yderligere bidrag med musik og præsentationer er velkomne til dette og fremtidige arrangementer, også til partnerarrangementer internationalt.

- Åbning- 'Fordi alle mænd er brødre'
- Sare messingkvintet
- -Lille Fuga, J.S. Bach (1685-1750)
- -Stykket for messingkvintet, Victor Ewald (1860-1935, Rusland)
- »Fordi alle mennesker er brødre«

- (tekst, Tom Glazer; musik, Bach's Passion Chorale, Hassler) Friends of Sare-Vega Chorus
- -Velkommen:
- Diane Sare, kandidat til det amerikanske senat, New York
- Jose Vega, kandidat til Kongressen, 15. CD, Bronx, New York
- Opfordring til handling – 'Gå ned, Moses'
- -Dennis Fritz, direktør for Eisenhower Media Network; Command Chief Master Sergeant (ret. U.S. Air Force)
- -»Gå ned, Moses«, kor
- -Russ Dobular, fra Due Dissidence, platform for politiske kommentarer
- -Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet; initiativtager til Den Internationale Fredskoalition
- »0, Freedom«, kor
- Stop atomkrigens vanvid – 'Hold On'
- Garland Nixon, erfaren progressiv radio- og tv-talkshowvært; medlem af ACLU's nationale bestyrelse.
- »Hold ud«, kor
- Oberst Lawrence Wilkerson (ret. U.S. Army); stabschef for tidligere udenrigsminister Colin Powell
- Frihed fra krig – »Steal Away«
- "Stjæl dig væk til friheden", kor
- -Jimmy Dore (inviteret) podcaster (Home of the Jimmy Dore Show); komiker, politisk kommentator
- -Ray McGovern, tidligere CIA-analytiker, medstifter af VIPS (Veteran Intelligence Professionals for Sanity)
- -Jose Vega
- -Diane Sare
- Klassiske principper-skønhed, mod, statskunst
- -»Quia Respexit« fra Magnificat i D af J.S. Bach (»Han har set på min ydmyghed«), sopran, obo duet
- -Sydafrikansk ungdomskor (inviteret)
- -Særlige bidrag med klassisk musik fra Iran, Syrien, Albanien og Sverige
- Ekstra musik

- Strygekvartet nr. 12, »American«, op. 96 B. 179, Antonin Dvorak (1841-1904) NEO String Quartet
  - Shalom Chaverim canon, hebraisk traditionel folkemelodi, kor og publikum
  - -»My Country 'tis of Thee« arr. af Fred Haight fra Dvoraks Strygekvartet, op. 97 B. 180 Larghetto, kor og NEO Strygekvartet
  - -»Battle Cry of Freedom« George Root, 1862, kor og publikum
-

Møde i Den Internationale Fredskoalition (69): Geopolitiske briller forårsager dødelig blindhed

Ikke korrekturlæst

27. september 2024 (EIRNS) – Mere end tusind forskere, akademikere, læger og aktivister fra hele verden mødtes i dag til det 69. ugentlige onlinemøde i Den Internationale Fredskoalition (IPC). Åbningspræsentationerne blev livestreamet og er tilgængelige online.

Helga Zepp-LaRouche talte til mødet og nævnte den mest åbenlyse fare, som kom til udtryk i den russiske præsident Vladimir Putins meddelelse den 25. september om revisionen af Ruslands doktrin om atomar afskrækkelse. Denne politikændring var et direkte modsvar til optrapningen af de åbne trusler fra USA og NATO om at give Ukraine tilladelse til at begynde at angribe steder på russisk territorium med vestligt styrede våben, som Ukraine ikke har kapacitet til at indsætte på egen

hånd. Hun pegede på slagsmålet bag kulisserne i Washington, hvor tilbageholdenhed blev opfordret af militære ledere i Pentagon, som ser ud til midlertidigt at have overtalt præsident Biden til ikke at skrive under på den »målliste«, der tillader Rusland at blive angrebet med amerikanske våben – som den britiske premierminister Keir Starmer forsøgte at få fra Det Hvide Hus under sit besøg den 13. september – og også tilbageholdt enhver lignende aftale med Ukraines fungerende præsident Volodymyr Zelenskyj, da de mødtes med Biden i Det Hvide Hus den 26. september. En sådan farlig optrapning mod åben konfrontation med verdens største atommagt af de politisk ustabile amerikanske og europæiske nationer får nu følgeskab af optrapningen af Israels bestræbelser på at sprede den folkemorderiske krig mod palæstinenserne i Gaza og på Vestbredden til Libanon, hvor det endelige mål er Iran.

Kina

Zepp-LaRouche kritiserede det geopolitiske vanvid hos viceudenrigsminister Kurt Campbell, som i et vidneudsagn i det amerikanske Repræsentanternes Hus kaldte Kina for den største trussel mod USA nogensinde, ikke kun militært, men også teknologisk og gennem dets forbindelser med det Globale Syd.

»Det er en løgn, som ikke må få lov til at stå,« udbrød hun, da Kina ikke er et aggressivt land, ikke er imperialistisk, men har udviklet sin økonomi og sit folk og nu gør det samme i det Globale Syd med den hensigt at afslutte den 600-årige arv fra kolonialismen ved at opbygge infrastruktur, uddannelse, sundhed, industri og landbrug – og det lykkes. Hun fortalte, at hun netop var vendt tilbage fra fejringen af »den internationale fredsdag« i Shandong-provinsen i Kina, og sammenlignede det med sit første besøg i Kina i 1971, som markerede nationens forbløffende forvandling fra ekstrem fattigdom til ekstraordinær udvikling.

»Hvis Vesten ville droppe sin unipolære følelse af verdensdominans og tilbyde samarbejde om udvikling, ville

Rusland og Kina slutte sig til med det samme, og verden ville bevæge sig mod fred,« insisterede hun og tilføjede, at det ville være relativt nemt. Men i stedet forbereder Vesten sig på en global krig.

Udsigten fra Europa

Biden besøger Tyskland den 10. oktober. Zepp-LaRouche vil på en tyskbaseret Zoom-konference den 2. oktober sammen med ambassadør Jack Matlock og videnskabsmanden Ted Postol samt tyske og franske eksperter sætte fokus på faren for, at USA placerer sine mellem- og langdistancevåben på tysk jord, og på den krise, der nu bryder ud i Tyskland. »Hvis det kommer til krig, vil Tyskland være det primære mål for angreb, og hvis der bruges atomvåben, vil der ikke være noget tilbage af Tyskland: ingen industri, ingen byer, ingen infrastruktur – og ingen mennesker. Er det i Tysklands interesse?« står der i invitationen til konferencen.

Hun konkluderede: »Jeg tror, vi er nødt til at mobilisere, til virkelig at gå på gaden; få et stort antal mennesker på gaden for at protestere mod dette. Og mere grundlæggende skal vi arbejde internationalt for at få den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur på dagsordenen. Det er det, vi bør diskutere her.«

Prof. Glenn Diesen, en kendt norsk strategisk analytiker, uddybede Putins nye atomdoktrin, herunder hans erklæring om, at "aggression mod Rusland fra enhver ikke-atomar stat, men som involverer eller støttes af enhver atomar stat, som deres fælles angreb mod Den Russiske Føderation", med et passende svar – og at et angreb på nabolandet Hviderusland "som medlem af unionsstaten" ville blive behandlet på samme måde. Dette er helt klart et russisk svar på den politiske konference i USA i 2022, som konkluderede, at et atomart angreb på Rusland ville fremprovokere et atomart svar, så det var bedre at angribe Ruslands allierede Hviderusland.

Atomvåbenekspert Steven Starr advarede om, at siden Sovjetunionens sammenbrud er frygten for atomvåben gået tabt i USA, og der undervises ikke længere i faren for atomkrig i de amerikanske skoler. Han viste den russiske »Tsar-bombe«-ekspllosion og scenariet med en atomar udveksling mellem atommagter, der hurtigt – på kun 72 minutter i alt – fører til drab på 85 millioner mennesker og en »atomvinter«, der skyldes, at soden fra eksplosionerne fylder stratosfæren, hvilket vil blokere for sollyset og resultere i en langvarig global nedkøling, der vil dræbe det meste liv på jorden. Dette blev af nogle kaldt en »falsk teori«, men det er et eksistentielt spørgsmål for menneskeheden.

Dr. Feroze Sidhwa, en californisk traumekirurg, som rejste med Dr. Mark Perlmutter til Gaza i foråret, rapporterede, at ud over massedøden af sult er sundheds- og sanitetsfaciliteter stort set blevet elimineret, at der var 1 toilet for hver 4.000 mennesker, 4 liter vand pr. person (15 liter betragtes som minimum i nødsituationer), og konkluderede, at hvis dette USA-sponsorerede folkemord ikke blev stoppet, er verden i alvorlig fare.

Dr. Jorge Rachid fra Argentina meddelte, at et hold argentinske læger ville tage til Gaza, og at 15 intellektuelle havde oprettet en afdeling af IPC i Argentina, og han læste organisationens stiftende erklæring op. Han udpegede general Laura Richardson, chefen for USA's sydkommando, som personligt ansvarlig for bestræbelserne på at bryde alle sydamerikanske nationers bånd til Rusland og Kina på vegne af BlackRock og andre hedgefonde.

Mødets diskussionsdel begyndte med, at Jose Vega beskrev, hvordan hans kampagnehold i New York havde forsøgt at distribuere en rapport fra Dr. Perlmutter og Dr. Sidhwa til de delegerede i FN's generalforsamling, men at politiet havde konfiskeret folderne fra de delegerede og censureret kirurgernes rapporter om Gaza fra de delegerede!

Jacques Cheminade, lederen af det LaRouche-associerede parti Solidarité et Progrès i Frankrig, rapporterede om et katolsk fredsforum med 3.000 mennesker i Paris med repræsentanter for forskellige religioner fra hele verden, som modtog et budskab fra pave Frans. Cheminade læste en erklæring om det globale finanssystems sammenbrud som drivkraft for krigene, som formanden, en tidligere fransk ambassadør i Vatikanet, uden held forsøgte at stoppe. Cheminade og hans medarbejdere uddelte over 1.000 foldere til deltagerne.

En spanier rapporterede, at der ville være demonstrationer i 50 spanske byer den 28. september til forsvar for Palæstina, med støttestrejker fra flere fagforeninger, der opfordrede til at afslutte diplomatiske forbindelser og våbenleverancer til Israel. Den spanske regering anerkender staten Palæstina, men har undladt at gribe ind over for Israel. En anden person fra Spanien rapporterede, at den 2. oktober, den internationale dag for ikke-vold, vil en verdensomspændende march for fred starte i San José, Costa Rica.

Demonstrationer for fred optrappes den 28. september med en Humanity for Peace-rally i Stockholm, Sverige, med solidaritetserklæringer fra flere amerikanere som Ray McGovern og oberst Douglas Macgregor (ret.), parallelt med en demonstration af Rage Against the War Machine, der finder sted i Washington, D.C. Samme dag finder Peace and Freedom Rally sted i Kingston, New York, med Scott Ritter og andre store talere. Der vil også være store fredsdemonstrationer i hele Tyskland den 3. oktober [eir].

Møde i Den Internationale Fredskoalition, 27. september 2024

27. september 2024 (EIRNS)-ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Mit navn er Anastasia Battle; jeg er jeres ordstyrer i dag sammen med Dennis Small og Dennis Speed, som er mine medordstyrere. Dette

er det 69. møde i træk i IPC. Vi skabte dette forum for at samle folk fra mange forskellige ideologier, mange forskellige religioner og nationer for at forene menneskeheden og skabe ægte fred. Der har været for meget splittelse blandt forskellige fredsorganisationer, og hvis vi rent faktisk ønsker at stoppe atomkrig, som er det, vi er på randen af lige nu, mens vi taler, er vi nødt til at forene hele menneskeheden for at få det til at ske. Så tak igen, fordi du er med. Vi sender over flere platforme lige nu.

Vi har talere, som vil holde indledende præsentationer i den første times tid, og så har vi en generel diskussionsperiode med publikum; folk, der er en del af Zoom-mødet. Hvis du gerne vil være en del af Zoom-mødet for at diskutere med talerne, skal du tilmelde dig denne begivenhed. Du finder linket i beskrivelsen af YouTube-kanalen. Hvis du er på en anden platform – ikke YouTube eller Rumble – skal du gå til schillerinstitute.com, og det vil være det første punkt på hjemmesiden, og registrere dig der.

Tak til jer alle, fordi I er med os på dette forudseende tidspunkt, hvor vi samler alle vores kræfter. Jeg vil gerne have Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet og initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition, til at indlede. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til jer alle sammen. Jeg tror, vi befinder os i en ekstremt farlig situation, som har mange elementer. Men jeg tror, at det mest åbenlyse – selv om det måske ikke er det værste – er den ændring, der er sket i de sidste par dage i den russiske atomare doktrin. Naturligvis som reaktion på NATO's igangværende skridt i forbindelse med krigen i Ukraine og mere og mere snak om behovet for at give Ukraine kontrol over langtrækkende missiler, så de kan ramme dybt ind i Ruslands territorium, hvilket var emnet for diskussionen på et møde mellem den britiske premierminister Starmer og Biden den 13. september. Starmer var kommet med en liste over mål, som sådanne missiler skulle rettes mod i

Rusland. På det tidspunkt skrev præsident Biden ikke under på dette, og det ser ud til, at der er et stort slagsmål i baggrunden af Bidens administration, hvor Pentagon forsøger at begrænse situationen. For som så mange gange før er militæret mere bevidst om konsekvenserne af visse handlinger end de såkaldte civile. Det ser ud til, at udenrigsministeriet i det mindste indtil videre har tabt denne kamp, så Biden har endnu ikke givet ukrainerne lov til at bruge amerikanske missiler til sådanne angreb dybt ind på russisk territorium. Dette blev også gentaget af [White House National Security Communications Advisor] Kirby i går, så ikke desto mindre ser det ud til, at den russiske regering ikke stoler på, at denne udtalelse fra Biden er hugget i sten, for ikke desto mindre annoncerede præsident Putin for et par dage siden en ændring i Ruslands atomdoktrin; som hidtil var, at Rusland kun ville bruge atomvåben, hvis Den Russiske Føderations territorium ville blive truet. Nu er dette ændret ved at sige, at hvis der kommer et massivt luftangreb fra et ikke-nukleart land – et stort antal droner, missiler, cyberangreb – og hvis et sådant ikke-nukleart land støttes af en atommagt, vil de betragte dette som et fælles angreb og derfor bevare retten til at bruge atomvåben mod aggressoren.

Dette er meget tydeligt et signal, hvis der kan være noget signal, om at stoppe denne ekstremt farlige vej mod ragnarok; jeg ved ikke, hvad folk ellers har brug for. Men det ser ud til, at de vestlige medier igen bare behandler det som »Åh, Putin truer med atomvåben igen«, mens de totalt underspiller den absolutte forskel i Ruslands atomdoktrin, som netop er blevet vedtaget. Det ser ud til, at også præsident Zelenskyj, som er i USA i forbindelse med FN's generalforsamling, på en eller anden måde fortsætter med at tale, som om der ikke var sket en sådan ændring. Da han mødtes med en tværpolitisk gruppe af senatorer og præsenterede sin såkaldte »sejrsplan«, var det ikke særlig klart, hvordan den sejr skulle opnås i betragtning af Ukraines dramatiske tab på slagmarken. Det, der i bund og grund kom frem på mødet, var, at Zelenskyj kræver

flere F-16-fly og retten til at bruge de angloamerikanske langdistancemissiler til dybe angreb på russisk territorium. Ifølge Zelenskyj ville denne garanti så tvinge Rusland til forhandlingsbordet senest næste år. På den måde ville krigen slutte hurtigt. Men igen er det, som om ændringen i den atomare doktrin ikke er sket.

Det er en situation, som naturligvis er ekstremt farlig, for det er ikke bare sådan, at hvis Pentagon tror, at de har situationen under kontrol, så er det én ting. Men hvor hurtigt der kan ske en fejl, en fejlvurdering, en menneskelig fejl, en teknisk fejl, en fejllæsning af situationen. Så vi bør være meget bekymrede over denne situation. Men desværre er det ikke den eneste.

Den anden er naturligvis, hvad der sker i Mellemøsten, hvor de israelske angreb på Libanon og Hizbollah har stået på i et par dage og allerede har kostet et betydeligt antal ofre. Og samtidig er der gjort forberedelser til en landinvasion af de israelske væbnede styrker i Libanon. Netanyahu, som ifølge forskellige rapporter også er ankommet til USA for at deltage i FN's generalforsamling, antydede privat, at han måske ville gå med til det amerikansk-franske forslag om en 21-dages våbenhvile, men offentligt sagde han præcis det modsatte. Han sagde, at Israel vil angribe Hizbollah med fuld kraft og ikke stoppe, før målet er nået, hvilket giver genlyd af de forfærdelige hændelser i Gaza indtil videre.

Den nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan sagde, at USA må tage skridt til at forhindre, at situationen kommer ud af kontrol. Men hvis der kommer et fuldt angreb med det formål at udslette Hizbollah, er målet naturligvis at trække Iran ind i konflikten. Hvis det sker, er praktisk talt alle stop potentielt ude, og hvis det skulle komme til brug af atomvåben i Mellemøsten, ville det være endnu farligere end den umiddelbare situation i Ukraine. Vi talte med nogle militære kilder i Europa, som faktisk advarede om, at de anser den umiddelbare fare for brug af atomvåben i Mellemøsten for at

være større end situationen i Ukraine. Det er klart, at det er endnu en ekstremt anspændt og superfarlig situation.

Desværre ikke den eneste, for den virkelige krise, eller den geopolitiske konfrontation mellem USA og Kina, er det andet ekstremt bekymrende aspekt. Udenrigsminister Kurt Campbell vidnede for et par dage siden for udenrigsudvalget i Repræsentanternes Hus, hvor han holdt en tale, som er helt utrolig; grundlæggende fordi det ikke kunne være mere forbløffende, hvordan et geopolitisk skuespil gør folk blinde for at se, hvad der faktisk foregår. Campbell sagde, at Kina er den største trussel i USA's historie nogensinde; at den blegner i forhold til truslerne under den kolde krig. Og at truslen fra Kina ikke kun er militær, men også teknologisk og Kinas indflydelse på det Globale Syd. Han sagde også, at der er behov for langt hårdere foranstaltninger fra europæernes side over for Kina. Og han beklagede, at fokus på Ukraine og Mellemøsten forhindrer et fuldt udbygget fokus på Kina og Indo-Stillehavet.

Jeg vil gerne sige dette. Hele linjen om, at Kina er en trussel mod USA, er en løgn, som ikke må blive stående. For Kina – og Kinas historie er bevist på det – er ikke et aggressivt land; det forsøger ikke at erstatte USA som hegemon. Det er ikke en imperialistisk orientering. Kina gør, hvad der er den absolutte ret for ethvert suverænt land på planeten – det udvikler sit eget folk; det udvikler videnskab og teknologi; og det hjælper det Globale Syd med at overvinde resterne af kolonialismen. Det er en utrolig succes, for i modsætning til NATO's fortælling, som folk er nødt til at tro på, ellers bliver de udsat for alle mulige trusler, bøder og forskellige negative ting, så hjælper Kina relativt ubemærket lande i Afrika, Latinamerika og Asien med at udvikle sig og overvinde fattigdom og underudvikling ved at forsyne dem med infrastruktur, industri, landbrug, hjælpe dem med uddannelse, sundhed og alle mulige andre ting. Og som følge heraf betragter mange lande i det Globale Syd naturligvis Kina og

BRIKS som deres venner. Jeg kan bare sige, at jeg er kommet tilbage fra en tur til Shandong, hvor jeg i sidste uge deltog i Den Internationale Fredsdag, som blev arrangeret i Shandong med en stor gruppe mennesker fra hele verden. Det var en blanding af fejring af forskellige bedrifter – vi besøgte en masse fabrikker og gårde. Jeg kan kun sige, at jeg var i Kina for første gang i 1971; det var midt under kulturrevolutionen. Forskellen på fattigdommen i 1971 – som jeg så på første hånd, og jeg har ikke brug for bøger og sekundære kilder – er, at jeg har været i Kina gentagne gange siden da. Jeg har med egne øjne set, hvilket gigantisk civilisatorisk bidrag Kina har ydet ved at anvende videnskab og teknologi i deres egen økonomi og nu give det som hjælp til udviklingslandene.

Jeg har set, hvordan repræsentanter for disse lande forholder sig til Kina og betragter det som en ven. Så hele ideen om, at Kina er en trussel, er simpelthen ikke sand. Det ville være ekstremt nemt at løse hele denne situation, hvis Vesten – begyndende med USA og de europæiske lande – ville stoppe denne geopolitiske konfrontation og reagere på den kinesiske version af mit forslag om at få en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. For Kina har fremmet et Globalt Sikkerhedsinitiativ, et Globalt Udviklingsinitiativ og et Globalt Civilisationsinitiativ; hvilket egentlig bare er en anden måde at sige, at vi har brug for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur og en renæssance for civilisationernes dialog. De er formuleret forskelligt, men det er præcis, hvad vi har promoveret som vejen ud af denne krise. Hvis Vesten ville sige: »Vi samarbejder, vi stopper kampen om overherredømme. Vi er enige om, at verden er multipolær, og vi går fra konfrontation til samarbejde,« så ville alle disse konflikter stort set forsvinde fra den ene dag til den anden. For hvis de store magter – USA og Kina og på samme måde Rusland – gik ind i et sådant samarbejde, ville alle regionale konflikter straks være yderst håndterbare. Så vejen ud er meget klar. Og jeg kan kun sige, at Den Internationale Fredskoalition mobiliserer for at uddanne folk i, at der er en

udvej. Truslen er enorm; den er overvældende. Men vejen ud af denne situation ville være relativt let.

Lad mig lige nævne et sidste aspekt af dette billede. Det er, at der lige nu er en meget bred indsats, især i Tyskland, fra NATO og visse kredse i Bundeswehr, for grundlæggende at forberede befolkningen på den kommende krig med NATO. Som generalløjtnant Alexander Sollfrank, der er chef for NATO's Joint Support and Enabling Command, netop udtaler dagligt, skal folk være forberedt på at transportere et stort antal sårede fra østfronten tilbage til de europæiske lande. Pistorius, den tyske forsvarsminister, ønsker at gøre det tyske samfund »krigsklart«; han prædiker det samme om, at krigen med Rusland er uundgåelig senest i 2029; og at alle institutioner i Tyskland skal være forberedt på den kommende krig, herunder Røde Kors, der skal lære at transportere disse store mængder af sårede mennesker. Dette er absolut psykose. Vi er nødt til at få befolkningen væk fra denne form for hjernevask, for det kan nemt blive en selvopfyldende profeti.

Om få dage, jeg tror den 10.-12. oktober, vil præsident Biden aflægge sit sidste besøg i Tyskland som præsident. Han vil være formand for Ramstein-gruppen, og emnet vil naturligvis være mere støtte til våben til Ukraine og lignende ting. Der er allerede mange mennesker, der er ved at vågne op til den fare, vi befinder os i; især hvis planerne om at placere amerikanske lang- eller mellemdistancemissiler på tysk territorium fra 2026, uden at tyskerne har noget at skulle have sagt. De blev ikke spurgt, om de ville have disse våben; de bliver ikke spurgt, hvordan disse våben skal placeres. Hvis de nogensinde bliver opstillet, har de ingen indflydelse på beslutningen. Folk er ved at vågne op nu. Der cirkulerer et åbent brev til Biden, og der forberedes store demonstrationer til den 3. oktober. Det er en af de ting, vi absolut skal mobilisere folk til, for problemet er, at den brede befolkning stadig ikke aner, hvilken akut fare vi befinder os i. Ellers tror jeg, vi er nødt til at mobilisere til virkelig at gå på

gaden; få et stort antal mennesker på gaden for at protestere mod dette. Og mere grundlæggende skal vi arbejde internationalt for at få den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur på dagsordenen. Det er det, vi bør diskutere her; tak.

Bemærkninger under diskussionen

Jeg vil gerne takke alle talerne, som har bidraget med ekstremt vigtige aspekter. Jeg kan kun sige, at informationen om, hvad en atomkrig ville betyde, på nuværende tidspunkt nok er den vigtigste information at sprede rundt om i verden. For jeg er helt sikker på, at hvis folk vidste, hvilken livsfare de befinder sig i, ville de absolut ikke tolerere det. Så jeg beder alle deltagerne i dette møde om at sørge for, at I tager videomaterialet fra dette møde og får det bredt ud.

Jeg tror også, at det, der blev rapporteret om den faktiske situation i Gaza, hvis folk ved det, så er Gaza i en vis forstand næsten forsvundet fra overskrifterne, i hvert fald hvad angår det folkemord, der foregår hver dag. Så jeg hilser også idéen om at oprette IPC-afdelinger velkommen, fordi det er mere påtrængende end nogensinde før at forene fredsbevægelsen. Der er stadig en masse splittelse, som faktisk spredes af imperiets kræfter, der gerne vil have kræfterne splittet for at kunne kontrollere dem. Så jeg tror, at ideen om, at en global krig ville forårsage ødelæggelse på den sydlige halvkugle, er grunden til, at jeg mener, at landene i det Globale Syd også skal vækkes. Jeg tror, det var enten præsident Sukarno eller premierminister Nehru, der allerede på Bandung-konferencen i 1955 advarede om, at hvis det nogensinde kommer til en atomkrig, vil landene i det Globale Syd måske dø lidt senere, måske to eller tre uger senere, men de vil dø under alle omstændigheder. Det er faktisk efter min mening det eneste element, der endnu ikke er regnet med i ligningen. Hvis landene i det Globale Syd havde mulighed for at tale højere, så er de i flertal. De har helt klart taget det moralske lederskab, som det blev demonstreret

af Sydafrikas handling i sagen mod Israels folkemord i Gaza i Haag. Så jeg vil bede jer alle om at hjælpe os med at sikre, at denne diskussion spredes, især i landene i det Globale Syd, og at vi bringer så mange af dem – eller deres repræsentanter – med til den næste IPC-diskussion.

Afsluttende bemærkninger:

Hvad angår debatten mellem Jeffrey Sachs og John Mearsheimer, er jeg nødt til at se på den, og måske kan jeg sige noget mere væsentligt i næste uge. Jeg er lidt overrasket, fordi Mearsheimer tidligere plejede at sige, at det var Vesten, der var ansvarlig for krigen i Ukraine; så jeg er nødt til at se lidt nærmere på det. Generelt kan jeg sige, at denne idé om, at der altid vil være en hegemon, er en bestialske opfattelse af mennesket, som ikke svarer til menneskets potentiale som et kreativt menneske. For hvis det altid er sådan, at der skal være en toptyr, som jager de andre tyre væk, så er det ikke ligefrem en idé om menneskelighed. Jeg mener, at dette er oligarki; der er stor forskel på et oligarkisk system og et system af nationalstater og civilisationer.

I menneskehedens historie er der mange filosoffer, som har meget mere avancerede forestillinger, begyndende med Konfucius. Han havde en idé om en harmonisk udvikling af alle nationer, alle familier og alle individer. Den sande udvikling kan kun ske på en harmonisk måde. En lignende idé kan findes hos Leibniz, som endda har en forestilling om en på forhånd etableret harmoni i det fysiske univers, ifølge hvilken den politiske udvikling på Jorden bør bringes i overensstemmelse. Og naturligvis havde den store filosof fra det 15. århundrede, Nicolaus af Cusa, også den idé, at fred i universet kun er mulig, hvis alle mikrokosmoser udvikler sig for at gøre fred i makrokosmos mulig. Og at fred faktisk kræver, at hvert mikrokosmos tager de andre mikrokosmers interesser som sine egne og i gensidig form støtter den andens udvikling som forudsætning for ens egen udvikling. Jeg tror, det er en idé, som gjorde den Westfalske Fred mulig; at man er nødt til at

tage hensyn til den andens interesser.

Tidligere var der nogen, der nævnte, at man skal sætte sig i russernes, kinesernes eller enhver anden kulturs sted. Det er faktisk ikke en byrde, det er en glæde. For når man først begynder at forstå, hvordan den andens sind fungerer, og hvor smuk kulturen er, bliver man beriget. Jeg tror, vi står på randen af historien og menneskehedens udvikling, hvor vi enten når frem til det synspunkt, at vi i en vis forstand er ligestillede over for retten, og at der skal være en absolut respekt for den andens suverænitet, de fem principper for fredelig sameksistens; det er ideer, som er meget bedre end ideen om, at man altid vil have en hegemon, og at alle andre skal adlyde. Det er faktisk Leviathan; det går tilbage til den britiske oplysningstid, som havde en idé om, at mennesket er ondt, og derfor er den eneste måde, man kan få fred på, at have en stærk stat, som undertrykker de andre og indfører politistatslige kontrolforanstaltninger. Det går tilbage til den britiske oplysningstid, og det er absolut en filosofi, der er forbundet med oligarki og ikke med menneskelig udvikling.

Så jeg tror, vi skal have en bred diskussion, og jeg vil opfordre alle, der deltager i Den Internationale Fredskoalition, til at begynde at oprette lokalafdelinger. I kan oprette diskussionsgrupper om spørgsmålet om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Den fredsbegivenhed, jeg deltog i i sidste uge i Kina, var faktisk ret interessant. De havde flere paneler om det Globale Sikkerhedsinitiativ, det Globale Udviklingsinitiativ og det Globale Civilisationsinitiativ, som er deres måde at tale om det, vi kalder en dialog mellem civilisationer. Jeg synes, vi skal begynde at kopiere det i diskussionsgrupper for virkelig at ændre klimaet for, hvordan vi forholder os til hinanden som mennesker. Hvis du vil have hjælp til det, så kontakt os; vi kan hjælpe dig med at sætte det op. Men jeg tror, vi er nødt til at udvide diskussionen om, hvad der faktisk skal til, for at menneskeheden kan nå frem til et punkt, hvor vi kan kalde

os virkelig menneskelige.

I mellemtiden er vi absolut nødt til at gå hele vejen og øge disse demonstrationer i den næste periode. I morgen i USA, og den 3. oktober vil der være en stor demonstration i Berlin. Folk bør arrangere parallel- og søsterdemonstrationer, hvor de kan. Arrangementet med Jack Matlock, Ted Postol, Rainer Rupp, Alain Corvez og andre talere finder sted den 2. oktober kl. 17.00 CET, kl. 11.00 ET. Så du bør absolut også mobilisere folk til det, for der vil vi diskutere effekten af og behovet til at forhindre installationen af mellemdistancemissiler i Tyskland, og hvorfor Tyskland har en særlig rolle at spille i denne sammenhæng. Så deltag også i den diskussion.

Panel 3: Verden på afgrundens rand: For en ny westfalsk fred!

Online-konference 16. juni 2024 kl. 18 eller senere.

Panel III: Konsekvenserne af den igangværende videnskabelige revolution (14:00-17:00; 08:00 ET)

Ordstyrer, Claudio Celani

– Francois Mellet, industrial engineer, Director of Operations at Stratek Global (Sydafrika)

– Prof. Sergey Pulinets, ledende forsker, Det russiske videnskabsakademis Rumforskningsinstitut (Rusland)

– Prof. Gennady Aksenov, S.I. Vavilov Institut for Videnskabs- og Teknologihistorie ved Det Russiske Videnskabsakademi, Afdeling for jordvidenskabernes Historie (Rusland)

Hussein Askary fortæller om Danmarks “Oase-plan”-seminar: Fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem

Ikke korrekturlæst

Hussein Askary brugte mange billeder og en video, som kan ses i videoen, eller her er Husseins diabilleder (flere end han faktisk brugte.)

9. maj 2024

TOM GILLESBERG: Hussein Askary, som er Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien, vil nu føre os ind i det forjættede land med titlen: “Det umulige er selvforskyldt; fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem i Vestasien.”

HUSSEIN ASKARY: Mange tak. Deres Excellencer, mine damer og herrer, kære Helga, det er dejligt at være tilbage i København. Grunden til, at jeg kom til Schiller Instituttet, er faktisk, at jeg var i Oslo; jeg forlod Irak i 1991 efter den forfærdelige Kuwait-krig og oprøret. Jeg endte som politisk flygtning i Norge. I Oslo blev jeg uddannet som tolk og oversætter, så jeg lærte mig norsk og begyndte at arbejde som tolk og oversætter. Da Oslo-aftalerne var i gang, blev jeg tolk for en delegation af palæstinensiske børn, som kom sammen med Yasser Arafat, og Shimon Peres var der selvfølgelig også. Men samtidig kom Schiller Instituttet til byen, og de sagde, at der ikke ville blive nogen fred uden økonomisk udvikling.

Så jeg tog til seminaret, og jeg var chokeret. For første gang var der nogen, der sagde, at økonomisk udvikling skulle komme før politiske løsninger. Da jeg kom fra Irak, havde jeg allerede indset, at problemet i Irak ikke var Saddam Hussein. Problemet i Irak er meget større. Derfor er selv den konflikt, vi nu ser i Palæstina og Gaza, en del af et globalt system.

I øvrigt var det ikke Gud, Jehova, der lovede den zionistiske bevægelse, det var en herre i Storbritannien ved navn Lord Alfred Balfour i 1917 efter ordre fra den britiske kejser. Men Oase-planen har tre udfordringer. Vi har den politiske udfordring, hvordan vi løser konflikten og opnår politisk enighed. Helga og Hans Excellence ambassadøren dækkede det. Vi har en teknisk udfordring, som handler om, hvordan man udvikler et område, hvor der f.eks. er mangel på vand. Det er nemt, som jeg vil vise. Derefter er den sværeste del det begrebsmæssige spørgsmål, som Helga sagde, at de sidste tre punkter i hendes ti principper for global fred og udvikling fokuserer på. For alle de konflikter, vi har i verden i dag, er skabt af den opfattelse, at mennesker for det første er egoistiske og onde; for det andet, at der er begrænsede naturressourcer til at brødføde alle og gøre alle velstående, og derfor bør de magtfulde tage kontrol over de begrænsede naturressourcer. Jeg kan fortælle jer, at der ikke er nogen begrænsede naturressourcer; hverken på planeten Jorden eller i universet, og det kan vi bevise. Så denne idé om et nulsumsspil, at nogen skal vinde, og nogen skal tabe, fordi der ikke er nok til alle. Det var f.eks. grundlaget for det britiske imperium og Thomas Malthus, som er velkendt, og som i det 18. århundrede sagde, at den menneskelige befolkning vokser hurtigere end de naturlige ressourcer, og derfor bør vi reducere befolkningen for at kunne blive ved med at leve.

Så har vi den såkaldte nazistiske lebensraum-idé, som siger, at den ariske race har brug for en masse jord i Ukraine for at kunne dyrke mad til arierne, fordi der ikke er plads nok til alle. Derfor er vi nødt til at eliminere befolkningen i Østeuropa og dyrke mad til den ariske race. Det er det samme med den zionistiske bevægelse, som siger, at der ikke er plads nok til både os og araberne i det historiske land Palæstina. Det er alt sammen noget vrøvl! Vi kan faktisk have mange flere mennesker på planeten Jorden, end vi har nu, som ville få en meget bedre, højere levestandard, bedre miljø og mere plads at

leve på. De vil bo mindre overfyldt, hvis vi udvikler hele verden.

Så det er den største udfordring; at få folk til at forstå, at mennesker er gode, og at vi er skabt i Guds billede som kreative væsener, og at vi kan ændre verden til det bedre. Det er den sværeste del af den krise, vi har i dag, for de fleste mennesker tror ikke på, at det er sandt. Jeg kan fortælle jer, at hvis I læser vores publikationer i stedet for at lytte til BBC, CNN og Al-Jazeera, så er fattigdommen i verden ved at blive reduceret. Vi har færre fattige mennesker i verden nu. Planeten bliver grønnere, først og fremmest takket være Kina og Indien; det viser en undersøgelse, som NASA har foretaget i løbet af de sidste 20 år. Der er flere grønne områder i verden, end vi havde for 40 år siden. Men vi har områder, hvor vi har ørkendannelse, og det er der en politisk grund til.

Så vores løsning på disse problemer, vores optimisme, er ikke.. Vi er ikke utopister. Vores optimisme, vores ideer er baseret på historiske fakta, videnskabelige fakta og fakta på jorden. Verden har ændret sig og ændrer sig stadig. Centrene for den produktive magt i verden har flyttet sig. Vi har Kinas fremgang, Indiens fremgang, Asien; selv i Afrika. Se for eksempel på Etiopien. Etiopien er ikke det Etiopien, som man forestillede sig for ti år siden; det er fuldstændig forandret nu. Ja, der er stadig fattigdom, men Etiopien er ved at udvikle sig til en moderne økonomi. Mange nationer i Afrika – vi har BRIKS-nationerne, der er på vej frem. Vi har hele Shanghai Cooperation Organization; der er den arabiske verden, Saudi-Arabien og Egypten. Man ved ikke rigtig, hvad der foregår der, for den økonomiske udvikling, der finder sted der, er betagende, men det bliver ikke dækket i rapporterne; alt, hvad man hører om Egypten, er, at de har en enorm gældskrise. Men det er bare penge, men hvad der sker i virkeligheden, den fysiske økonomiske virkelighed, er anderledes.

Så vores idé er en idé, som Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche har udviklet siden Berlinmurens fald, om at integrere hele verden med økonomiske udviklingskorridorer. Det var før det kinesiske Bælte & Vej Initiativ; det er i overensstemmelse med det kinesiske Bælte & Vej Initiativ, og vi er meget taknemmelige for, at Kina lancerede det. Vi forsøgte at forklare, hvorfor denne idé er så vigtig. Så løsningen på

krisen i Gaza og de andre kriser i verden skal have en global løsning, fordi de mennesker, der er involveret i selve konflikten, ikke er i stand til at løse problemet. Derfor må eksterne kræfter som stormagterne blive enige om en ændring af politikken, så alle overlever. For Israel er ved at ødelægge sig selv; USA er ved at ødelægge sig selv lige nu økonomisk, socialt og kulturelt. EU er ved at ødelægge sig selv ved at skabe disse geopolitiske nulsumsspil og ambitioner.

Den løsning, vi har foreslået, er mere global, fordi kilden til problemet er global. Oase-planen beskæftiger sig med et nøgleproblem, men det er ikke kun det. Det er problemet med manglen på vand. Faktisk havde Yitzhak Rabin allerede nævnt det før disse aftaler. Han sagde, at hvis vi ikke løser vandproblemet, vil vi ende i nye konflikter. Mange af de israelske besættelseskrige blev udkæmpet for at kontrollere vandressourcerne omkring dem – i Golanhøjderne, i det sydlige Libanon, på Vestbredden og så videre. Men problemet med ørkendannelse og tørke er et globalt problem; det er en del af et større globalt system. Dette er et overdrevet billede af ikke bare ørken, det er tørre områder, halvtørre områder og også ørkenområder, der strækker sig fra Atlanterhavet i Marokko og Mauretanien hele vejen til nær Beijing i Kina, i Gobi-ørkenen.

Vi ser på denne region; den plejede at blive kaldt den frugtbare halvmåne. Det var her, landbruget blev opfundet. Det er lidt af en myte, for landbruget blev opfundet i mange dele af verden efter istiden, samtidig. Men det var i dette område, landbruget startede. Men det er ikke længere en frugtbar halvmåne; det er plaget af ørken, af sandstorme og støvstorme som dette [billede] taget med satellit, der normalt starter i nærheden af Irak, og som starter i denne del af Syrien, hvor amerikanerne er nu. Men så vidt jeg ved, planter de ikke træer for at løse dette problem, fordi deres hænder er bundet til våbnene, så de er ikke i stand til at plante træer der. Det er et af problemerne. Disse ting er ikke nationale eller endda regionale, for de kan strække sig til mange områder. Jeg giver jer bare dette billede for at vise, at det ikke er et begrænset problem. Det strækker sig hele vejen til Kina og Beijing, sand- og ørkenstormene. Men der bliver gjort noget for at afbøde det. Kineserne gør ørkenerne grønnere. Det vil jeg snart give et eksempel på. Vi har andre problemer, som at

Tchadsøen i Afrika er ved at tørre ud, og der er syv nationer involveret omkring den, og titusindvis af mennesker, som er afhængige af vandet til græsning og landbrug, og de bliver nødt til at flytte et andet sted hen. Vi, Schiller Instituttet, har faktisk fremmet en idé kaldet Trans Aqua om at bringe vand fra Congofloden til Tchadsøen.

Løsningerne på disse problemer findes. Jeg vil give eksempler fra f.eks. Kina, hvis vi får tid. Men vi går tilbage til denne idé, som Lyndon LaRouche [fremførte, som] var i Abu Dhabi i 2002 før invasionen af Irak. Han præsenterede sin idé om, hvordan denne region i Vestasien – jeg kan ikke lide udtrykket Mellemøsten, fordi det er et britisk kolonialt udtryk. Jeg bruger det ikke, og jeg anbefaler ikke, at folk bruger det. Det er Vestasien, Nordafrika, og hvordan udviklingen kan finde sted der. Med vægt på opbygning af infrastruktur, transport, vand, strøm og industrialisering af regionen. Olie og gas bør bruges som industrielt materiale i stedet for at blive brændt af som brændstof. Til brændstof og elektricitet bør man i stedet bygge atomkraft; det var hans anbefaling. Fem år senere startede De Forenede Arabiske Emirater deres atomkraftprogram, og nu har de fire atomkraftværker færdige i Abu Dhabi med 4400 MW strøm, som bruges til afsaltning, hvilket er et andet aspekt af denne plan. Men samtidig sagde Lyndon LaRouche, at der er et andet problem, som skal løses, nemlig spørgsmålet om, at det globale finans- og banksystem er ved at kollapse. Det var før krisen i 2008, men det er en systemisk krise; det kollapser stadig. Trykning af penge forhindrer det i at gå helt i opløsning, men de fysiske økonomiske realiteter i verden er anderledes. Så han anbefalede at etablere et nyt finansielt system for at støtte den økonomiske udvikling. Så vi har nu alternativer som Asian Infrastructure Investment Bank, den nye udviklingsbank for BRIKS-landene. Men han anbefalede også at opbygge en arabisk udviklingsbank ved at bruge de enorme ressourcer i Golflandenes formuefonde. Golflandene har finansielle ressourcer på omkring 4 billioner dollars. Traditionelt er de investeret i Europa, mest i Storbritannien, i USA og på finans- og bankmarkederne, i fast ejendom, men nu bruges en del af pengene til udvikling i Saudi-Arabien, i Emiraterne, men også til investeringer i Asien, i Kina, i Afrika. Så det er en vigtig kilde. Spørgsmålet om finansiering dukker altid op. Hvordan

finansierer man disse ting? Men der er løsninger, som vi har præsenteret.

Under alle omstændigheder, hvis man ser på denne region, så er det her, kontinenterne og havene mødes. Det er det mest interessante geografiske område, og det har også enorme naturressourcer og menneskelige ressourcer. Hvis vi tager en cirkel rundt om hele regionen, inklusive Etiopien, har vi mere end 500 millioner mennesker, for det meste unge mennesker. Så det er en enorm ressource, der kan investeres i, hvis vi industrialiserer denne region.

Så ideen med alle de linjer, I ser på vores kort, er ikke bare en kamelkaravane eller en jernbane, der bringer varer fra Kina til Europa. Vi taler om udviklingskorridorer. En udviklingskorridor er ca. 100-150 km bred; et bælte. Det er derfor, kineserne er interessante; præsident Xi Jinping taler om et økonomisk bælte af Silkevejen. Det er ideen; at man har infrastruktur, man har en flod eller vandkanaler, man har motorveje, man har højhastighedstog, olie- og gasrørledninger, elektricitetsledninger. Og omkring dem bygger man nye by-, industri- og landbrugscentre, for i mange dele af Eurasien har man naturressourcer, men man har ikke vand. Man har vand, men man har ikke mineraler. Man har en befolkning og menneskelige ressourcer, men man har ikke energiresourcer. Så man er nødt til at bygge bro over disse kløfter og bringe udvikling til alle dele. Det er også en del af vores idé for udviklingen af Afrika – at bygge et stort antal udviklingskorridorer.

Men vand er afgørende. Så for at vende tilbage til denne Oaseplan, så præsenterede Lyndon LaRouche, som Helga nævnte, den allerede i 1975, før borgerkrigen i Libanon startede på opfordring af Henry Kissinger. Denne region blev holdt i oprør; den blev holdt i brand hele tiden af globale strategiske grunde. Det handler ikke om jøder og muslimer eller kristne og arabere; det er alt sammen skabt af store geopolitiske magter, som har denne kyniske idé om mennesker og natur. Idéen, især for Palæstina, Israel, Jordan, Libanon, Syrien og endda Egypten. Ideen var at skabe nye vandressourcer, fordi det ikke er nok at dele vandet i regionen. Der er ikke nok vand i regionen til at blive delt af befolkningen, som vokser. Så man er nødt til at skabe nye ressourcer. Det er min pointe. Vi mennesker er skabt i Guds, Skaberens, billede, fordi vi kan skabe nye ressourcer. Vi er

ikke afhængige af naturen. For hvis vi lod naturen bestemme, ville ingen af os være her i dag; selv vores forfædre ville være forsvundet for længe siden. For mennesker tilpasser sig ikke naturen; vi tilpasser naturen til vores behov. Vi ændrer miljøet omkring os ved at bygge infrastruktur, både for at beskytte os selv, men også for at øge vores evne til at brødføde, klæde os på og skaffe boliger til flere og flere mennesker. Det betyder ikke, at vi skal ødelægge naturen, men vi skal have denne form for symbiose med naturen. Men det er os, der bestemmer, for ellers stopper denne ørken ikke nu. Disse ørkener og ørkendannelsen er faktisk et naturligt fænomen, som startede med istidens afslutning. Hele den region, jeg viste i Afrika, var søer og skove, og der var dyr og alle mulige ting, der skete der. Men hvis vi lader naturen gå sin gang, bliver den meget destruktiv. Så vi er nødt til at kontrollere naturens kræfter. Som for eksempel med vandet; vi har Jordanfloden. Jordanflodens årlige vandføring er 1,2 milliarder kubikmeter; en kubikmeter er 1.000 liter. Når Jordanfloden når Det Døde Hav, er den næsten udtørret. Sammenlign dette med Saudi-Arabiens afsaltning af havvand, som er på 2,2 milliarder kubikmeter; det er dobbelt så meget som Jordanfloden. Så Saudi-Arabien er faktisk allerede i gang med at skabe nye Jordanfloder, men de bruger olie og gas til at drive afsaltningen. Det er ikke en smart idé, hvis man kan bygge atomkraft, for det er renere, og desuden kan man bruge olien og gassen til industrielle formål af høj værdi. Så ideen med Oase-planen er at skabe nye vandressourcer.

Bare for at give dig et eksempel på naturen og mennesket, for folk siger: "Åh, man er nødt til at tilpasse sig naturen for at opfylde sine behov. Man kan ikke overgå, hvad der er i naturen." Der er lande i regionen, f.eks. i Kuwait, som bruger 2500% mere, end kuwaiterne får fra naturen, fordi det næsten aldrig regner i Kuwait. Så hvordan gør de det? De overgår de naturlige ressourcer, de har, med 2500%, fordi de afsalter havvand; de er ikke afhængige af naturen, for hvis det ikke regner, dør man.

Dette er et billede, der er produceret for nylig, bare for at fokusere på Palæstina, Israel og Jordan. Disse ideer eksisterede faktisk i Oslo-aftalerne. For eksempel kanalen fra Det Røde Hav til Det Døde Hav. Der er også en idé om at bygge en kanal – disse kanaler er ikke til navigation; Netanyahu ved

ikke, hvad han taler om, når han taler om Ben-Gurion-kanalen. At grave en kanal så stor som Suez-kanalen gennem denne region, det er en vanvittig idé. Det, vi taler om, er akvædukter; rørledninger eller vandløb til vandoverførsel. Ideen er at bruge højdeforskellen mellem Det Røde Hav, Middelhavet og Det Døde Hav, for Det Døde Hav er det laveste punkt på planeten, hvad angår land. Det ligger 400 meter under havets overflade. Når man bringer vand fra Middelhavet og Det Røde Hav til Det Døde Hav, kan man derfor bruge højdeforskellen til at generere vandkraft. Så kan man bruge en del af den kraft til elektricitet, og resten kan man bruge til afsaltnings af vand, så man kan skabe flere vandressourcer. Så det fandtes faktisk i aftalerne med Jordan, for eksempel, men israelerne nægtede at finansiere dette projekt.

Nu tilføjer vi en anden dimension til dette og siger: "I er også nødt til at bygge atomkraftværker både ved Israels og Palæstinas kyst, selv i Gaza, og i Aqaba i Jordan." Det er det andet problem. Det er sværere end at få en våbenhvile i Gaza. Folk siger: "Hvordan kan du tale om atomkraft? Det er farligt. Der er al den stråling." Det er faktisk svært at overbevise folk i fredsbevægelsen, fordi de har den her grønne ideologi om, at atomkraft ikke er gavnligt. Så det er et meget vanskeligt koncept. Men uden atomkraft har vi ingen chance for at generere elektricitet og varme til afsaltnings af vand.

Som jeg sagde, er der mange nationer i regionen – De Forenede Arabiske Emirater har atomkraft; Egypten bruger nu atomkraft, de har et russisk anlæg. I Abu Dhabi var det koreanerne. Rusland samarbejder også med Tyrkiet om at bygge et atomkraftværk. Mange nationer i Afrika er nu ved at få øjnene op for dette. Kina bygger atomkraftværker i Pakistan; de taler ikke så meget om det, fordi det er følsomt. Selv i Pakistan spurgte jeg mine forældre: "Er atomkraftværket i Karachi færdigt?" De sagde: "Tys! Lad være med at tale om det. Ja, det er færdigt nu; det producerer strøm. Men vi taler om solenergi, fordi europæerne og amerikanerne ville blive vrede på os." Dette er fremtiden.

Nu kan vi, som Helga sagde, gå et skridt videre. I stedet for den nuværende fissionsreaktor kan vi gå over til fusionskraft. Det ville give menneskeheden en uendelig strømkilde i tusindvis af år; det er muligt. Så dette er en kombination af vand – vi har allerede, jeg vil ikke gå for meget op i de

tekniske aspekter. Jeg vil bare gerne præsentere konceptet. For uden at øge ressourcerne er det meget svært at skabe fred i regionen. Hvordan løser man f.eks. problemet med bosætterne på Vestbredden? De kan tage til Negev, hvor israelerne er rigtig gode til at anlægge marker i ørkenen. Man kan faktisk bygge nye byer i Negev. Det er ganske levedygtigt. Man behøver ikke at dræbe bosætterne, man kan flytte dem. Ligesom man flytter dem fra Gaza, kan man flytte dem til Negev. De kan få et rigtig godt liv der, og israelerne er rigtig dygtige til ørkenlandbrug. Det er disse begrebsmæssige spørgsmål, som jeg tror, er de sværeste for folk at absorbere og afklare.

Vi vil selvfølgelig lave flere undersøgelser. Vi taler med ingeniører og økonomer i Israel, i de arabiske lande og i Frankrig. Vi samler alle de ideer, der er nødvendige for at skabe en levedygtig palæstinensisk stat med [de] økonomiske ressourcer til at eksistere.

Jeg vil gerne give et eksempel. Jeg sagde, at verden har ændret sig, men det bliver ikke dækket af BBC eller CNN. De giver dig et billede af, at verden bliver fattigere, at miljøet er mere ødelagt nu, at livet er umuligt, at der er for mange storme og orkaner. Men faktisk har verden ændret sig dramatisk, og meget få mennesker har bemærket det. Kina er det bedste eksempel. 800 millioner mennesker er kommet ud af fattigdom. Det er et mirakel. Og som Helga sagde, har Kina gjort et område, der er større end Tyskland, grønt i løbet af de sidste 20 år.

Så jeg var i Xinjiang, denne vestlige region i Kina, som alle har hørt meget forfærdelige historier om. Næsten alt er ubegrundet; de fleste arabiske og muslimske lande støtter den kinesiske politik i Xinjiang for at skabe sikkerhed. Fordi Xinjiang og [inaud; 27:09] blev rystet af forfærdelige terroraktioner fra islamiske terrorgrupper, men også separatistiske grupper. Dette rapporteres meget sjældent. Der var forfærdelige terrorangreb fra 1995 til 2016. Denne region er nabo til nogle af de mest ustabile områder – Jammu Kashmir, Pakistan, Afghanistan og også Tadsjikistan og disse lande, som er stabile nu, men de andre er ustabile. Så hvad gjorde kineserne for at løse dette politiske problem? De traf sikkerhedsforanstaltninger, men de bombede ikke landsbyer, bryllupper og begravelser, som NATO gjorde i Afghanistan og Pakistan. De samlede de ekstremistiske elementer og fokuserede

derefter massivt på økonomisk og social udvikling. Det var vigtigere end de sikkerhedsforanstaltninger, der blev truffet. Og de ventede ikke på at stoppe terrorismen i 2016 for at starte den økonomiske udvikling. De startede allerede Go West-strategien i 2007-8. Så udviklingen af de vestlige regioner i Kina var en nødvendighed for ledelsen. Vi kan ikke have stabilitet, især ikke i Xinjiang, uden økonomisk udvikling. Derfor hælder den kinesiske regering enorme ressourcer i denne region for at udvikle den og give befolkningen – jeg har ikke tid til at vise jer alle filmene. Nogle af de byer, jeg så, som Urumtsi og Korla, som jeg vil vise, er de mest avancerede. De er på et europæisk niveau for byområder.

Jeg besøgte mange dele af Xinjiang – det var i april – men det mest forbløffende var at tage til Korla. Det ligger ved siden af den næststørste sandørken i verden. Selv jeg, som troede, at jeg vidste noget om Kina, troede, at jeg ville komme til en tør, støvet gammel by. Det var den mest overraskende oplevelse, jeg havde. Dette var en af de mest avancerede byer, jeg nogensinde har set. OK, den er udfordret af Xinjiang og andre, men miljøet der er ekstremt interessant. Under alle omstændigheder har man i denne region et af de største produktive områder for bomuldsproduktion og frugtproduktion. Man kan forestille sig, at det er meget tørt. Mængden af nedbør – regn og sne – i Xinjiang-regionen er 150 ml om året. Det svarer til Saudi-Arabien. Det er halvdelen af, hvad der f.eks. regner i Afghanistan. I Danmark er nedbøren 800 ml om året, så det er seks gange mere. Men på trods af det har de en enorm landbrugsudvikling i gang i denne region takket være brugen af moderne infrastruktur, moderne vandteknologi, herunder israelsk drypvanding og japansk gasningsteknologi, som de har lært og gennemfører.

Jeg vil gerne slutte af med at vise en video. Jeg er ved at lave en række videoer fra min rejse. Jeg har allerede skrevet en artikel om den økonomiske udvikling i regionen, men jeg vil lave artikler og videoer. Den er ikke redigeret, og derfor er den lidt lang, men jeg kan spole frem.

[VIDEO]: Jeg taler til jer fra den sydlige del af byen Korla i Xinjiang, hvor der ikke er så langt til verdens næststørste ørken, som er Takla-Makan-ørkenen. Men overraskende nok finder man her en enorm landbrugsaktivitet i Xinjiang. Det er meget interessant, at gården hedder Oasis Farm. Nye teknologier,

maskiner og robotter revolutionerer landbrugsprocessen ved hjælp af droner og moderne sensorer til måling af jordtemperatur og jordfugtighed.

ASKARY: Dette er ørkenområdet; det grænser op til ørkenen i Yulin County. Det er den samme region, men man kan allerede fra vejsiden se disse mandehuller. Fordi der allerede er bygget veje, el-ledninger og vandrør, før der er landbrug og bycentre. Men infrastrukturen er der allerede til at skabe en ny civilisation der, til at bosætte folk der. Meget af jorden bliver indvundet til landbrug, især til bomuldsproduktion. Sådan ser det ud i dele af Irak eller dele af Afrika syd for Sahara. Men forskellen er, at man starter med at bygge den infrastruktur, jeg talte om – strøm, vand, transport. Så bringer man landmændene ind. Disse ting sker nu; de er allerede sket. Det er ikke noget, der ligger i fremtiden; fremtiden er her allerede. Det er det, folk skal tænke på. For hvis vi bare følger nyhederne hele tiden, de forfærdelige nyheder om verden, så glemmer vi, at tingene ændrer sig, og at forandring er mulig. Men min pointe er, at i Xinjiang, uden denne enorme økonomiske udvikling og sociale udvikling og endda kulturelle udvikling, som vil være et chok for mange mennesker. For den kinesiske regering forsøger at bevare uighurerne og andre etniske gruppers kulturer. Det vil jeg vise i en særlig video.

Men jeg vil lige slutte af med at vise denne by, som jeg troede bare lå på siden af ørkenen. Det her er Korla; jeg troede, det ville være et støvet sted i ørkenen. Men det er en af de mest moderne byer, og den er grøn. Desuden har de bygget en kunstig flod midt i byen, hvor folk tager sightseeing-færger, hvilket jeg også gjorde. Så man kan forvandle noget på en virkelig forbløffende måde ved hjælp af teknologi, kreativitet og de tilgængelige naturressourcer, som alle tror er umuligt. Så kan man forvandle det til – Korla er kendt for pæren; verdens største producent af pærer.

Jeg vil slutte af med disse billeder, men min pointe er, at det, der er udfordrende for folk, er at forstå, at vi faktisk kan ændre tingene. Vi er kreative, vi er gode. Vi kan gøre noget godt i verden, og det bør være princippet for at opnå fred i for eksempel Palæstina og Gaza. Ja, vi har politiske udfordringer, vi har tekniske udfordringer, alle disse ting. Men som jeg sagde, da jeg var i Oslo i 1994, var valget at

bygge for fred i Palæstina, hvis man ikke gør... En ting, som Rabin sagde, og som jeg tror tog livet af ham, var, at vi er nødt til at ændre vores aksiomer. Det betyder, at vi skal ændre den måde, vi tænker om os selv, om andre og om naturen. Jeg tror, det var det farligste, Rabin sagde, for uden at ændre de aksiomer, vi har, og som dominerer verdens geopolitiske system – at magt giver ret; de magtfulde tager det hele; der er kun vindere og tabere; der er begrænsede naturressourcer; vi bør ikke ændre naturen. Alle disse aksiomer, der bliver plantet i vores sind, bør fjernes, så vi rent faktisk kan skabe fred, sikkerhed og udvikling. Mange tak skal I have.

Se videoen for den spændende diskussion. Den begynder 38:28 minutter inde i videoen.

Interview: Det palæstinensiske Selvstyres ambassadør i Danmark, H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian, der støtter Oase-planen, med dansk oversættelse

Den 14. marts 2024 (EIRNS) København (Schiller Instituttet i Danmark) – Schiller Instituttet i Danmark gennemførte i går et timelangt videointerview med Det Palæstinensiske Selvstyres ambassadør i Danmark, H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian, hvor ambassadøren udtrykte sin smerte over død og ødelæggelse i Gaza og også på Vestbredden, de vestlige

politiske lederes manglende støtte til at afslutte krigen, og udtrykte fuld støtte til LaRouches Oase-plan og ideen om fred gennem udvikling. Han blev interviewet af Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark.

Se videoen om Oase-planen og skriv under på underskriftsindsamlingen til støtte for Oase-plan-ideen

Tilmeld dig Schiller Instituttets gratis online-konference lørdag den 13. april 2024 kl. 11 EDT; 17 CET: Oase-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien

Videoen, som vil blive cirkuleret bredt internationalt, inkluderer links i videoen og beskrivelsen til LaRouche-organisationens video "The Oasis Plan: LaRouches løsning på Mellemøsten", og et link til tilmelding til den kommende videokonference om Oasis-planen den 13. april.

H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian har haft en fremtrædende karriere inden for den akademiske og diplomatiske sfære. Hans akademiske ekspertise ligger inden for internationale relationer og konfliktløsning. Han er uddannet i Jerusalem, på American University i Beirut, og har taget en MA i internationale relationer og en Ph.d. i statskundskab på Toledo og Cincinnati universiteter i Ohio i USA. Han var professor og senere vicepræsident på Bethlehem University på Vestbredden i Palæstina. Han underviste i konfliktløsning mellem Israel og Palæstina sammen med den israelske professor Edward Kaufman på University of Maryland i 26 år.

Han var også PLO's førende rådgiver i spørgsmålet om Jerusalems status.

H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian blev derefter Det Palæstinensiske Selvstyres ambassadør i Storbritannien i 13 år, Ungarn i et år og nu Danmark i de sidste fire år.

Interviewet dækker især det påtrængende behov for at stoppe

det nuværende folkemord i Gaza og volden og undertrykkelsen på Vestbredden; behovet for FN's og international anerkendelse af en uafhængig palæstinensisk stat, og hvad der skal til i Israel for at nå dertil; hans undervisning i israelsk-palæstinensisk konfliktløsning på University of Maryland; og til sidst hans varme ros af Schiller Institutet.

Artikler af ambassadøren i Palestine-Israel Journal: <https://www.pij.org/author/326>

Mere omfattende CV: <http://passia.org/personalities/351>

Fuld udskrift:

Interview med Det Palæstinensiske Selvstyres ambassadør i Danmark H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian

Vi skal sejre: Fred, palæstinensisk uafhængighed og Oasis-planen i Sydvestasien

TOM GILLESBERG: Jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Institutet i Danmark, og jeg er meget taknemmelig for at have denne mulighed for at interviewe Hans Excellence Prof. Dr. Manuel Hassassian, Palæstinas nuværende ambassadør i Danmark gennem de sidste fire år, udnævnt af præsident Mahmoud Abbas.

Du har også en meget fornem karriere bag dig, både på det diplomatiske område og på det akademiske område, så vil du præsentere dig selv for publikum?

AMBASSADØR PROF. DR. MANUEL HASSASSIAN: Mange tak, Tom. Det har været en fornøjelse at se dig for anden gang, og jeg er virkelig overvældet over dit generøse tilbud om at interviewe mig. Som du ved, er jeg tilhænger af jeres institut. Og I har gjort så meget for sagen, for international medmenneskelighed, og dette store skridt med at interviewe en palæstinensisk ambassadør i Danmark.

Jeg er født og opvokset i Jerusalem. Jeg gik på Frères-skolen, som undervises af De La Salle-brødrene, i gymnasiet. Derefter

gik jeg i to år på Birzeit University for at få min sociale eksamen; jeg læste liberal arts. Derefter blev jeg optaget på American University of Beirut, som anses for at være et af de mest prestigefyldte universiteter i Mellemøsten. I 1975 fik jeg min bachelor og tog til Ohio, til USA: Jeg tog min kandidatgrad i internationale relationer på University of Toledo, Ohio; derefter fortsatte jeg min uddannelse og tog min ph.d. på University of Cincinnati, Ohio, og jeg fik min ph.d.-grad i 1986. Jeg kom tilbage til Bethlehem University i 1981, hvor jeg forberedte min afhandling. Jeg var instruktør i 1981, fordi jeg ikke havde færdiggjort min ph.d., men jeg blev dekan for de studerende. I 1986 blev jeg assisterende professor, og jeg forblev dekan for de studerende i ni år. Så blev jeg lektor, og jeg blev dekan for Det Humanistiske Fakultet. Og i 1996 blev jeg administrerende vicepræsident, hvilket er den højeste stilling for en palæstinenser på en katolsk skole. I 1999 blev jeg professor ved University of Bethlehem, og alt mit arbejde blev vurderet af professorer i USA, som gav mig denne fornemme titel. Jeg har undervist [på University of Maryland, USA] sammen med en kollega fra Hebrew University, fra Truman Center, professor Edy Kaufman, i de sidste 26 år. Vi stoppede under COVID.

[Ambassadør Prof. Dr. Hassassian har også været PLO's chefrådgiver i forhandlingerne om Jerusalems status].

Jeg blev udnævnt til ambassadør af præsident Mahmoud Abbas i 2005. Jeg tjente 13 år som palæstinensisk ambassadør i London, og i 2018 flyttede jeg et år og tjente i Ungarn. På grund af en uoverensstemmelse med ungarerne, hvor vi diskuterede flytningen af deres ambassade i Israel fra Tel Aviv til Jerusalem, blev jeg bedt af min præsident om at komme tilbage. Jeg blev et år, og vi havde aldrig nogen repræsentation på mit niveau. Så da jeg blev overført til Danmark for at blive ambassadør et år senere, udnævnte de en palæstinensisk ambassadør til at udfylde tomrummet.

(En mere komplet biografi, inklusive andre akademiske

stillinger og priser, kan læses her).

Ambassadør Hassassian: Jeg sætter virkelig pris på den danske offentlighed: De støtter det palæstinensiske problem i høj grad, fordi de er forkæmpere for menneskerettigheder, og det var de også under Holocaust, hvor de hjalp alle de diasporajøder, der var blevet slagtet af nazisterne og fascisterne. Så Danmark har en lang tradition for at være en forkæmper for menneskerettigheder, og vi er ikke overraskede over at se de samme mennesker med den samme udholdenhed i at støtte palæstinenserne, i det mindste på det offentlige plan, hvor de ønsker at se et ophør af denne konflikt og åbning af grænserne for humanitær bistand. Desværre er regeringen ikke på niveau med den offentlige mening.

Tom Gillesberg: Det er ligesom under den danske besættelse: Det var ikke regeringen, der hjalp jøderne med at komme til Sverige.

Ambassadør Hassassian: Det var folket.

Gillesberg: Det er folket.

Amb. Hassassian: Absolut.

Gillesberg: Og jeg synes, det er en vigtig pointe.

Ambassadør Hassassian: Så det er derfor, jeg forsøger at drage en sammenligning, som efter min ydmyge mening og viden om Danmarks historie – jeg kom her og vidste en lille smule om Danmark, men nu kan jeg fortælle dig, at jeg kender kulturen, folket, måden de tænker på, måden de fremmer deres politik på, og jeg kan se, at der er en kile mellem den offentlige mening, ikke kun i spørgsmålet om Palæstina, men også i spørgsmål om lokalpolitik. Denne regering er konservativ, og uanset at den har visse undskyldende holdninger, når det kommer til Palæstina, så hjælper den stadig palæstinenserne med tilskud, med udvikling af infrastruktur, med støtte til UNRWA. Men på det politiske plan går de ind for en to-statsløsning, men de

viser ikke deres politiske mod til at lægge pres på amerikanerne eller israelerne for at stoppe dette blodbad, dette angreb, denne nedslagtning af civile i Gaza, på Vestbredden og i Østjerusalem.

Så vi forholder os lidt, med forsigtig optimisme, jeg forholder mig som ambassadør til regeringen, jeg kan ikke sige, at de har været tilbageholdende med at modtage mig som dekan for Rådet af arabiske Ambassadører, for slet ikke at tale om, at jeg også leder spørgsmål vedrørende Mellemøsten, Organisationen for islamisk Samarbejde (OIC). Vi har mødtes flere gange med udenrigsministeren, med viceudenrigsministeren, med direktøren for MENA [Mellemøsten, Nordafrika], og vi har haft regelmæssige diskussioner om opdateringer af, hvad der sker i Palæstina, Mellemøsten, Det Røde Hav, afbrændingen af Koranen, den slags. Så jeg kan sige, at der er en vis form for kontakt mellem vores ambassade, Rådet af arabiske Ambassadører og den danske regering. Men vi oplever ikke øjeblikkelig handling.

Vi ser ikke, i de bilaterale relationer, en stærk støtte til palæstinenserne og et stop for dette blodbad! I dag dør vores folk af sult og hungersnød, mangel på medicin og mad. Seksogtredive hospitaler er blevet ødelagt. Vi har kun seks i drift nu. Det er en skam, at 12.000 børn er blevet martyrer, for slet ikke at tale om mere end 7-8.000 kvinder og ældre. Og det er svimlende tal! Selv under Anden Verdenskrig var vi ikke vidne til et så enormt antal ofre.

Dette systematiske angreb på vores folk er ikke kun – og tillad mig at sige, at det ikke er mod Hamas. Det er indlysende, at det er mod det palæstinensiske folk. De vil fordrive os i havet, i ørkenen, og når de er færdige med Gaza, vil de begynde, og de er allerede begyndt, på Vestbredden, for slet ikke at tale om, at de lægger økonomiske hindringer i vejen, alle mulige forhindringer, selv under Ramadanen, for at vores troende kan gå hen og bede i Al Aqsa-moskeen.

Man kan se, at der er en systematisk politik for apartheid, etnisk udrensning og nedbrydning af en nation.

Alle disse tre ting praktiseres af en sådan regering, som er en meget, meget, meget ekstrem, fascistisk regering. Jeg vil sige det – undskyld, jeg er nødt til at sige – fascistisk regering, fordi den måde, den har håndteret denne konflikt på, har været hensynsløs i sin politik. Den har aldrig udvist nogen form for tolerance, men den absolutte idé bag dette er genbesættelsen, igen officielt, af Vestbredden og Gaza. Og det er her, vi er nødt til at have det internationale samfund – med alle de FN-resolutioner, der har været til fordel for Palæstina; desværre har amerikanerne nedlagt veto mod dem, og det er derfor, amerikanerne i 30 år ikke har formået at mægle i fredsprocessen, fordi de støttede den øverste del over den nederste.

Og nu leder vi efter en kollektiv mægling, dvs. at vi starter med FN – måske kunne Danmark spille en meget vigtig rolle, for slet ikke at tale om Europa. Og vi afviser ikke USA, men de kan ikke være den eneste mægler i denne konflikt, for de har udvist modvilje mod at finde en troværdig løsning under denne konflikt. Alt, hvad amerikanerne har gjort i de sidste 30 år, er krisestyring.

Gillesberg: Nu er vi helt klart nået til et punkt, og jeg tror, at historien er, at den 7. oktober indtraf, og så startede det hele. Men hvis man ser på den proces, der var i gang på Vestbredden før den 7. oktober, var det tydeligt, at den politik, som vi nu ser blive ført, og som dybest set går ud på at annektere både Vestbredden og Gaza, så de bliver en permanent del af Israel, allerede var i gang! Det er ikke sådan, at angrebene begyndte efter den 7. oktober?

Ambassadør Hassassian: Faktisk har du ramt plet med denne kommentar. For desværre troede det internationale samfund – Europa, USA og så videre – at denne konflikt startede den 7. oktober med Hamas' angreb på uskyldige civile. Men ingen har

tænkt på den grundlæggende årsag til dette problem, som startede for 75 år siden. For slet ikke at tale om i 1948, hvor vores folk blev fordrevet, og denne zionistiske enhed blev etableret og skabt med støtte fra Storbritannien og det internationale samfund, med fordrivelsen af det palæstinensiske folk og oprettelsen af noget, der kaldes staten Israel. Og folk er ikke klar over, at vi har levet under besættelse i så mange år, og Gaza har været kvalt i de sidste 16 år med den økonomiske blokade og med manglen på enhver form for basale ydelser. Og selvfølgelig, hvis man putter nogen i en trykkoger, må den eksplodere. Og eksplosionen den 7. oktober for Gazaborgerne, fra Hamas og Islamisk Jihad og de andre, var blot en reaktion på denne blokade, på denne kvælning af 2,2 millioner mennesker, der bor i det tættest befolkede område i verden.

Og folk begyndte at se på Hamas og andre som terrorister, men de glemte, at Israel har udøvet statsterrorisme! Dette er ikke det første angreb på Gaza: Det er den fjerde krig mod befolkningen i Gaza! Og der har været løbende angreb på Vestbredden med opførelsen af bosættelser, hvor bosætterne har taget loven i egen hånd og forsøgt at rykke palæstinenserne op med rode, forsøgt at rykke appelsintræerne og oliventræerne op med rode og forsøgt at skabe kaos blandt palæstinenserne ved at skyde, dræbe, plyndre, rykke op med rode og hvad ved jeg.

Så spørgsmålet bør ikke være en adskillelse af Gaza fra Vestbredden, for slet ikke at tale om Østjerusalem, med alle bosættelserne, med de omsiggribende bosættelser, der har fundet sted af en regering, der kaldes en bosætterregering: Denne beslaglæggelse af land skabte også en vis form for kaos og forvirring, for slet ikke at tale om en streng politik over for de mennesker, der bor i Østjerusalem. Og i dag, under Ramadanen, har vi også set chikane, vi har set blokader af folk fra Vestbredden, der kommer og beder under den hellige måned, Ramadanen. Med andre ord skaber Israel flere spændinger, det skaber flere absolutte politikker, der vil

gøre det meget ubehageligt for de mennesker, der bor i Jerusalem, for slet ikke at tale om dets vedvarende bombardementer, drab på Vestbredden og i Gaza, der fortsætter uden at blive stoppet af det internationale samfund.

Gillesberg: En ting er også, hvad der har foregået i lang tid, hvad man kan kalde Palæstinas "stille død". Men det, vi har set efter den 7. oktober, er, tror jeg, noget, der er uden fortilfælde siden Holocaust. Måske har der været andre holocausts i gang, men de var i baggrunden. Her har vi siden den 7. oktober haft et fuldt tv-transmitteret folkemord i Gaza med hele verden som tilskuer, og selv Den Internationale Domstol kom ud og sagde, ja, det er meget sandsynligt, at der er et folkemord i gang. Vi vil undersøge det, og i mellemtiden kræver vi af Israel, vi kræver af IDF, de israelske forsvarsstyrker, at de gør alt for at sikre, at der ikke foregår et folkemord. Ikke kun fordi folk blev dræbt, men fordi der tydeligvis var en hensigt om at dræbe, i udtalelserne fra regeringen, fra militærpersoner og så videre.

Men det er stadig i gang.

Nu har den israelske regering sagt, at hvis vi når til Ramadanen, og vi ikke har en aftale med Hamas og de andre grupper om at frigive alle gidslerne, så vil vi begynde et angreb på Rafah; så kommer den næste fase af det, der er en udjævning af Gaza.

Og nu er vi i Ramadanen, så hvad tror du, der kommer til at ske?

Amb. Hassassian: Faktisk vil jeg gerne kommentere på Den Internationale Domstols beslutning, som blev betragtet som et rådgivende synspunkt, men som blev totalt blokeret af det amerikanske veto. Så Israel er ligeglad med FN og resolutionerne. De har aldrig overholdt dem, fordi amerikanerne altid står bag dem politisk ved at nedlægge veto, for slet ikke at tale om militært og finansielt, og de er

medskyldige i folkemordet ved også at sende visse marinesoldater til at kæmpe i Gaza. Så det er ikke noget, vi ikke ved. ved...

Gillesberg: Og alle de bomber, der falder over Gaza –

Ambassadør Hassassian: – er alle amerikansk producerede.

Og det er derfor, jeg ville komme med denne korte kommentar, at Den Internationale Domstol er en rådgivende udtalelse. Den er ikke bindende, og det overser Israel simpelthen, og de er ligeglade.

Når det er sagt, så se på Gaza i dag: Vi har mere end 31.000 martyrer. Og jeg sagde, hvor mange børn, kvinder og ældre.

Halvfjerds procent af infrastrukturen og bygningerne er totalt ødelagte. Gaza er næsten jævnet med jorden. 2,2 millioner mennesker ved ikke, hvor de skal tage hen; de er fordrevet fra deres hjem, 1,9 millioner.

De var engang i nord, tog til syd, tilbage til nord. Og nu, med de trusler, der kommer fra Israel om at invadere Rafah, er det igen noget, der viser Israels intentioner, at Israel er interesseret i at besætte Gaza og jævne Gaza med jorden og slippe af med de 2 millioner palæstinensere i Gaza, så det er en krig mod palæstinenserne, ikke en krig mod Hamas. For hvis krigen var mod Hamas, fortæl mig så, hvad israelerne har opnået indtil videre? De er ikke sluppet af med Hamas, og de vil aldrig slippe af med Hamas. Det siger jeg som medlem af PLO.

Gillesberg: Men det er en ideologi – man kan ikke dræbe en ideologi.

Amb. Hassassian: Det er en ideologi – absolut! Absolut! Du har lige ramt hovedet på sømmet.

For det andet lykkedes det dem ikke at udvise palæstinenserne i Gaza, fordi palæstinenserne i Gaza er modstandsdygtige og

fast besluttet på at blive på deres jord. De ønsker ikke at genopleve Nakba i 1948. Det er nummer to.

Nummer tre er, at de udtømmer alle deres ressourcer uden noget slutresultat. Derfor har de mistet verdensopinionen, selvom regeringerne stadig støtter dem. Og de har nu en skamlet på denne regering i Israel, som er en bosætterregering, en apartheidregering, som ikke ønsker fred med palæstinenserne, men vil dræbe dem og smide dem ud af landet.

Alt dette har haft negative konsekvenser for Israel. Så hvad er det for et antal ofre, Israel ønsker, for at sige, at vores mission er fuldført? Det er ligesom ikke defineret!

Under dække af sikkerhed har Israel retfærdiggjort alle sine grusomme forbrydelser i løbet af de sidste 75 års besættelse. Israel er nu kendt, ikke som et demokrati, men som en slyngelstat med den herskesyge ideologi om jødernes overherredømme over de kristne og muslimerne i verden, ikke kun i Palæstina. Og deres konsekvente, systematiske politik med at konfiskere jord i Jerusalem, overtage religiøse steder, spytte på præster og sheiker, alt dette er en afspejling af, hvor hadefulde disse bosættere er over for ikke-jødiske eller ikke-israelske borgere som jeg selv.

Og se, 22% af befolkningen i Israel er palæstinensere, som har israelsk statsborgerskab. De bliver diskrimineret. Og de bliver gjort opmærksomme på, at de ikke er engagerede israelske borgere. Selvom vi er repræsenteret i Knesset, i parlamentet. Men der er ingen respekt, og de bliver behandlet som tredjeklasses borgere i det, som de hævder er den demokratiske stat Israel.

Fra dette perspektiv konkluderer vi, at denne regering aldrig vil få fred med palæstinenserne! Og denne regering bør ikke støttes af det internationale samfund. Den har vist besættelsens grimme ansigt, og den har vist, at den ikke er for en to-statsløsning! De går ind for én stat, en

apartheidstat, der har alle de etniske minoriteter, araberne, og hvad de ellers hedder, under deres kontrol, under det israelske flag.

Og det er, som du kan se, umuligt med det palæstinensiske folks urokkelige kamp for deres umistelige rettigheder og deres ret til selvbestemmelse og til at have deres egen uafhængige stat. Det internationale samfund har accepteret, at der i løbet af Oslo-processen – 30 år – ikke er blevet gjort noget for at rette op på situationen og afslutte besættelsen.

Jeg siger jer, at vold, usikkerhed og ustabilitet i Mellemøsten vil slutte med oprettelsen af en uafhængig, demokratisk palæstinensisk stat med grænserne fra 1967. Vi, PLO, gav allerede i 1988 staten Israel anerkendelse af 78% af det historiske Palæstina på et gyldent fad. Hvad kan vi ellers gøre for at indfri vores løfter til det internationale samfund?

Gillesberg: Du nævnte Oslo-fredsprocessen, og Schiller Instituttet på det tidspunkt, og lederen af vores organisation på det tidspunkt, Lyndon LaRouche, var en meget fremtrædende stemme, der støttede denne proces, men også udtalte, at den ikke ville blive en succes, medmindre der var en økonomisk udviklingspolitik, der drev den. Det vil sige, at både for at den palæstinensiske stat kan fungere, men også for at Israel kan fungere, og for at de kan leve i fred og harmoni, er der nødt til at være et samarbejde om et større mål, en oase-plan for hele regionen, som vil gavne alle.

Så i stedet for at se din nabo som din fjende, vil du se din nabo som en samarbejdspartner i denne udviklingsproces. Og i lyset af dette forfærdelige angreb, der har fundet sted i Gaza, har vi fra Schiller Instituttet udgivet en ny video om denne idé, kaldet " Oase-planen: LaRouches løsning på Mellemøsten", der beskriver den afdøde amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouches forslag – udviklet siden 1975 – om fred gennem udvikling mellem Israel og et uafhængigt

Palæstina, ved at udvikle vandressourcer, herunder afsaltningsanlæg, drevet af atomkraft, langs to nye kanaler mellem Det Døde Hav og Det Røde Hav; og Det Døde Hav og Middelhavet; transport og anden infrastruktur, for at skabe en fremtidsvision, hvor israelere og palæstinensere ville udvikle regionen økonomisk, som en måde at bane vejen for fred på.

Vi vender måske tilbage til, hvordan en løsning kunne se ud med hensyn til stater, men inden da, hvad synes du om den foreslåede Oase-plan og om at have en større vision for at gøre det umulige muligt i regionen?

Ambassadør Hassassian: Jeg vil gøre det meget kort med hensyn til den kommentar, som du er kommet med. Jeg har set jeres video, og jeg var meget imponeret over jeres vision for fremtiden. Økonomisk udvikling bør altid være forbundet med politisk stabilitet, og hvis vi ikke er uafhængige som palæstinensere, skal vi forfølge økonomisk udvikling i partnerskab med Israel og Jordan, det jeg kalder "Benelux-modellen for økonomisk udvikling", hvor I omhyggeligt har angivet i jeres erklæring, hvordan man går frem, og hvordan man opbygger den slags, hvad jeg kalder "bæredygtig udvikling", at bæredygtig udvikling vil bidrage til at forlænge freden og stabiliteten mellem de to lande. Men vi kan ikke rigtig anvende økonomisk udvikling mellem besætter og besat. Det skal være på lige fod. Man er nødt til symmetrisk at se begge som uafhængige enheder.

Men økonomisk udvikling og samarbejde mellem lande, der er i konflikt, vil helt sikkert bidrage til at opretholde freden og give freden en lang levetid i fremtiden, hvor fred og harmoni vil skabe sameksistens, og denne sameksistens kan overføres til markeder af økonomisk interesse, til samarbejde, også til at styrke den offentlige sektor sammen med den private sektor for at komme på niveau med udviklingsprocessen, der er fuldstændig forbundet med udviklingen af vores læseplaner, vores uddannelse, vores sundhed, og hvad der ellers er; og man kunne udveksle færdigheder med udviklingen i lande som Israel,

der er højt udviklet teknologisk; vi har kilderne til arbejdskraft. Vi er de mest intellektuelle i Mellemøsten. Så med ressourcer, med intellektualisme, med den arbejdskraft, vi har, kunne vi skabe en vis form for fælles enhed, der vil gavne begge folk.

Økonomisk udvikling efter politisk uafhængighed er vejen til vores sikkerhed og stabilitet. Og som i ved, har Mellemøsten været omdrejningspunktet for konflikter i verden, fordi alle forsøger at finde deres nationale interesser i Mellemøsten. Når vi først har den form for stabilitet og sikkerhed, tror jeg, vi vil være åbne for flere økonomiske transaktioner, for flere bilaterale, for flere internationale handelssystemer, for en NAFTA-lignende økonomisk relation med Israel, med Jordan, med den arabiske verden, med den islamiske verden. Og se, Israel kunne drage stor fordel af åbningen mod Asien, det islamiske Asien og mod Afrika og Mellemøsten.

Så der er fordele, meget mere end ikke-interesser, vil jeg sige, i denne del af verden.

Men Israel har valgt ødelæggelsens vej, ustabilitetens vej, overherredømmets vej, apartheidens vej, frem for de gode ting, du har nævnt, som ville skabe den slags harmoni, fredelig sameksistens, mellem religiøse samfund, der har været for længe i konflikt, hvor det er tid til konfliktløsning.

Gillesberg: Tingene er så forfærdelige, at man ville sige: "Hvordan kan det her ende?" Men alle krige ender på et tidspunkt. Om ikke andet, så simpelthen af udmattelse. Israel, selv på denne korte tid siden den 7. oktober, er den israelske økonomi skrumpet med 20%. Så det er ikke en gratis omgang. Og hvis krigen udvides, som nogle folk i den israelske regering taler om, til Libanon, mod Hizbollah, mod andre parter, vil det også efterlade Israel i ruiner.

Så på et tidspunkt, og forhåbentlig med vestlig indgriben, forhåbentlig med USA's erkendelse af, at de simpelthen mister

al respekt i verden, hvis de ikke griber ind for at stoppe dette. Så er folk nødt til at sætte sig ned – sandsynligvis ikke med den nuværende regering; de vil sandsynligvis blive smidt ud, eller Netanyahu smidt i fængsel eller lignende. Men alligevel må palæstinenserne og israelerne sætte sig sammen og finde ud af, hvordan vi løser det her på en måde, så vi alle kan leve her?

Du har tidligere skrevet om et to-statsforslag; du har også skrevet om, at det måske ikke bliver en to-stat, måske skal det være én stat. Hvad er dine tanker?

Amb. Hassassian: Tak igen for et meget interessant spørgsmål. Lad mig først sige, at Israel også betaler en høj pris, men ikke i form af så mange ofre, og man kan selvfølgelig ikke sammenligne det med Gaza. Men som du sagde, er deres økonomi skrumpet med 20 %, og hvis de fortsætter, vil den skrumpes endnu mere. Og der vil komme et tidspunkt, hvor amerikanerne – fordi de nu går til valg – måske holder op med at sende våben til Israel, og det vil være negativt for israelerne.

Men lad os ikke glemme, at en halv million mennesker allerede er emigreret fra Israel siden oktober. Og det er et tegn på, at Israel ikke længere er et sikkert sted at leve, simpelthen fordi denne form for politik har haft negative konsekvenser for det israelske samfund. Og lad mig forsikre dig om, at den israelske offentlighed nu går på gaden, de vil have Netanyahu ned med nakken, og de vil have et snarligt valg. Det er en af de negative konsekvenser af dette angreb, hvor Israel fejlbedømte udfaldet. De troede, at de ville vinde med en lynkrig; at de kunne jævne Gaza med jorden og slippe af med Hamas. Men nu er det ved at blive en udmattelseskrig. De opfylder ikke deres mål, og de taber nu i form af international støtte. For slet ikke at tale om, at indbyggerne i Gaza har bevist deres modstandsdygtighed ved at blive i landet. Så generelt, når man taler om at stoppe krigen, er Israel også ved at slide alle disse redskaber op. Hver dag er der deserteringer fra den israelske hær; folk er nu ikke

overbeviste om denne krig, fordi de så, at der var en katastrofe på vej i deres samfund.

Jeg siger dig, nu er de imod Netanyahu; i morgen vil de være imod krigen i Gaza. Fordi de ved, at de har – det er uundgåeligt historisk set – at de ikke vil slippe af med palæstinenserne. De er nødt til at tænke og lære, hvordan de kan overleve.

Og jeg kan fortælle dig, at hvis man går tilbage til Andalusens historie, så levede muslimer, kristne og jøder lykkeligt til deres dages ende. Det er ikke noget, vi aldrig har opfattet. Vi opfattede det, men det er zionismen, der har været den grundlæggende årsag, og ikke jødedommen. Det er derfor, vi skelner. Det israelske folk er ikke alle zionister. Lad os sige, at ikke alle er zionister; mange går ind for tostatsløsningen, mange tror på sameksistens.

Det er derfor, vi som palæstinensere vil forsøge at mobilisere flere og flere mennesker indefra, for forandringen i Israel kommer ikke fra et politisk diktat fra en udefrakommende magt. Selv USA kan ikke gennemtvinge sit politiske diktat for at stoppe denne krig. Men det skal komme indefra. Israelerne indefra bør forstå, at en sådan regering fører til ødelæggelse. Indtil videre har vi desværre ikke nået det niveau med hensyn til den offentlige mening i Israel. De kredser alle om deres regering for at støtte den, fordi det altid har været sikkerhedstanken, der får folk til at kredse om sig selv for at støtte regeringen. Selvom denne regering er en apartheid-bosætterregering, støtter flertallet af israelerne, de højreorienterede, stadig en sådan regering. Medmindre vi ændrer den politiske diskurs i Israel, at denne regering vil medføre en total ødelæggelse af Israel i fremtiden, kan vi ikke se en forbedring på jorden, når det gælder forhandlinger om den endelige status med den palæstinensiske side.

Gillesberg: På den anden side er det også derfor, vi udgav

denne Oase-plan; for at sige, at man på en eller anden måde er nødt til – der er en tendens til, at når folk er involveret i disse ting, siger de: “Først har vi brug for de politiske løsninger. Når vi har de politiske løsninger, kan vi gå videre til de økonomiske.” Problemet er, på hvilket grundlag vil du få politiske løsninger, hvis der ikke er tillid? På en eller anden måde må tilliden komme fra en vision om, hvordan fremtiden skal være. I stedet for at sige: “Politikken i dag – vi fortsætter bare med at gøre det, vi har været vant til at gøre i lang tid,” med de samme resultater. Man er nødt til at sige: “Vi ønsker en anden fremtid; vi har en vision for fremtiden, men hvis vi vil nå dertil, så har vi brug for samarbejde.” For uden samarbejde, uden at begrave stridsøksen, uden at ændre geometrien, kommer vi aldrig i mål.

Jeg tror, der er en erkendelse i Israel af, at man ikke bare kan gå tilbage til den 6. oktober; den er væk. Vi befinder os i en anden verden nu, så på en eller anden måde må noget ændre sig.

På baggrund af det vil jeg gerne spørge dig, for da du var professor i Maryland, arbejdede du sammen med en israelsk professor –

AMB. HASSASSIAN: Edy Kaufman.

GILLESBERG: – og underviste i israelsk-palæstinensiske konfliktløsninger på University of Maryland i mange år. Og jeg tror, det kan være relevant, for på et tidspunkt kommer palæstinenserne til at sidde sammen med israelerne; begge har gode grunde til at være meget oprørte og meget hadefulde over det, der er sket, for der er mange tab. Men på en eller anden måde er de nødt til at arbejde sammen. Så kan du fortælle os noget om dine klasser, og måske kan vi også få en idé om det? Kan du beskrive denne konfliktløsningsmodel?

AMB. HASSASSIAN: Ja.

GILLESBERG: Og hvorfor har du sagt, at der ikke er nogen

militær løsning på konflikten mellem Israel og palæstinenserne?

Ambassadør Hassassian: Lad mig komme med to korte kommentarer. Den første kommentar er, at jeg er enig med dig i, at økonomisk udvikling er en nøglefaktor for stabilitet. I forbindelse med en konflikt, som vi var vidne til i 1993 med Oslo-aftalen, burde vi have styrket vores civilsamfund ved at samarbejde økonomisk, uddannelsesmæssigt og hvad ved jeg, som en del af den økonomiske udvikling, for at gøre det meget stærkere i forhandlingsprocessen og i slutresultatet. Ingen kan opnå en maksimal position i en forhandlingsproces; den skal være optimal, hvilket vil sige, at begge parter giver efter for hinanden. Men så længe forhandlingerne ikke er symmetriske, men asymmetriske, hvor den overlegne hund er over den underlegne hund, vil det ikke lykkes.

Det er derfor, jeg er enig med dig. Det, der skete i Oslo, var, at den økonomiske udvikling ikke forløb, som den skulle. Der blev bygget flere bosættelser, Netanyahu kom til magten, Camp David mislykkedes, og se hvor vi er nu. Jeg vil stoppe her, men jeg er enig med dig i, at økonomisk udvikling er omdrejningspunktet for enhver stabilitet i verden.

Men uden politisk uafhængighed for palæstinenserne kan vi ikke tale om den økonomiske udviklingsproces i dens fulde sammenhæng med at skabe langvarig fred i fremtiden. Jeg er enig med dig i, at økonomisk udvikling er ekstremt vigtigt. Det kunne have skubbet fredsprocessen og forhandlingerne op på et meget bedre niveau. Men desværre har israelerne ødelagt det.

Studie i løsning af den israelsk-palæstinensiske konflikt

For at vende tilbage til dit spørgsmål om det kursus i konfliktløsning, som jeg underviste i sammen med Edy Kaufman, en professor fra Israel, som oprindeligt er fra Argentina og emigrerede som zionist til Israel i en alder af 16 år. Selvom

han er fredsforkæmper, var han direktør for B'Tselem; han var formand for International Human Rights Watch, og han har en lang fortid med fredsinitiativer.

Vi underviste en klasse på University of Maryland, sammen, i klasseværelset. Vi havde studerende – amerikanere, arabere, muslimer – i klassen; omkring 30 studerende. Vi plejede at lave scenarier med rollespil. For at de studerende kunne forstå det, startede vi med den historiske fortælling. Hver professor fortalte sin historiske fortælling. Så besluttede vi os for at vælge et af de uløselige problemer; én gang Jerusalem, én gang flygtninge, én gang sikkerhed, én gang økonomisk udvikling, og så videre. Og vi ville forsøge at lægge det på bordet som et forslag i FN, hvor israelere og palæstinensere skal forsvare sig selv, om de vil acceptere eller ikke acceptere forslaget.

Så vi delte klassen op i to, og vi begyndte med rollespil. Det har intet at gøre med den jødiske religiøse baggrund eller den islamiske; vi delte dem bare tilfældigt. Vi sagde: Du tager den israelske position, og du tager den palæstinensiske position og den arabiske position. Så lagde vi spørgsmålet, lad os sige, om bosættelser på bordet. Israelerne ville starte deres argumenter med at sige, at bosættelser er en del af de bibelske profetier; dette er det jødiske forjættede land fra Gud, og det ene og det andet. Og palæstinenserne sagde, at vi er den oprindelige befolkning; I kom her, I er zionistiske kolonisatorer.

Jeg giver dig bare et eksempel. Denne del, som er modsætningsfyldt – vores teori kaldes ARIA – Adversarial, Reflexive, Integrative, Action Plan – ARIA, ligesom den musikalske arie.

Den første fase, som er modsætningsfyldt, er det faktum, at vi ender med de døves dialog. Ingen af de delegerede, der forhandler, lytter til hinanden. Med kropssprog og skrig forsøger de at vinde de andre medlemmer over, at vise dem, at

de har ret, og at den anden side tager fejl. Det gør begge parter. Så der kommer ikke noget ud af det i FN; et totalt sammenbrud, et totalt dødvande.

Det andet trin i denne teori er, at hver part går tilbage og forsøger at vurdere, hvad de har opnået i den modstridende position. De begynder at rationalisere: "Var det dumt af mig at gå til anti-klimaks-positionen, eller var det rigtigt at gøre det for at imponere publikum?" Begge sider vil begynde at tænke sig om. Det er her, vi påkalder den refleksive del af forhandlingerne.

Jeg er nødt til at fortælle dig, at begge sider byttede roller. Palæstinenserne ville spille israelernes rolle, israelerne ville spille palæstinenserens rolle for at nå frem til den tredje fase, som er den inkluderende fase, hvor vi søger efter et fælles grundlag. At søge efter et fælles grundlag er optakten til positive forhandlinger. Selvom vi stadig ville nå det optimale og ikke det maksimale. Og når vi har gennemgået processen med at søge efter fælles fodslag, begynder vi at indeksere og prioritere, hvad der er vigtigst for begge parter at starte med i forhandlingsprocessen. Det er det, vi kalder handlingsplanen.

Når handlingsplanen er færdig, er det alt sammen positivt, fordi de er blevet enige om gradvist at starte med de vigtigste emner, mens de overvejer de mindst prioriterede, indtil de når frem til de komplekse prioriteter, hvor de gunstige forhold i rummet gennem forhandlingerne vil være meget positive i forhold til at finde en sandsynlig løsning. Ingen vil være helt tilfredse med resultatet af sådanne forhandlinger, men i det mindste er der en fællesnævner om, at man taber noget for at vinde noget.

Det er det, vi har gjort i de sidste 26 år; ikke kun med studerende, men med journalister fra Israel og Palæstina, med politikere fra Israel og Palæstina og den arabiske verden, med militær fra Israel og Palæstina og den arabiske verden, og

det, vi kalder second track diplomacy, som har været meget succesfuldt, når vi har brugt det. Det er så uheldigt, at når det kommer til forhandlinger i første spor, er tankegangen fuldstændig låst fast i nulsums-konflikten.

Som praktikere tror vi altid på, at en sådan teori kan føre fra nulsum til gensidig accept af hinanden. Og vi tror på, at vi gennem gensidighed kan opnå det uopnåelige. Og tro mig, vi bruger de seks uløselige problemer, som er spørgsmålene om vand, bosættelser, Jerusalem, sikkerhed og så videre, med alle disse samfundsgrupper, og vi har fundet fornuftige løsninger. Men når det kommer til det første spor, sidder vi fast.

Så jeg har altid forbundet det akademiske med det politiske, og det er grunden til, at jeg er velbevandret i historie, politik og internationale relationer, og selvfølgelig har den erfaring, jeg fik med politik, da jeg var i London og i Danmark, for slet ikke at tale om Ungarn, beriget min opfattelse af internationale kulturer. Jeg har pudset mine kommunikationsværktøjer af med forståelsen af det vestlige sind, og indtil videre har Gud hjulpet mig med at opnå min mission om at forsøge at øge bevidstheden, uanset hvor jeg kom hen.

Og lige en fodnote, jeg er lidt genert over at sige det, men jeg er nødt til at sige det. I 2015 fik jeg en af de mest fornemme priser fra Storbritannien som den dygtigste og mest fremragende diplomat. Så alt det kan i bund og grund koges ned til vores bidrag til at øge bevidstheden, og det er her, jeg mødes med civilsamfundene i værtslandene; jeg mødes med kirkeledere; jeg mødes med parlamentarikere. Jeg er konstant i kontakt med den udenlandske regering her, og de udenlandske regeringer i London og Ungarn. Og indtil videre forsøger vi at ændre nogle opfattelser.

Jeg kan fortælle dig, at siden jeg kom, og indtil nu, har jeg set dramatiske ændringer i den offentlige mening i Danmark, for slet ikke at tale om i den danske regering – selvom det

går langsomt, men det er blevet bedre. Og det skyldes vores utrættelighed og modstandsdygtighed i forsøget på at indprente den vestlige kultur, danskerne og de danske politikere, at det er på høje tid at afslutte denne lange besættelse. Og at Danmark, som et første skridt, bør anerkende staten Palæstina i FN.

GILLESBERG: Netop det at få akademikerne, få professorerne, få filosoferne, tænkerne involveret, i stedet for blot at have en primitiv politisk proces med mudderkastning og den slags, det er det, vi gør i Schiller Institutet.

Den 13. april afholder vi en international online-konference – det er på en lørdag – kaldet “Oas-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina, og for hele Sydvestasien.” Vi opfordrer alle til at deltage i den og dele invitationen; blive involveret i dialogen.

En stor forandring – nu hvor du er diplomat i Danmark, skammer jeg mig meget over at sige det, men det er ikke kun et dansk problem. Vi plejede at være stolte af at have dialog. Selv om man var uenige, kunne man stadig sætte sig ned og diskutere og lære den andens synspunkt at kende. Og netop den del af diplomatiet, kan man sige, er blevet taget ud af den politiske proces i den vestlige verden. Der er ingen dialog, der er ingen forsøg på at se den andens synspunkt. Det er bare narrativet, fortællingen, narrativet. Fortællingen kommer ned; det var ikke Moses, der kom med lertavlerne. Det er bare den, der kommer ned: “Dette er fortællingen, dette er, hvad du skal gentage. Hvis du ikke gentager det, så er du ude.” Og desværre er det i høj grad blevet tilfældet i Danmark, men jeg tror, at de fleste mennesker i Danmark og andre steder er ved at være ret trætte af det.

De vil gerne kunne tænke, de vil gerne kunne formulere deres egne tanker. For at gøre det på en god måde, har man brug for information, og det er det, vi gør, for eksempel med denne online-konference. Men også her, nu hvor vi er ved at

afslutte, har du så nogle afsluttende ord til seerne? Hvad synes du, og er der noget, de bør gøre?

Amb. Hassassian: Absolut! Jeg vil gerne rose dig for det, du har gjort. Jeg roser instituttet for dets kontinuerlige kamp for at bringe retfærdighed til verden. Jeg synes, det er jeres ædle mission, og vi tror, at ved at øge bevidstheden og fremlægge de sande kendsgerninger på jorden, vil det få folk til at lytte til jer. Jeg synes, at jeres tilgang til konflikter, ikke kun palæstinensisk-israelske, men også internationale konflikter, giver jer stor troværdighed, fordi I søger fred og retfærdighed gennem økonomisk udvikling. Jeres Oase-video er en af de mest imponerende, jeg nogensinde har set fra Schiller Instituttets side, for slet ikke at tale om at sammenligne den med andre. Og jeg synes, I skal fortsætte med det, I gør.

Jeg ved, at I ikke kan høste frugterne med det samme; det er en løbende proces at genskabe en ny generation i Danmark og rundt omkring i verden, som forstår, at krige er hurtige løsninger, men at processen med forhandlinger, tolerance, forståelse, retfærdighed og menneskerettigheder er en lang proces. Det er en pinefuld vej. Når du først har indpodet disse gode kvalifikationer i folks tankegang, især de unges, så kan vi høste fordelene af jeres bidrag i den kommende generation, hvor vi i denne generation er træt af regionale konflikter, verdenskonflikter, hvor unipolær magt har vist sig at være en sørgelig fiasko. Vi leder efter en magtbalance på det politiske niveau, i internationale relationer; men vi har også brug for institutter som jeres til at fortsætte med at arbejde med civilsamfundet, med kultur, med en progressivitet af kulturer, mellem fjendtlige kulturer, for at nå frem til en konklusion, hvor vores menneskelighed ikke bør gå tabt; vores retfærdighed bør være der; vores inklusion af hinanden er af største vigtighed; og tolerance er nøglen til en bæredygtig udvikling, hvad angår sikkerhed og stabilitet over hele verden.

Jeg vil gerne rose jer for det, I har gjort. Og jeg vil fra nu af være en støtte og en talsmand for jeres institut, som jeg synes er et af de mest strålende og imponerende institutter, jeg har mødt i Danmark. Min loyalitet og respekt til jer, og jeg håber, at vi fortsætter vores fremtidige forhold ved at bringe flere mennesker i dialog og forsøge at skabe en harmonisk fred blandt modstandere.

Må Gud også hjælpe os i denne proces, for den er virkelig fuld af forhindringer og fuld af kompleksitet. Men i sidste ende vil vi overvinde det.

Gillesberg: Jamen, tak, Deres Excellence, ambassadør Prof. Dr. Hassassian. Det har været en stor fornøjelse.

Ambassadør Hassassian: Det var en fornøjelse.

Gillesberg: Vi håber at tale sammen igen.

Ambassadør Hassassian: Forhåbentlig, forhåbentlig. Tusind tak, fordi jeg måtte komme.

GILLESBERG: Vi håber at tale sammen igen.

HASSASSIAN: Forhåbentlig, forhåbentlig. Mange tak, fordi jeg måtte komme.

Schiller Instituttets video-interview med Palæstinas

Ambassadør til Danmark

H.E. Prof. Dr. Manuel Hassassian den 13. marts 2024

Interviewet af Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, den 13. marts 2024.

H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian har haft en anset karriere inden for den akademiske og diplomatiske sfære. Hans akademiske ekspertise er inden for internationale relationer og konfliktløsning. Han er uddannet i Jerusalem, på American University i Beirut, og har opnået sin MA i internationale relationer og PhD i statskundskab på Toledo og Cincinnati universiteter i Ohio i USA. Han var professor og til sidst Executive Vice President på Bethlehem University på Vestbredden i Palæstina. Han underviste i konfliktløsning mellem Israel og Palæstina sammen med den israelske professor Edward Kaufman på universitetet i Maryland i 26 år.

Han var også PLO's førende rådgiver i spørgsmålet om Jerusalems status.

H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian blev derefter Det Palæstinensiske Selvstyres ambassadør i Storbritannien i 13 år, Ungarn i et år og senest Danmark i de sidste fire år.

Ambassadørens artikler i Palestine-Israel Journal: <https://www.pij.org/author/326> Mere omfattende CV: <http://passia.org/personalities/351>

Interviewet dækker mange områder, herunder især det påtrængende behov for at stoppe det nuværende folkemord i Gaza og volden og undertrykkelsen på Vestbredden, og fordømmer de vestlige politiske leders manglende støtte til at stoppe krigen; behovet for anerkendelse i FN og internationalt af en uafhængig palæstinensisk stat, og hvad det vil kræve i Israel

at nå dertil; hans støtte til LaRouche-organisationens video "Oase-planen: LaRouches løsning på Mellemøsten" og ideen om fred gennem økonomisk udvikling for Israel og Palæstina; om hans kursus i israelsk-palæstinensisk konfliktløsning på University of Maryland; og hans varme lovprisning af Schiller Instituttet.

Se den 14 min. lange video: The Oasis Plan – LaRouche's Solution for the Middle East fra LaRouche Organization:

Engelsk: <https://youtu.be/hjffHIIiXPmE>

Arabiske undertekster: https://youtu.be/551_XoiKUHA

Tilmeld dig Schiller Instituttets gratis online-konference lørdag den 13. april 2024 kl. 11 EDT; 17 dansk tid: Oase-planen: LaRouches løsning for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien: <https://schillerinstitute.nationbuild...>

Kontakt: Palæstinensisk Mission i Danmark: +45 33 93 22 39; www.infopalestine.dk; info@infopalestine.dk

Schiller Instituttet i Danmark: +45 53 57 00 51; si@schillerinstitut.dk

Schiller Instituttets hjemmesider:

Engelsk: www.schillerinstitute.com

Dansk: www.schillerinstitut.dk

Arabisk: <https://t.me/larouchearabic>

Video:

Atomkraftens

renæssance og dens brug for Oase-planen og international økonomisk udvikling v/ Thomas Grønlund Nielsen.

2. del af vores møde den 2. marts 2024.

Thomas Grønlund Nielsen er cand. scient. i fysik fra Niels Bohr Institutttet.

Forfatter til atomkraft trilogi:

- "Niels Bohr må vende sig i sin grav" (2013)
- "Den Grønne Atomkraft" (2018)
- "Den grimme atomælling" (2022)

**Nyt borgerforslag på
Folketingets hjemmeside:
Danmark har pligt til at
forhindre folkedrab**

English version below.

Skriv _____ under _____ her:
<https://www.borgerforslag.dk/se-og-stoet-forslag/?Id=FT-16712>

For at forslaget skal behandles i Folketinget, kræves der mindst 50.000 underskrifter.

Danmark har pligt til at forhindre folkedrab

Førende FN- og folkeretseksperter er enige om, at Israel er i færd med at forberede og gennemføre et folkedrab i Gaza. Ledende israelske magthavere og højtstående militærfolk har gentagne gange offentligt udtrykt hensigter, som efter Folkekrigskonventionens definition kan beskrives som tilskyndelse til folkedrab.

I 2005 tiltrådte Danmark Folkekrigskonventionen(1), hvori punkt 139 pålægger Danmark forpligtigelsen at beskytte alle befolkninger mod folkedrab, krigsforbrydelser, etnisk udrensning og forbrydelser mod menneskeheden. Konceptet kendes også som Responsibility To Protect (R2P) og er en del af folkeretten(2).

Denne pligt anerkendte udenrigsminister Lars Løkke Rasmussen i en pressemeddelelse 17. november 2023(3), hvori han udtalte at "alle stater i verden har en forpligtelse til at forebygge og bekæmpe folkedrab".

Den danske regering bør anerkende risikoen for folkedrab i Gaza og arbejde aktivt for at forebygge og standse det i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelse til at forhindre folkedrab under Folkekrigskonventionen og folkeretten.

Definitionen på folkedrab(4) er handlinger, der begås med den hensigt helt eller delvis at tilintetgøre en national, etnisk, racemæssig eller religiøs gruppe ved enhver af nedennævnte handlinger:

- A. at dræbe medlemmer af gruppen,
- B. at forårsage betydelig legemlig eller åndelig skade,
- C. at påføre gruppen levevilkår, som bevirker gruppens fuldstændige eller delvise fysiske ødelæggelse.
- D. at massefordrive en befolkningsgruppe under så svære livsbetingelser, at det umuliggør overlevelse

Udover udførelsen af folkedrab er det strafbart at sammensværge om at begå folkedrab, offentligt tilskynde til folkedrab, at forsøge at begå folkedrab samt at være meddelagtig i folkedrab.

Konventionen inkluderer tilskyndelse til folkedrab netop for at understrege forpligtigelsen til at forhindre folkedrab – i modsætning til først at handle, når folkedrabet er sket.

Følgende ekspertvurderinger advarer om Israels intention om folkedrab i Gaza:

1. "Kontoret for FN's højkommissær for menneskerettigheder" advarer 16. november 2023(5) om, at de alvorlige krænkelser begået i Gaza, herunder brug af bomber og en stigende brug af dehumaniserende retorik, udgør et folkedrab under udvikling.

2. 800 jurister og akademikere i international lov underskriver den 18. oktober et brev(6), som advarer om risikoen for folkedrab i Gaza.

3. Det jødiske tidsskrift "Jewish Currents" dokumenterer den 13. oktober(7), at Israels handlinger betragtes som folkedrab, da de opfylder 3 af de 5 kriterier, som er defineret i FN's folkedrabskonvention.

4. International Federation for Human Rights, som er en sammenslutning af 188 organisationer fra 116 lande, erklærer i november(8), at Israels handlinger mod det palæstinensiske folk udgør et folkedrab, og at stater som yder bistand til Israel er medskyldige.

5. Craig Mokhiber skriver i sin opsigelse 31. oktober fra jobbet som direktør for FN's kontor for menneskerettigheder i New York, at Israel udfører et "lærebogseksempel på folkedrab"(9)

6. Euro-Med Monitor med Richard Falk, tidligere FN-rapportør, som bestyrelsesformand erklærer 3. november(10), at Israels handlinger strider mod den internationale konvention om

forebyggelse af folkedrab, samt at sult bruges som våben.

7. FN's Menneskerettighedsråd udsendte den 17. november(11) en pressemeddelelse, hvori de gør opmærksom på mangel på drikkevand.

8. Mark Zeitoun, hydrolog, udtaler til The Guardian(12), at manglen på drikkevand ødelægger livsbetingelserne for befolkningen i Gaza, hvilket bidrager til folkedrab.

9. FN's Regionale Informationskontor udgiver den 21. november(13) en analyse, som fremhæver Israels opfordring til folkedrab som en åbenlys hensigt om at "ødelægge det palæstinensiske folk under besættelse" og krav om "en anden Nakba".

10. 55 forskere i holocaust og folkedrab erklærer den 9. december(14), at præsident Herzog og premierminister Netanyahus udtalelser påviser hensigten om at ødelægge det palæstinensiske folk.

11. Den Internationale Kommission af Jurister (ICJ), bestående af 60 fremtrædende jurister herunder højtstående dommere, advokater og akademikere, konkluderer den 17. november(15) at:

- Israel er i færd med at udføre et folkedrab på palæstinenserne
- FN's medlemsstater har pligt til at gribe ind overfor det igangværende folkedrab i Palæstina.

Det afgørende i denne sammenhæng er, at forpligtelsen til at beskytte mod folkedrab ikke kræver, at medlemsstaterne afventer efterforskning. Der har været utallige udtalelser direkte fra ledende skikkelser i den israelske regering samt kommandører i IDF, som tydeligt fastslår Israels intention om folkedrab bl.a. ved brug af dehumaniserende sprog, hvilket er en velkendt komponent ved folkedrab.

Herunder følger et uddrag af disse udtalelser:

- Benjamin Netanyahu, den israelske premierminister, udtalte 8. oktober, at "vi vil forvandle Gaza til en ø af ruiner".

– Isaac Herzog, den israelske præsident, udtalte den 13. oktober, at “det er en hel nation derude, der er ansvarlig. Retorikken, om at de civile [i Gaza] ikke er bevidste eller ikke er involverede, er ikke sand. Det er absolut ikke sandt.”

– Premierminister Benjamin Netanyahu udtalte 28. oktober: “I skal huske, hvad Amalek har gjort mod jer, siger vores hellige bibel. Og vi husker det, og vi kæmper” med henvisning til en bibelsk fortælling, hvor Israelitterne beordres til at dræbe “mand og kvinde, spædbarn og diende barn, okse og får, kamel og æsel” (1. Samuelsbog 15,3) blandt Amalekitterne.

– Yoav Gallant, forsvarsminister, udtalte 9. oktober, at han betragter sine fjender som menneskedyr og erklærede, at der ville blive lukket for elektricitet, mad og brændstof til Gaza.

– Yair Ben David, kommandør i IDF, udtalte 8. december, at hele Gaza ville blive jævnet med jorden.

– Ghassan Alian, israelsk majorgeneral, udtalte 10. oktober, at “menneskelige dyr bliver behandlet som netop det. Der vil ikke være elektricitet eller vand i Gaza, kun ødelæggelse”.

– Israel Katz, den israelske energiminister, skrev 7. oktober: “der bliver ikke tændt for strømmen eller vandet, og intet brændstof får lov at komme ind”.

– Flere israelske ministre har opfordret til at flytte palæstinensere ud af Gaza bl.a. premierminister Benjamin Netanyahu, finansminister Bezalel Smotrich, udenrigsminister Eli Cohen, minister for efterretninger Gila Gamliel, minister for fremme af kvinders status May Golan, næstformand for Knesset Nissim Vaturi, og minister for kulturarv Amichai Eliyahu.

– Minister for national sikkerhed, Itamar Ben-Gvir, skrev i et tweet d. 17. oktober: “Så længe Hamas ikke frigiver gidslerne, er det eneste, der bør komme ind i Gaza hundredvis af tons sprængstof fra luftvåbnet – ikke et eneste gram humanitær

hjælp.”

Udtalelserne indikerer tydeligt de israelske magthaveres og højtstående militærfolks intention om at udføre et folkedrab, og staten Israel besidder de nødvendige midler til at realisere en sådan hensigt. Intentionen er ledsaget af konkrete handlinger, idet Israel har bombarderet civilbefolkningen og civile strukturer, afbrudt forsyningen af vand og elektricitet og har tilbageholdt nødhjælp, således at kun en begrænset procentdel, dvs. 10%, af den påkrævede humanitære bistand tillades adgang.

Det er FN-medlemsstaternes pligt at gribe ind.

Vi kræver, at regeringen handler på Danmarks forpligtelse jævnfør Folkekræftskonventionen.

Danmark har forpligtet sig til ikke kun at stoppe folkekræft men også at forhindre folkekræft. Det vil sige at:

1. Regeringen skal anerkende, at der er risiko for folkekræft i Gaza baseret på eksisterende ekspertvurderinger og udtalelser fra den israelske regering.
2. Regeringen skal fordømme Israels handlinger.
3. Regeringen skal stoppe våbenhandel med Israel.
4. Regeringen skal bruge alle diplomatiske, juridiske og økonomiske midler for at standse folkekræftet i Gaza.
5. Regeringen skal kræve uhindret humanitær adgang.
6. Regeringen skal støtte op om Sydafrikas anmodning ved Den Internationale Domstol fra 28. december 2023 og følge enhver foranstaltning fremlagt af domstolen for at "beskytte mod yderligere, alvorlig og uoprettelig skade på det palæstinensiske folks rettigheder" i henhold til Folkekræftskonventionen.

Vi henviser i øvrigt til FN's vejledning(16) om forebyggelse

af folkedrab.

Inden folkedrabet i Rwanda og folkedrabet i Bosnien(17) var det internationale samfund ikke villige til at lytte til eksperter advarsler. Det kostede hundredtusindvis af menneskeliv.

Vi skal lære af historien og lytte til eksperter.

I Danmark er vi stolte af at gå forrest i kampen for folkeretten og menneskerettigheder. Lad os derfor positionere os som en pionérnation og indtage en ledende rolle i bestræbelserne på at standse og forebygge folkedrab.

Vi skal bruge de rigtige fagtermer, og regeringen skal anerkende det, som eksperterne allerede har konstateret, nemlig at Israel har en klar hensigt om et folkedrab i Gaza.

Danmark skal stå ved sin forpligtelse både med ord og handlinger, arbejde for at standse folkedrabet og sikre at det aldrig gentager sig. Ellers risikerer konventioner at blive udhulet og vores værdier meningsløse.

Kilder:

- (1) United Nations, General Assembly. (2005). 2005 World Summit Outcome
- (2) Udenrigsministeriet, Responsibility to Protect (R2P)
- (3) Udenrigsministeriet, Danmark intervenserer i sag om anklager om folkedrab begået af Myanmar ved Den Internationale Domstol i Haag (2023-11-17)
- (4) Undervisningsministeriet, Aldrigmere.dk, FN's folkedrabskonvention (2021)
- (5) Kontoret for FN's højkommisær for menneskerettigheder, Gaza: UN experts call on international community to prevent genocide against the Palestinian people (2023-11-16)
- (6) OpinioJuris, Public Statement: Scholars Warn of Potential Genocide in Gaza (2023-10-18)
- (7) JewishCurrents, A Textbook Case of Genocide (2023-10-13)
- (8) International Federation for Human Rights, Resolution on Israel's unfolding crime of genocide and other crimes in Gaza and against the Palestinian People (November 2023)

- (9) Craig Mokhiber, Resignation Letter (2023-10-28)
- (10) Euro-Med Human Rights Monitor, Scholars' consensus: Genocide in Gaza marks turning point, Israel must be held accountable (2023-11-03)
- (11) UN Human Rights Council, Israel must stop using water as a weapon of war: UN expert (2023-11-17)
- (12) The Guardian, Flooding Hamas tunnels with seawater risks 'ruining basic life in Gaza', says expert (2023-12-23)
- (13) FN's Regionale Informationskontor, Palestine: Preventing a Genocide in Gaza and a New "Nakba" (2023-11-21)
- (14) University of Notre Dame, Statement of Scholars in Holocaust and Genocide Studies on Mass Violence in Israel and Palestine since 7 October (2023-12-09)
- (15) International Commission of Jurists, Gaza/Palestine: States have a Duty to Prevent Genocide (2023-11-17)
- (16) United Nations Regional Information Centre for Western Europe, Palestine: Preventing a Genocide in Gaza and a New "Nakba" (2023-11-21)
- (17) OpinioJuris, An Appeal to Address the Failure in Preventing Genocide in Gaza through the International Court of Justice (2023-11-10)

Forslag stillet af:

Kontaktoplysninger:

Niels BrinchKøbenhavn

E-mail: nb@nielsbrinch.com

Medstillere:

Kontaktoplysninger:

Hans Mikael HertigSønderborg

E-mail: mh@mikaelhertig.comTlf.nr.: 27244700

Klaus Goldschmidt HenriksenKøbenhavn

E-mail: klaus@spuk.dk

Anas Yoseph KababoAdressebeskyttelse

E-mail: anaskababo@hotmail.com

Sadia Talib BundgaardKøbenhavn

E-mail: sadiabundgaard@hotmail.com

Zeynep Kristina BangertVejle

E-mail: zey86nap@gmail.com

Anna Askjær LarsenMiddelfart

E-mail: annaaskjear@gmail.comTlf.nr.: 27895365

Tarek Ziad HusseinIshøj

E-mail: tarek-husseini07@hotmail.com

Ane Skov Birk-KamaraLejre

E-mail: anebirk@gmail.comTlf.nr.: 28901987

Yonatan Ungermann GoldshteinAarhus

E-mail: yona.u.gold@gmail.comTlf.nr.: 31380103

Morten ThingKøbenhavn

E-mail: mthing@ruc.dkTlf.nr.: 51220024

Skriv under her:

<https://www.borgerforslag.dk/se-og-stoet-forslag/?Id=FT-16712>

English version:

Denmark has a duty to prevent genocide

Leading UN and international law experts agree that Israel is preparing and carrying out genocide in Gaza. Senior Israeli officials and high-ranking military officers have repeatedly publicly expressed intentions that, according to the definition of the Genocide Convention, can be described as incitement to genocide.

In 2005, Denmark joined the Genocide Convention(1), in which paragraph 139 imposes the obligation to protect all populations from genocide, war crimes, ethnic cleansing and crimes against humanity. The concept is also known as the Responsibility To Protect (R2P) and is part of international law(2).

Foreign Minister Lars Løkke Rasmussen acknowledged this duty in a press release on November 17, 2023(3), in which he stated that "all countries in the world have an obligation to prevent and combat genocide".

The Danish government should acknowledge the risk of genocide in Gaza, and work actively to prevent and stop it in accordance with Denmark's international obligation to prevent genocide under the Genocide Convention and international law.

The definition of genocide(4) is acts committed with intent to destroy, in whole or in part, a national, ethnical, racial or religious group by any of the following acts

A. Killing members of the group,

B. Causing serious bodily or mental harm,

C. Inflicting on the group conditions of life which brings about its physical destruction in whole or in part

D. The mass displacement of a population group under conditions of life so severe as to make it impossible to survive.

In addition to the commission of genocide, it is a crime to conspire to commit genocide, to publicly incite genocide, to attempt to commit genocide and to be an accessory to genocide.

The Convention includes incitement to commit genocide, precisely to emphasize the obligation to prevent genocide – as opposed to acting only after genocide has occurred.

The following expert assessments warn of Israel's intention to commit genocide in Gaza:

1. The "Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights" warns on November 16, 2023(5) that the grave violations committed in Gaza, including the use of bombs, and an increasing use of dehumanizing rhetoric, constitute a genocide in the making.

2. 800 jurists and academics in international law sign a letter(6) on October 18 warning of the risk of genocide in Gaza.

3. The Jewish magazine "Jewish Currents" documents on October 13(7) that Israel's actions are considered genocide as they meet three of the five criteria defined in the UN Genocide Convention.

(4) The International Federation for Human Rights, a coalition of 188 organizations from 116 countries, declared in November(8) that Israel's actions against the Palestinian people constitute genocide, and that states that provide aid to Israel are complicit.

5. Craig Mokhiber, in his resignation on October 31 from his job as director of the UN Office of Human Rights in New York, writes that Israel is carrying out a "textbook example of

genocide”(9)

6. Euro-Med Monitor, chaired by Richard Falk, former UN rapporteur, states on November 3(10) that Israel’s actions violate the International Convention on the Prevention of Genocide, and that starvation is being used as a weapon.

7. The UN Human Rights Council issued a press release on November 17(11) drawing attention to the lack of drinking water.

8. Mark Zeitoun, hydrologist, told The Guardian(12) that the lack of drinking water is destroying the living conditions of the people of Gaza, contributing to genocide.

9. The UN Regional Information Office released an analysis on November 21(13) highlighting Israel’s call for genocide as a blatant intent to “destroy the Palestinian people under occupation” and call for “a second Nakba.”

10. 55 Holocaust and genocide scholars state on December 9(14) that President Herzog and Prime Minister Netanyahu’s statements demonstrate the intent to destroy the Palestinian people.

11. The International Commission of Jurists (ICJ), consisting of 60 eminent jurists including senior judges, lawyers and academics, concluded on November 17(15) that:

- Israel is committing genocide against the Palestinians.
- UN member states have a duty to take action against the ongoing genocide in Palestine.

What is crucial in this connection, is that the obligation to protect against genocide does not require member states to await investigation. There have been numerous statements directly from senior figures in the Israeli government and IDF (Israeli Defense Force) commanders that clearly establish Israel’s intention to commit genocide, including through the use of dehumanizing language, which is a well-known component of genocide.

Excerpts of these statements are below:

– Benjamin Netanyahu, the Israeli Prime Minister, stated on October 8 that “we will turn Gaza into an island of ruins”.

– Isaac Herzog, the Israeli President, stated on October 13 that “there is a whole nation out there that is responsible. The rhetoric that the civilians [in Gaza] are not aware, or are not involved, is not true. It is absolutely not true.”

– Prime Minister Benjamin Netanyahu stated on October 28: “Remember what Amalek has done to you, says our Holy Bible. And we remember and we fight,” referring to a biblical narrative in which the Israelites are ordered to kill “man and woman, infant and suckling child, ox and sheep, camel and donkey” (1 Samuel 15:3) among the Amalekites.

– Yoav Gallant, Minister of Defense, stated on October 9 that he considers his enemies to be human animals, and declared that electricity, food and fuel would be cut off to Gaza.

– Yair Ben David, Commander of the IDF, stated on December 8 that all of Gaza would be razed to the ground.

– Ghassan Alian, Israeli Major General, stated on October 10 that “human animals will be treated as such. There will be no electricity and no water, There will only be destruction.”

– Israel Katz, the Israeli Energy Minister, wrote on October 7th: “no electricity or water will be turned on, and no fuel will be allowed to enter.”

– Several Israeli ministers have called for Palestinians to move out of Gaza, including Prime Minister Benjamin Netanyahu, Finance Minister Bezalel Smotrich, Foreign Minister Eli Cohen, Minister of Intelligence Gila Gamliel, Minister for the Advancement of Women May Golan, Deputy Speaker of the Knesset Nissim Vaturi, and Minister of Cultural Heritage Amichai Eliyahu.

– Minister of National Security Itamar Ben-Gvir wrote in a tweet on October 17: “As long as Hamas does not release the hostages, the only thing that should enter Gaza is hundreds of tons of explosives from the air force – not a single gram of humanitarian aid.”

Denmark has a duty to prevent genocide

The statements clearly indicate the intention of the Israeli ruling powers and high-ranking military officials to carry out genocide, and the State of Israel possesses the necessary means to realize such an intention. The intention is accompanied by concrete actions, as Israel has bombarded the civilian population and civilian structures, cut off the supply of water and electricity, and has withheld relief aid, allowing only a limited percentage, i.e. 10%, of the required humanitarian aid to enter.

It is the duty of UN member states to intervene.

We demand that the government acts on the basis of Denmark’s obligation under the Genocide Convention.

Denmark has committed itself not only to stop genocide, but also to prevent genocide. This means that:

1. The government must acknowledge that there is a risk of genocide in Gaza, based on existing expert assessments, and statements from the Israeli government.
2. The government must condemn Israel’s actions.
3. The government must stop the arms trade with Israel.
4. The government must use all diplomatic, legal and economic means to stop the genocide in Gaza
5. The government must demand unhindered humanitarian access.
6. The government must support South Africa’s application to

the International Court of Justice on December 28, 2023 and follow any measures presented by the court to “protect against further, serious and irreparable harm to the rights of the Palestinian people” under the Genocide Convention.

We also refer to the UN guidelines(16) on the prevention of genocide.

Before the genocide in Rwanda and the genocide in Bosnia(17), the international community was not willing to listen to the warnings of experts. Hundreds of thousands of lives were lost.

We must learn from history and listen to experts.

In Denmark, we are proud to be at the forefront of the fight for international law and human rights. Therefore, let us position ourselves as a pioneer nation, and take a leading role in the efforts to stop and prevent genocide.

We must use the right terminology, and the government must acknowledge what the experts have already established, namely that Israel has a clear intention to commit genocide in Gaza.

Denmark must stand by its commitment both in words and actions, work to stop the genocide, and ensure that it never happens again. Otherwise, conventions risk being undermined, and our values become meaningless.

Footnotes can be read here, with links to the sources:

Download (PDF, Unknown)

Videoer: Stop folkemordet i

Gaza/ Fred Gennem Udvikling, Møde den 11. november 2023 i København

1a. Fejring af Friedrich Schillers fødselsdag, ved Feride Istogu Gillesberg, næstformand, og Schiller Instituttets kor, for at minde os om Schillers ædle menneskesyn som vi har hårdt brug for:

1b. Stop Folkemordet i Gaza, ved Tom Gillesberg, formand
Toms tale begynder 25.28 min. ind i videoen:

Linket til videoen, hvis den ikke er synligt her.

2. Hvad førte til krigen i Gaza, og hvad er exit-strategien? ved gæstetaler Hussein Askary, Schiller Instituttets Sydvestasien koordinator, medforfatter af "Udvid den Nye Silkevej til Vestasien og Afrika" (på engelsk):

Linket til videoen, hvis den ikke er synligt her.

3. Rusland som mulig mægler mellem Israel og Gaza, ved Jens Jørgen Nielsen, Rusland ekspert:

Ikke korrekturlæst

Nov. 11, 2023 (EIRNS)–KØBENHAVN- Hussein Askary afholdt i dag en timelang, dybdegående præsentation og diskussion på engelsk til et møde i Schiller Instituttet i Danmark i København via Zoom.

Hussein Askary diskuterede vigtige elementer i historien om

den nuværende krig fra begyndelsen af 1900-tallet til i dag, herunder det Britiske Imperiums rolle i spillet på begge sider i regionen, og i at fremme ekstremisterne på begge sider. Den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouches rolle og hans forslag til Oasis-planen, der startede i 1975, blev fremhævet, såvel som visionen om, at regionen skal tilslutte sig den Nye Silkevej/Verdenslandbroen.

Diskussionen omfattede Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, og andre medlemmer.

Hussein Askary var gæstetaler ved mødet, som blev indledt med en fejring af Friedrich Schillers fødselsdag med en tale af Feride Gillesberg og musikalske indslag (Dona Nobis Pacem, to kanoner til tekster af Schiller, Ode til glæden). Tom Gillesberg gav en international briefing efterfulgt af Hussein Askary. Mødet sluttede med en tale af Jens Jørgen Nielsen, den danske Rusland/Ukraine-ekspert, om det russiske syn på Israel-Gaza-krigen og Ruslands muligheder for at mægle i en løsning i betragtning af deres tætte relationer til israelerne, palæstinenserne og de andre arabiske nationer.

Følgende sang var også sunget af vores kor under fejring af Friedrich Schillers fødselsdag:

Ceasefire for Israel-Palestine: Eye for an eye only brings blindness – YouTube

---

Skriv under! Appel til borgerne i det Globale Nord:

Vi bør støtte opbygningen af en ny retfærdig økonomisk verdensorden!

Skriv gerne under her.

af Helga Zepp-LaRouche den 19. august 2023 (EIRNS) – BRICS-landenes topmøde, som vil finde sted fra den 22.-24. august i Johannesburg, Sydafrika, på trods af alle vestlige forsøg på at forpurre det, vil gøre det klart for hele verden, at en ny økonomisk verdensorden er opstået og dermed åbner et nyt kapitel i menneskehedens historie. Nationer i det Globale Syd, som allerede repræsenterer langt størstedelen af verdens befolkning, udtrykker deres handlekraftige beslutning om for altid at afslutte den sidste periode på omkring 600 års kolonialisme og etablere et økonomisk system, der tilskynder til suveræn, retfærdig udvikling af alle stater på denne jord, udryddelse af fattigdom og skabelse af en anstændig levestandard for alle. Vi, borgerne i det Globale Nord, må helhjertet lykønske denne udvikling og støtte den gennem praktisk samarbejde!

En korrekt analyse af, hvordan denne tektoniske ændring i den strategiske situation opstod, er afgørende. Denne dannelse af en ny økonomisk model er ikke et resultat af "russiske trolde" eller "kinesisk aggression", som de etablerede medier forsøger at få os til at tro. Det er snarere resultatet af en enorm strategisk fejlvurdering af kræfter primært i USA og Storbritannien, som efter Sovjetunionens

opløsning fejlagtigt så sig selv som sejrherre i Den kolde Krig, og som heraf udledte tilladelsen til at påtvinge deres neoliberale økonomiske model på en unipolær verden, og til at bringe de forskellige metoder til "regimeskift" i anvendelse på alle regeringer, som ikke ønsker at tilpasse sig denne "regelbaserede orden".

Den historiske mulighed i 1989 for at etablere, hvad der dengang udgjorde en perfekt mulig fredsorden for det 21. århundrede, blev forspildt og erstattet af de amerikanske neokonservatives Wolfowitz-doktrin og Brzezinskis politik, som var designet til at cementere den amerikansk-britisk dominerede unipolære verdensorden, som påbød, at ingen nation eller gruppe af nationer nogensinde skulle overgå USA økonomisk, militært eller politisk.

Denne formodede "historiens afslutning", som Fukuyama mente at iagttage, indebærer en fuldstændig deregulering af markederne og en omfattende privatisering af dele af økonomien, som tidligere havde været under statslig kontrol. Der var nu ikke længere noget til hinder for profitmaksimering i en globaliseret kasinoøkonomi, hvilket førte til en stadig større kløft mellem rig og fattig, og i sidste ende til det punkt, som Lyndon LaRouche havde forudsagt i 1971, da præsident Nixon ophævede Bretton Woods-systemets faste valutakurser, nemlig det neoliberale finanssystems systemiske krise, som manifesterede sig i 2008, og som ikke er blevet løst siden da, men udelukkende er blevet udskudt af centralbankernes

ubegrænsede pengetrykning, den såkaldte "kvantitative lempelse" (QE).

Denne politik, som i bund og grund gavnede spekulatørene, førte til en kompleks modreaktion. Kina var villig til at deltage i globaliseringen med sin reform- og åbningspolitik, men i stedet for at underkaste sig den vestlige neoliberale demokratimodel, vendte denne 5.000 år gamle civilisation sig mod sin egen kultur og forfulgte modellen med socialisme med kinesiske karakteristika og satte dermed gang i et hidtil uset økonomisk mirakel. Kinas villighed til at dele erfaringerne fra denne succesfulde model med andre nationer i det Globale Syd, i form af Silkevejs-Initiativet, førte til en renæssance for den Alliancefri Bevægelse og en genoplivning af "Bandung-ånden". Landene i det Globale Syd er smerteligt bevidste om, at kolonialismen har bestået i sin moderne form – nemlig i det liberale finanssystems uretfærdige handels- og kreditbetingelser – som præsidenterne Sukarno og Nehru allerede advarede om i Bandung for 68 år siden.

Denne kolonialisme sluttede ikke efter afslutningen af Anden Verdenskrig, som præsident Roosevelt havde tænkt sig, men blev videreført af Churchill og Truman. Men frem for alt koncentrerede USA sig efter den 11. september 2001 under overskriften "krigen mod terrorisme" om militære og sikkerhedsmæssige operationer over hele verden, etablering af op til 1.000 militærbaser og træning af militære styrker på næsten alle kontinenter. Så var der forskellige "humanitære interventionskrige",

krigene i Afghanistan, Irak, Libyen, Syrien osv. Tanken om økonomisk udvikling i disse lande blev tydeligvis tilsidesat.

Under disse omstændigheder er det ikke overraskende, at en stor del af nationerne i det Globale Syd vælger at samarbejde med BRIKS-landene, som tilbyder dem reel økonomisk vækst og behandling som ligeværdige partnere. I dette, og i den meget konkrete erfaring med de tidligere kolonimagters (og den nuværende overmagts) opførsel, ligger grunden til, at nationerne i Syd har nægtet at fordømme Ruslands angiveligt "uprovokerede aggressionskrig" og at tage parti for det "regelbaserede" Vesten.

BRIKS-topmødet vil gøre denne historiske nyorientering synlig i verden på en så dramatisk måde, at selv de etablerede medier og de politiske kræfter (som indtil for nylig med deres sædvanlige eurocentriske arrogance i bedste fald har opfattet landene i det Globale Syd som eksotiske feriesteder) må tage bestik af den nye virkelighed. Men det allervigtigste spørgsmål vil være, hvordan nationerne i det Globale Nord forholder sig til denne nye økonomiske orden.

Forsøget på at opretholde den for længst nedlagte unipolære verden vil næsten med sikkerhed føre til Tredje Verdenskrig, som vi er kommet faretruende tæt på med situationen i Ukraine, hvor den fejlslagne ukrainske modoffensiv har udtømt krigens konventionelle dimension, så kun en afslutning af krigen gennem diplomatiske forhandlinger eller en optrapning til brug af atomvåben er tilbage som

muligheder. Forestillingen om, at Vesten skal "afkoble sig" fra Kina og BRI's indflydelsessfære, eller engagere sig i "risikoreduktion" for at bruge den nye, absurde formulering, vil ikke kun føre til økonomisk selvdestruktion som i Tysklands tilfælde, men denne forestilling fører også til krig. For en opsplittning af verden i to helt adskilte blokke – en USA-domineret, global NATO-blok, der fortsat holder fast i kasinoøkonomiens model, og en økonomisk hurtigt voksende blok i det Globale Syd omkring BRIKS-landene – forbliver heller ikke fredelig.

Der er kun én sikker måde at løse de mange eksistentielle kriser på, som findes rundt omkring i verden: I stedet for at betragte og modsætte sig BRIKS-landenes nye økonomiske model som en modstander, er det i det globale Nords egen interesse at samarbejde med denne nye økonomiske verdensorden og i fællesskab tackle den skræmmende opgave med at overvinde fattigdom og underudvikling.

Der er i øjeblikket kun få tegn på, at repræsentanterne for det transatlantiske establishment er villige til at indrømme deres fejlvurderinger og politiske fejltagelser i de sidste næsten 35 år, med nogle få undtagelser som den tidligere franske præsident Sarkozy. Men de almindelige borgere i Europa og USA bør nu meget hurtigt tjekke aksiomerne i deres egen tænkning og spørge, om de muligvis er påvirket af et eurocentrisk synspunkt og den tilhørende latente racisme.

I Goethes Faust spørger den unge Gretchen sin elsker, Faust, hvordan han har det med

religion. Tyskerne kalder det et "Gretchen-spørgsmål", og det kan betegne det spørgsmål, man ikke har lyst til at svare på, fordi det afslører det, man helst vil skjule. Det enkle Gretchen-spørgsmål om forholdet mellem Nord og Syd er: Har vi virkelig accepteret, at det skal forblive sådan for evigt, at næsten en milliard mennesker permanent er på randen af sult, to milliarder har ikke rent drikkevand, 940 millioner har ikke adgang til elektricitet, og langt størstedelen af menneskeheden har på grund af fattigdom ikke mulighed for at udvikle det potentiale, der er iboende i dem, og bliver dermed frarøvet det, der er et af menneskets mest dyrebare ejendele?

Vi behøver ikke at se fremkomsten af denne nye økonomiske orden som noget, der kun er på høje tid for Afrika, Asien og Latinamerika, men vi bør også forstå, at vi udelukkende kan få vores egne skrantende økonomier i gang igen ved at samarbejde med dem. Præsident Xi Jinping har fra starten gjort det klart, at Bælte- og Vej-Initiativet er åbent for samarbejde med alle lande i verden, og det er næsten sikkert, at BRIKS-landene vil reagere åbent på tilbud om samarbejde fra vestlige nationer.

Men det kræver, at vi i Vesten utvetydigt viser, at vi er klar til et ærligt samarbejde. Det indebærer først og fremmest, at vi opgiver tanken om at udvide NATO til et globalt NATO og i stedet arbejder målrettet på en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der tager hensyn til alle nationers interesser, herunder Rusland, Ukraine, Kina og alle andre stater. Jeg har

formuleret ti principper om dette emne, de aspekter, som en sådan ny arkitektur skal tage hensyn til. (Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur)

Hele vores fremtid, nationerne i det Globale Syds fremtid og ikke mindst verdensfreden vil afhænge af, om vi kan vinde nok kræfter i de europæiske nationer og USA til at gribe den ekstraordinære chance, der ligger i muligheden for samarbejde med BRIKS-Plus-staterne. Vi oplever i øjeblikket en epokegørende forandring af den slags, der måske sker en gang hvert tusinde år, og det fantastiske er, at vi alle kan være med til at forme denne nye æra gennem vores bidrag. Vi kan hjælpe med at afslutte kolonialismens skammelige fase og begynde et menneskeligt kapitel i den universelle historie.

Skriv gerne under her.

Foto: Wikimedia Commons

NYTÅRSBUDSKAB FRA HELGA ZEPP-LAROUCHE

Det nye år, 2023, bør blive det år, hvor menneskeheden når voksenalderen. Det betyder, at vi skal lægge de barnlige geopolitiske skænderier bag os, hvor nationer bekæmper hinanden, som om vi var forkælede unger, der kæmper mod hinanden med krigslegetøj i en sandkasse. Denne sandkasse kan blive atomar radioaktiv på et øjeblik.

Vi må huske på, at vi er den skabende art, som bærer den ophøjede opgave at fortsætte skabelsesprocessen til gavn for hele menneskeheden. Størstedelen af menneskeheden, landene i det Globale Syd og mange i de tidligere såkaldt avancerede lande ønsker at lægge krigen bag sig, hvad enten det drejer sig om faren for en ny global krig eller de mange intervenserende krige, som har kostet millioner af mennesker livet eller har fordrevet dem som flygtninge.

Lad os skabe et nyt paradigme for internationale relationer, hvor de enkelte suveræne nationers interesser respekteres, og hvor vi alle går sammen om at udrydde fattigdom og underudvikling. Lad os skabe et moderne sundhedsvæsen i alle lande, så den forventede levetid øges for alle mennesker, der lever på denne planet, og lad os skabe betingelser, hvor alle børn og voksne har adgang til universel uddannelse, så alle mennesker har mulighed for at realisere deres medfødte kreative potentiale fuldt ud.

Lad os også skabe et nyt kreditsystem til finansiering af disse mål og til at øge levestandarden for befolkningen i det Globale Syd og for de fattige i de såkaldte industrialiserede lande. Lad os endelig sikre infrastruktur, landbrug og industri på alle verdens kontinenter. Lad os skabe en ny international sikkerhedsarkitektur, som overvinder opdelingen af verden i blokke og forbyder alle masseødelæggelsesvåben og arbejder for at gøre atomvåben teknologisk forældede.

Lad os tænke på hele menneskearten som denne højere Ene, som er af en højere orden end de mange nationer, og lad os aldrig forfølge en national interesse, som afviger fra hele menneskehedens samlede interesse. Lad os bringe den politiske, økonomiske og sociale orden i samhørighed med naturloven, lovene i det fysiske univers, og lad os øge denne viden gennem fremskridt inden for videnskab og klassisk kunst. Og lad os tage udgangspunkt i den antagelse, at menneskets natur grundlæggende er god, og at alt ondt kommer af manglende udvikling og derfor kan overvindes!

En ny økonomisk verdensorden er ved at opstå, som omfatter langt størstedelen af landene i det Globale Syd. De europæiske nationer og USA bør ikke bekæmpe denne indsats, men i fællesskab med udviklingslandene samarbejde om at forme den næste epoke i menneskehedens udvikling til en renæssance med de højeste og mest ædle udtryk for kreativitet!

Lad os derfor skabe en international bevægelse af verdensborgere, som i fællesskab arbejder for at forme den næste fase i menneskehedens udvikling, den nye epoke! Verdensborgere fra alle lande, foren jer!